

Thần Tiên Yêu Quỷ Hệ Liệt

Contents

Thần Tiên Yêu Quỷ Hệ Liệt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	14
4. Chương 4	22
5. Chương 5	29
6. Chương 6	40
7. Chương 7	50
8. Chương 8	57
9. Chương 9	66
10. Chương 10	75
11. Chương 11: Phiên Ngoại Tô Li Và Một Trăm Câu Hỏi Tương Tính	82

Thần Tiên Yêu Quỷ Hệ Liệt

Giới thiệu

Thần Tiên Yêu Quỷ Hệ Liệt của tác giả Công Tử Hoan Hỉ thuộc thể loại đam mỹ, cổ trang, giả tưởng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-tien-yeu-quy-he-liet>

1. Chương 1

Tô Phàm, thật xứng với cái tên ấy.

Dung mạo bình thường, vóc người bình thường, học vấn cũng bình thường. Không kể đến thiên hạ này thiên thiên vạn vạn sĩ tử, ngay cả trong số học trò tại cái Khảo Sơn trang nho nhỏ đây, Tô Phàm cũng không thấy nổi bật.

Những người trong trang làm xong công việc rồi thì thường tụ lại dưới bóng đại thụ râm mát bàn tán về tiền đồ của trẻ con các nhà. Luận về tướng mạo, phải là Tam Nhi của Trương gia bộ dáng rất tốt, phong thái hiên ngang, cùng một kiện áo choàng thủy lam mặc trên thân người ta đúng là nhìn không giống nhau, mà giống như mặc lên quan bào gấm của Huyện thái gia vậy; luận về học vấn, lão Đại của Lí gia cũng được xem là một nhân vật, dịp lễ tết, hơn phân nửa hộ gia đình trong trang đều chạy tới xin y viết cho một câu đối, thiên tăng tuế nguyệt nhân tăng thọ, xuân mãn niên khôn phúc mãn lâu(1), nhà nông cũng may mắn đến buổi rồi nói, chữ nên viết cho đẹp, dán lên cửa một cái, thật là có chút ý tứ hân hoan; còn có Cầu Nhi của Thẩm gia Hà Tây, Thạch Đầu của lão Hạ bán đậu hủ thôn đông... Công tử nhà Nhan viên ngoại là rồng trong loài người, trẻ em trong thôn đúng là không so với người ta nổi...

Kể ra bàn tới, cuối cùng mới nhắc đến Tô Phàm: “Đứa nhỏ số khổ cha mẹ mất sớm...”

Khi Tô Phàm còn nhỏ, cha đã mắc bệnh qua đời. Không tới hai năm, mẹ cũng bị bệnh rồi đi. Chỉ còn lại một mình Tô Phàm, có điều vừa mới qua tuổi ngây thơ, ngộ mẹ bất quá là đang ngủ trên giường, kéo tay mẹ khóc lóc kêu đói. Nông dân cũng coi trọng nhân nghĩa, giúp đỡ sắp xếp xong hậu sự. Tô Phàm liền ăn cơm trăm nhà mặc áo trăm nhà mà lớn.

Đến tuổi nên tới trường, tiên sinh trong học đường thấy bộ dáng y ngoài cửa sổ đáng thương quá, liền phá lệ cho y cùng vào học đường theo học luôn.

“Tô Phàm niệt, lại đọc sách đấy. Đậu Trạng Nguyên rồi cũng đừng quên Vương thẩm a!”

Wương thẩm mập mạp sát vách đang ở trong vườn cho gà ăn, cách hàng rào trúc nhìn thấy Tô Phàm chăm chỉ học tập, lại trêu chọc y.

Wương thẩm là một quả phụ, ông chồng dọc đường tới thị trấn bị té xuống vách núi chết, chỉ để lại cho bà một đứa con gái và một đàn gà. Vương thẩm không có con trai, liền xem Tô Phàm như con trai.

Tô Phàm từ trong sách ngẩng đầu lên, ngượng ngùng cười cười, trả lời rồi lại cúi đầu xem tiếp.

Học trò, ai lại chẳng muốn đậu Trạng Nguyên?

Tô Phàm cũng muốn, âm thầm muốn.

Đã mã du nhai, ngự tiền ẩm yến, danh viên tham hoa(2)...

Trong mộng cũng có thể mỉm cười mà tỉnh.

Chính xác một năm tới đây, hoàng gia tuyển lương tài, ba năm mở một khoa thi.

Gia đình trong trang có học trò vào kinh đều sôi nổi chuẩn bị ít hành trang, quần áo, túi hương đều là mẫu hình chim tước trùng tuyển bản vàng mới may, đế giày vải là mẫu thân tử muội tự tay khâu đã mấy tháng.

Lại khuya chiêm múa trống thỉnh gánh hát, trên đài xướng chính là thiên lí phong hầu kim băng đề danh(3), dưới đài tiệc đưa tiễn như dòng nước chảy một đường từ cửa hàng đầu trang đến cuối trang. Quả thật đúng là giống như lễ mừng năm mới vậy.

Trong lúc lễ lạc ấy, Tô Phàm lại đang chăm sóc phu tử(4) bị bệnh nặng cả ngày lẫn đêm vẫn chưa chợp mắt.

“Tiên sinh yên tâm, chuyện học đường ta sẽ trông nom...”

Tô Phàm nhẹ giọng nói bên tai phu tử.

Chuyện này bản thân đã trần trở suy nghĩ rất lâu.

Tiên sinh tuổi đã cao, thân thể xương cốt cũng không còn tốt nữa, đúng là lúc nên bảo dưỡng tuổi thọ rồi. Nhưng bọn trẻ trong học đường đó lại không thể không có tiên sinh. Nhưng hiện nay, những kẻ có học vấn trong trang đều phải vội vàng vào kinh ứng thí...

Càng nghĩ, mỗi gia đình trong thôn trang này cũng đều từng có ân với mình, tưởng niệm sách lại không thể niệm được nỗi khổ bản thân đã từng trải qua.

Vả lại cũng hiểu rõ với học vấn của mình, đậu Cử nhân thôi đã là phúc lắm rồi, Trạng nguyên và gì đó là chuyện trong mơ mới có. Chỉ bằng lưu lại làm tiên sinh dạy học, coi như báo đáp ân tình của tiên sinh cùng thôn trang này.

“Tô Phàm, người nha, thật là một hài tử ngốc!”

Vương thẩm bỏ một sân đầy gà chạy tới mắng y, trong giọng nói tràn ngập đau lòng.

“Không sao đâu, không sao đâu, làm tiên sinh cũng rất tốt, thực sự rất tốt mà...”

Tô Phàm cười nói.

Khóe mắt liếc đến xe ngựa Nhan viên ngoại đang bật cửa đi qua, đó là công tử Tử Khanh của Nhan gia muốn đến kinh thành.

Nếu là hắn, chắc chắn có thể đậu.

Trong lòng có hơi nổi lên một trận chua xót, không thể nói rõ là hâm mộ hay là gì khác.

Tô Phàm đó là người như vậy, vĩnh viễn cũng muốn cho người ta tốt trước đã. Tiên sinh bảo, phải nhân từ, phải bác ái; quân tử phải người trước ta sau. Tô Phàm luôn ghi lòng tạc dạ.

Tiên sinh cũng là một thân một mình, chuyện chăm sóc tiên sinh tự nhiên rơi xuống đầu Tô Phàm.

Ban ngày, Tô Phàm dạy trong học đường. “Tam tự kinh”, “Bách gia tính”, “Thiên tự ngôn”... Tiếng đọc sách lanh lảnh, chút không lưu tâm liền nhớ lại hình ảnh đọc sách của mình năm đó.

Luôn luôn có vài đệ tử nghịch ngợm không chịu ngồi yên, thừa dịp Tô Phàm không chú ý, chẳng phải ngang ngạnh vứt bỏ chuyện đọc sách, thì cũng là lấy mực nước quẹt lên mặt vài đứa.

Sách, đương nhiên là càng đọc càng không có giai điệu.

Tô Phàm tức giận, cầm thước làm ra vẻ muốn đánh.

Đứa bé đó run run duỗi tay ra, ngược một đôi mắt đen như mực, bên trong đã là hơi nước đầy tròng, Tô Phàm liền rút cuộc không xuống tay được.

“Thôi đi thôi đi, sau này không được tái phạm nữa.”

Đứa bé đó nhếch khóe môi lên, trong mắt còn có hơi nước gì chứ? Trộm làm một cái mặt quỷ hướng xuống dưới, trẻ nhỏ cả sảnh đường đồng loạt cười rộ lên.

Tô Phàm hết cách, đành phải cười khổ trong bụng.

“Được lắm được lắm, không học thuộc bài trước khi tan học, ta buộc phải phạt đấy.”

Tiếng cười vừa ngừng được một chút, những đứa nhỏ to gan nọ vẫn còn treo lên nụ cười. Ai cũng biết, tiên sinh lòng dạ mềm mỏng, chắc chắn sẽ không phạt người, đáp lời, tiếng đọc sách lại cất lên. Ngoài cửa sổ, chim tước cùng hót, xa xa, tiếng sáo mực đồng thấp thoáng lọt vào tai.

Sau khi tan học, Tô Phàm liền vội vàng đến chăm sóc tiên sinh.

Tiên sinh ở bên ngoài trang, mỗi lần đến là phải vòng qua phía sau núi. Điều này cũng thật khổ cho Tô Phàm, thường thường trở về gian nhà của mình thì đều đã hơn nửa đêm, chỉ ngủ được vài canh giờ đã lại phải đến học đường.

Mấy tháng sau, người cũng đã gầy hơn phân nửa.

“Thật đúng là đứa nhỏ số khổ...”

Vương thẩm nhìn Tô Phàm gầy yếu, thật đau lòng đến tận xương tủy, vội vàng chop lấy con gà mái mập nhất trong vườn, nhỏ lửa chưng một ngày một đêm, sau đó lại sai con gái Bát Chỉ đưa qua.

Tô Phàm thoát tiên định chối từ, nào là “Quân tử” nào là “Lễ nghi” nói một hồi.

“Thật đúng là đọc sách đọc tới váng đầu rồi, bảo người uống thì người cứ uống đi!”

Bát Chỉ nghe thấy bực mình, “Cạch” một tiếng đặt bát xuống, “Mau mau nhân lúc còn nóng uống ngay. Một chén kê thang thật có thể hủy hết khí phách của ngươi ư?”

“Này...” Tô Phàm muốn nói mình không phải là ý tứ này. Nhìn thấy Bát Chỉ đảo mày dựng thẳng lên, buộc phải tiếp nhận uống ngay.

“Vậy chẳng phải là được rồi sao? Cần gì nhiều lời vô nghĩa như vậy!” Trên mặt Bát Chỉ lúc này mới có nụ cười.

Nàng thu dọn bát rỗng rời khỏi gian nhà của Tô Phàm, bỗng nhiên quay đầu lại cười, “Mẹ ta hỏi ngươi, có phải là nên cưới một nàng dâu rồi chẳng?”

“Hả?” Tô Phàm sửng sốt, trên mặt “Phụt” mà thoáng chốc trướng đến đỏ bừng.

Ngẩng đầu lần nữa, làm sao lại còn bóng dáng của Bát Chỉ?

May mà bệnh của tiên sinh gần đây đã khỏi được phân nửa, không cần lại vất vả Tô Phàm chạy hai đầu, chẳng qua, Tô Phàm vẫn còn phải chạy đi đưa thuốc, mang thêm cho tiên sinh chút lương thực linh tinh.

Vừa đúng đêm nay, sau khi cáo biệt tiên sinh xong xuôi rồi, mới đi được nửa đường, tự dưng sấm thoáng rền lên, ngay sau đó là mưa to gió lớn, đi chưa được mấy bước, quần áo trên người đã ướt đầm. Bốn phía không có đến nửa kẻ qua đường, Tô Phàm nương theo ánh mặt trời lập cập chạy đi, muốn mau chóng về nhà.

Không ngờ, càng gấp thì càng hỏng việc, bất tri bất giác bản thân rốt cuộc chạy vào sau núi. Đến khi lấy lại tinh thần, chỉ thấy xung quanh những gốc cây già cao vút, cỏ dại mọc thành bụi, dây leo không biết tên quấn trên cây thành một nùi, làm gì còn có đường để mà đi?

Mấy đời trong Khảo Sơn trang truyền rằng, phía sau núi ấy là cấm địa, ngụ trong đó chính là yêu tinh quỷ quái, phạm nhân một khi đã vào rồi sẽ không ra được. Truyền thuyết vốn không căn cứ, càng truyền càng thật. Truyền qua một đời lại một đời, rốt cuộc bên trong có yêu quái hay không chẳng ai biết, nhưng từ nhỏ đã được dặn dò kỹ lưỡng, thì có ai lại không việc gì mà dám đi vào nơi ấy ngóng một cái kết quả?

Tô Phàm vốn không phải là kẻ lớn gan, cái ngóng này tức khắc bị sợ đến mức mặc cho gió kia có lại lớn, tiếng sấm lại vang, cũng không dám di chuyển thêm nửa bước.

Bầu trời tranh tối tranh sáng, chăm chú nhìn chăm chăm vào bụi cỏ cao cỡ nửa người trước mặt, chung quy cảm thấy trong chỗ ấy có cái gì đó lách qua lách lại, chẳng lẽ là dã thú, hay chẳng lẽ là quỷ quái?

Trong bụng y gai gai, miệng lẩm bẩm niệm: “Tử bất ngữ quái lực loạn thần(5)... Tử bất ngữ quái lực loạn thần... Quái lực loạn thần...”

Bất thành linh, chân trời phát sáng, trong bụi cỏ bỗng chốc nhào ra một cục bóng trắng, rơi “Phịch -” một cái xuống trước mặt mình.

Tô Phàm cả kinh lập tức nhảy lùi về sau nửa bước, suýt chút nữa té nhào.

Sấm vang chớp giật nơi chân trời tựa hồ dịu đi nhiều, thế mưa cũng dần dần nhỏ lại.

Tô Phàm hơi ổn định lại tâm trạng, dè dặt cẩn thận tiến lên phía trước nhìn xem cục tròn màu trắng gì gì đó.

Vật ấy run lẩy bẩy, từ từ buông lỏng cơ thể, lộ ra một đôi tai nhọn nhọn, cái đuôi to xù lông khe khẽ phe phẩy.

Sau đó, ánh mắt của Tô Phàm đối lại một đôi con ngươi màu vàng nhạt.

Cáo, con cáo toàn thân tuyết trắng.

“Đừng sợ, đừng sợ...”

Nhìn thấy đôi con ngươi ấy, liền nhớ đến cặp mắt hơi nước ngập tràn của đệ tử nọ trong học đường, Tô Phàm bất giác vươn tay ôm nó vào lòng.

Con cáo trong ngực dường như có chút kháng cự, móng vuốt nhọn cào ra vài đường rỉ máu trên cánh tay Tô Phàm.

Tô Phàm bị đau, vừa định đặt con cáo xuống, thiên lôi lại không báo trước mà cứ ùn ùn đánh tới.

Bầu trời sáng như ban ngày, sáng choang đến đêm bị thương hai mắt, trước mắt tràn ngập luồng sáng trắng, bên tai chỉ nghe tiếng nổ “Đi đùng đoàng”, chấn động mặt đất.

Tô Phàm hai chân đứng không vững liền ngã ngồi xuống đất, hạt mưa rơi trên người, từng trận từng trận đau buốt. Theo bản năng siết chặt đôi tay ôm lấy con cáo trong lòng, cách lớp quần áo mỏng manh cảm giác được nó không còn giãy giụa nữa.

Sấm này, mưa này, trời này, đất này, dời núi lấp biển, giống như long trời lở đất. Chẳng lẽ là Cộng Công húc đổ núi Bất Chu(6)? Hay là Viêm Hoàng Nhị đế đang ác chiến với Xi Vương(7)? Hay Kim Hâu quấy phá Đông hải lại đại náo Thiên cung(8)?

Sấm, càng đánh càng hung; mưa, càng rơi càng mạnh; chớp giật chân trời nháng lên rồi lại nháng lên; mây đen cuộn gập âm thanh “Ỉ ùng”, tiếng tiếng đập vào tai.

Tô Phàm lại cố không để cho mình nghĩ ngợi gì, chỉ ôm chặt lấy con cáo, khốn khổ chịu đựng thiên tượng dọa người này. Con cáo đó cũng như một kẻ hiểu chuyện, vẫn không nhúc nhích trong ngực y. Chẳng biết qua bao lâu, sấm ngừng mưa hết. Tô Phàm từ từ đứng lên, xa xa vẫn là dáng dấp rừng cây núi thẳm, bốn phía một vòng quanh mình toàn là cây khô nhánh gãy, một mảnh đất tiêu điều, chẳng còn đâu gốc cây già che trời, cỏ dại cao nửa người nữa. Ngoài trừ một người một cáo này, đều không thấy bất cứ sinh linh nào.

Trong ngực động khẽ, con cáo trong tay nhảy ra.

Tô Phàm ngây ngốc nhìn nam tử trẻ tuổi áo trắng tóc bạc trước mắt.

“Hừ!” Con người vàng nhạt thân nhiên liếc nhìn y, nam tử thoáng chốc liền biến mất trong rừng.

Trong sách cổ có ghi chép lại, thư sinh buổi tối vào rừng, gặp một nữ nhân kêu cứu bên đường. Thư sinh đến cứu. Nữ tử dụ dỗ, kết một đêm hoan. Hôm sau, thư sinh quanh quẩn trong rừng tìm kiếm, gặp một tiểu phu. Tiểu phu nghe thấy, cười nói: “Hồ dã.”

Tô Phàm quay đầu, một con đường mòn kéo dài một mạch đến dưới chân núi.

Y lắc lắc đầu, mỉm cười tự giễu, thôi, coi như là mộng đi.

Như thế qua vài ngày, chuyện đêm hôm ấy liền dần dần sắp quên mất rồi.

Ngày đó, y đang dạy trong học đường, Vương thẩm vội vàng chạy tới. Cứ tưởng là đang chạy trốn, thật thà toàn thân rung lên rung xuống chuyển qua chuyển lại.

“Tô Phàm na, thân thích đến nhà ngươi! Còn không mau quay về...”

Chẳng hiểu sao, lại cảm thấy Vương thẩm mặt mày hớn hở như vậy, bình thường thấy con gà trống lớn bề ngoài bóng loáng cũng không gặp bà cao hứng thế.

Tô Phàm là con một mầy đời, đào đâu ra thân thích gì chứ? Trong bụng nghi hoặc, thân người lại để cho Vương thẩm kéo cổ áo giống như xách gà nhỏ chạy về nhà.

Một đường chạy về nhà, một đường có người đến tiếp lời cùng y.

“Tô Phàm na, thân thích đến nhà ngươi rồi nha...”

“Tô Phàm na, đó là thân thích gì của ngươi nha?”

“Tô Phàm na, thân thích đó của ngươi cưới vợ chưa?”

“Tô Phàm na, Trần Trần nhà chúng ta đang tìm chồng đấy...”

Một câu so với một câu càng khiến cho Tô Phàm hồ đồ.

Khó khăn lắm mới đến được cửa nhà, cửa vây kín một vòng người, còn có người bò lên cả gờ cửa hàng rào trúc nhà y.

Mọi người thấy Tô Phàm, nhao nhao càng phấn khích: “Nha, Tô Phàm đã về nha.”, “Tô Phàm đã về...”

Chưa từng có nhiều người bàn tán về mình trước mặt mình như vậy, Tô Phàm có chút không được tự nhiên, vụt lách người vào phòng nhà mình.

Trong phòng đang đứng một người, nghe tiếng động, liền xoay thân.

Áo trắng, tóc bạc, con người vàng nhạt.

“Ầm ầm...” Bên tai Tô Phàm ngập đầy tiếng sấm.

====

(1) Thiên tăng tuế nguyệt nhân tăng thọ, xuân mãn kiền khôn phúc mãn lâu: Ngày tăng năm tháng người tăng tuổi, xuân đầy trời đất phúc đầy nhà

(2) Đả mã du nhai, ngự tiền ẩm yến, danh viên tham hoa: cưỡi ngựa dạo phố, tiệc rượu trước xe, hỏi người đẹp nhà danh giá

(3) Thiên lí phong hầu kim bảng đề danh: ngàn dặm phong hầu đề tên bảng vàng

(4) Phu tử: thầy đồ già

(5) Tử bất ngữ quái lực loạn thần: Một chương trong Luận ngữ, dịch ra tiếng Anh là thế này “Confucius is very careful with words, he does not talk about strange happenings, people who go around bullying people, issues that may create chaos, and superstitions and gods”, mọi người tự hiểu

(6) Cộng Công húc đổ núi Bất Chu: là một chuyện thần thoại, được ghi chép trong thiên Thiên Văn Huấn, sách Hoài Nam Tử.

Khi xưa, Cộng Công cùng Chuyên Húc tranh ngôi vua, Cộng Công thua trận tức giận húc vào núi Bất Chu. Cột chống trời gãy, dây buộc đất đứt. Trời nghiêng về Tây Bắc, nên mặt trời, trăng sao di về phía đó, đất bị trống phía Đông Nam nên sông ngòi và bụi đất đều đổ về phía đó.

(7) Viêm Hoàng nhị đế ác chiến Xi Vưu: Theo truyền thuyết Trung Hoa, bộ tộc của Xi Vưu (tiếng Hoa: 羲尤, pinyin: Xīyóu) đã bị đánh bại ở Trác Lộc (tiếng Hoa: 卓洛, pinyin: Zhuōlù; một địa danh cổ trên ranh giới tỉnh Hồ Bắc và Liêu Ninh ngày nay) bởi liên minh quân sự của Hoàng Đế (tiếng Hoa: 黃帝, pinyin: Huángdì) và Viêm Đế (Yandi), các thủ lĩnh của bộ tộc Hoa Hạ (tiếng Hoa: 华夏, pinyin: Huáxià) khi họ tranh giành quyền làm chủ lưu vực sông Hoàng Hà. La bàn được cho là lý do quyết định trong chiến thắng của người Hoa Hạ. Trận đánh này, được cho là diễn ra vào thế kỷ 26 TCN, đã diễn ra dưới điều kiện thời tiết mù sương và người Hoa Hạ đã có thể chiến thắng tổ tiên của người Miêu là nhờ có la bàn.

(8) Đang nói đến Tôn Ngộ Không.

2. Chương 2

Dán trên cửa sổ vuông là giấy dán cửa trắng như tuyết, quét lên tường là vôi mài nước; cái bàn gỗ lim, tách trà sứ thô ráp; trên bàn đặt “Kinh thi” còn chưa đọc hết -

“Chuột bụi chuột bụi, không ăn nếp ta! Ba năm rõ mây, tuyết không thương ta. Đành rời bỏ mây, đi tới thiên đường. Thiên đường thiên đường, chỗ ta phải đến...” (1)

Đáng tiếc, giấy dán cửa đã thủng, vôi mài nước chẳng biết đã phai tự lúc nào, lốm đốm loang lổ, giống như một bức tranh khuôn mặt nữ nhân bị hoa liễu.

Một chân bàn bị khuyết, bên dưới dùng hòn đá nhỏ chêm vào, mấy cái ghế tựa trái lại còn chỉnh tề. Ghế tựa quái gì? Nói trắng ra bất quá là mấy cái ghế gỗ vuông, ngay cả chỗ tựa tay cũng chẳng có, nhìn cái dáng lưng lay ấy, chỉ e dùng chẳng được mấy ngày đã rụng rời.

Về phần tách trà kia thì thôi khỏi nói, miệng tách rớt mất một mảng lớn, vậy mà không sợ bị rách miệng. Chỉ có cuốn sách đó là nhận ra đã được dùng cẩn thận, trên viền trang chỉ chít chữ, trang sách ấy cũng không thấy bị mòn, phẳng lì gọn gàng đến phải giống như gian phòng này.

Làm sao mà có thể không gọn gàng được, bởi vì ngoại trừ mấy thứ này ra thì chẳng còn cái gì cả.

A, kể bản cùng.

Trong ánh mắt Li Lạc đánh giá Tô Phàm tăng thêm chút khinh thường.

Tiên sinh dạy học trước mắt vận một thân trường sam thô mộc, thuốc nhuộm màu trắng trắng non càng tôn lên vẻ thanh sạch trên người, cũng thấp thoáng hiện ra thân hình ốm yếu. Mặt mày, mũi, khóe môi không đến nỗi khó coi, muốn nói đẹp thì lại hơi kém xa, thường thường không có gì lạ gộp chung với ngũ quang thường thường không có gì lạ, cũng chỉ có thể ra được một bộ dáng thường thường không có gì lạ.

Coi như là thanh sạch, bất luận là phòng ở hay là người.

Vừa nghĩ đến phải ngụ ở chỗ này vài chục năm, Li Lạc đã cảm thấy lòng chan chứa phần nộ từng chút từng chút một bốc lên đỉnh đầu.

Hận không thể một hơi cắn lên cái cổ của tên thư ngọc tử(2) thích xen vào chuyện của người khác ấy, uống sạch máu, nhổ sạch lông, mổ bụng rút ruột, xuyên qua cành cây nhỏ, gác lên giá gỗ từng rồi nhóm lửa, thật chậm rãi cầm nhánh cây trong tay vòng vòng xoay vài cái... Qua không lâu lắm, mùi thịt bốn phía, hương từng xông vào mũi, loáng loáng vàng bóng nhẫy, ngoài giòn trong mềm. Nhân khi còn nóng cắn một cái, vào miệng liền tan ra, chỉ chừa lại một luồng hương thơm thoang thoảng quanh quẩn ở trên môi thật lâu...

Chắc, đây mới là thứ có thể chui vào miệng Li Lạc hẳn.

Tô Phàm đáng thương, giờ đây còn như đang lạc trong sương mù, đối mặt với nhiều hương thân trong phòng ngoài phòng như thế này lại không biết phải nói từ đâu.

“Tô Phàm na, ngắn cái gì mà ngắn? Đây là thân thích bên nào của ngươi?” Thấy hai người này giống như gà chọi trừng mắt ngó nhau không nói lời nào, Vương thẩm không chịu được nhẩy ra, một đôi mắt hí híp lại chĩa vào người Li Lạc đảo vòng, “Không phải ta nói nha, Tô Phàm, thân thích này của ngươi sao lại đẹp trai đến không giống thân thích của ngươi luôn. Nhìn cái bộ dáng này... Chắc chắc... Muốn ta nói nha, sợ là có thể so sánh với thiếu gia nhà họ Nhan đó.”

“Này...” Tô Phàm chỉ có thể giương mắt nhìn Li Lạc. Con cáo gặp phải trong rừng mấy hôm trước, thì xem là thân thích gì đây? “Này... Đây là bà con xa biểu...”

“Biểu huynh. Li Lạc, biểu huynh của y.” Li Lạc bất thành linh chen vào.

“Đúng vậy, ta... biểu huynh của ta.” Là biểu huynh hay biểu đệ thì Tô Phàm căn bản không còn lòng dạ nào để ý, bình sinh lần đầu tiên nói dối trước mặt nhiều người như vậy, chỉ cảm thấy một bụng hoang mang, trên mặt nóng đến có thể bốc cháy, liền cúi đầu thấp đến độ sắp đụng xuống đất.

Li Lạc trái lại, thông dong ung dung đối đáp mọi người, một đôi mắt lạnh nhưng đầy thích thú nhìn Tô Phàm.

“A a, là biểu ca phương xa nha. Vậy đây là thăm người thân hay là gì?” Vương thẩm hỏi đến càng hăng say hơn.

“Ở luôn.”

“Ồ, ở luôn a... Là không đi nữa?”

“Phải.”

“Tốt, tốt! Tốt quá... Thật là tốt quá... Ha ha...”

Những tiếng cười đến quá sức sung sướng đều là mấy người trong nhà có con gái chưa xuất giá. Con rể thế này rõ là có đốt đèn lồng cũng tìm không ra! Mấy người trong nhà không có con gái cũng cười đến mừng rỡ, một nhân vật như vậy mà đứng về phía mình, sau này một đoàn dưới bóng cây đại thụ từ nhà phía đông kéo dài đến nhà phía tây còn chê là ít ư?

Nông dân chẳng có chuyện gì lấy làm vui thú, chẳng phải sẽ dựa vào việc mở một cuộc trò chuyện tiêu khiển giải trí sao? Người nói không phải coi?

Chỉ có Tô Phàm bên cạnh là lòng tràn đầy nghi ngờ, có thể nào cũng cười không nổi. Thôi được thôi được, sống chết có số. Nghĩ như vậy thì không thấy luống cuống nữa, nhìn mọi người ai cũng đang chú ý đến Li Lạc, không ai lưu tâm mình, dù sao cũng đã quen thói bị bỏ quên rồi, tiện tay cầm lấy “Kinh thi” trên bàn tiếp tục xem.

“Chuột bự chuột bự, không ăn mạ ta! Ba năm rở mày, không hiểu phiền ta. Đành rời bỏ mày, đến nơi yên vui. Yên vui yên vui, ai mãi gào than?”(3)

Chỉ mong con cáo này không phải là con chuột bự đó, bằng không mình e là không cung phụng nuôi dưỡng nổi đại tiên đây.

Bên này còn đang hỏi: “Kết hôn chưa?”

“Hứa hôn chưa?”

“Có ý trung nhân chưa?”

“Thích dạng gì?”

“Việc cưới xin một mình người làm chủ được chứ?” “Lúc nào đến nhà Trương thăm ta, đường thối ngư(4) của Vân nha đầu nhà chúng ta làm ngon lắm.”

“Cũng tới nhà Lí thúc ta thăm đi, để Nghênh Hương nhà chúng ta thuê cho người một mặt hài.”

“Tú Tú nhà chúng ta biết chữ, có thể làm thơ đấy.”

“.....”

Khuôn mặt của Li Lạc càng lúc càng nghiêm, một bụng tức cái tên Tô Phàm như không có chuyện gì mà ngồi qua bên lật xem sách kia. Hừ, thư gốc tử đúng là thư gốc tử.

Vẫn là Vương thẩm lan trí, nhìn thấy sắc mặt của biểu ca phương xa này, vội vàng đứng lên cáo từ: “Ô, nhìn mặt trời xem, sắp lặn xuống núi rồi! Ta còn phải về cho gà ăn mà. Ta thấy, chúng ta cũng nên tản ra đi a, để cho Tô Phàm và biểu ca người ta từ từ ôn chuyện... Chúng ta vây quanh ở đây, thử hỏi người ta làm sao mà không then! Ta nói, mấy nữ nhân xuất giá đó còn vội một hồi này sao?”

Mọi người hiểu ý, nhao nhao tản đi. Có người trước khi đi còn không quên dặn lại đôi câu: “Nhớ phải đến nhà Trương thăm ta a!”

“Chị dâu ta làm một chút xiu rồi chờ Xuân Nhi nhà chúng ta đem đồ ăn đến cho hai người các người, nhất định phải nhận lấy, đừng có khách khí, biết không?”

“.....”

Cho đến khi mọi người đã đi hết rồi, Tô Phàm mới từ trong sách ngẩng đầu lên, “Đói bụng chưa? Ta làm cơm cho người.”

“Được. Đi đi.” Li Lạc cũng không nề hà phép tắc, xem Tô Phàm như hạ nhân để sai phái. Cau mày quan sát cái ghế tựa trong phòng.

Hoàn hảo hoàn hảo, trước khi xuống núi tuy bị cái tên đại ca lãnh huyết kia tự tay phong bế hơn phân nửa công lực, chút thạch kim tuy không biến ra nổi, nhưng trái lại tiêu xảo đổi mấy bộ gia cụ vẫn còn làm được.

Khóe môi nhếch một cái, hần tùy tay hất lên, tay áo trắng mỏng đồng loạt rũ xuống, ghế sắp rụng và cái bàn vuông nhỏ hệt chân vừa nãy nháy mắt liền biến thành một bộ gia cụ bằng gỗ tảo hạng nhất mới toanh, bóng loáng sáng lóa đến có thể đem làm gương soi.

Hần đảo dặt dắc ý nhìn quanh một vòng, chung quy vẫn cảm thấy còn thiếu cái gì đó. Vươn tay lại chỉ một cái qua ghế tựa, trước ghế hiện ra cái đế gác chân lùn lùn, trên ghế lại thêm một cái gối mềm lông tơ thuần màu trắng, một cái đệm gấm vóc mặt thêu trăm hoa.

Lúc này mới dần đầu lông mày, hướng qua trên cái đệm miễn cưỡng dựa vào, một chân đặt trên đế gác, một chân khác thoải mái kiểng lên. Tay hắn bắt vào trên không trung, lấy ra một chung trà sứ hoa văn viền vàng, trào lên nắp, một luồng hương trà chui vào lỗ mũi, là trà mới trước mưa, dùng là nước tuyết của tuyết đầu mùa trước năm, nhấp một hơi, cả mồm thơm mát.

Thoải mái mê li chớp mắt, từ khi bước vào gian nhà này, đến giờ mới có chút cảm giác sướng tâm.

Khi Tô Phàm bưng bát trở lại phòng, suýt chút nữa đã tưởng rằng đi nhầm nhà người khác. “Người... này...”

Nhìn cái bàn tròn chế tác tinh tế tỉ mỉ, cái bát sứ lớn thô kệch viền xanh trong tay đúng là đặt xuống không xong, không đặt cũng không được.

“Người đây gọi là người sống cho qua ngày ư?” Li Lạc ngồi lên cao cao, liếc mắt giáo huấn Tô Phàm. Cái ghế tựa đó, làm sao mà ngồi tiếp được nữa? Còn cái bàn này, có thể nuốt trôi cơm sao?

“Ta...”

“Trong bát đó là gì?”

“Màn thầu.”

“Còn gì nữa?” Đầu mày Li Lạc lại bắt đầu cảm ghét mà nhăn nhó.

“Không có.”

“Chỉ có màn thầu? Màn thầu bột mì?” Không tin nổi hỏi lại một lần.

“Màn thầu bột thô.” Tô Phàm cũng không quan tâm hắn lắm, đã quyết tâm cầm bát đặt lên cái bàn xinh đẹp này, quay lưng về phía hắn tự nhiên thoải mái bắt đầu ăn.

Sắc trời cũng không còn sớm, lát nữa còn phải đi đưa thuốc cho tiên sinh.

“Xoảng -” chung trà sứ hoa văn viền vàng rơi xuống đất bể nát.

Tô Phàm quay đầu lại nhìn lướt qua, thầm tiếc cái chung đó trị giá biết bao nhiêu bạc.

“Người!” Lúc này đến phiên Li Lạc chẳng biết phải nói gì, “Người, người bắt ta ăn thứ này?”

Nghĩ xem Li Lạc hắn tu hành đã năm trăm năm, không nói đến sau khi tu thành hình người rồi thì nếm qua chính là sơn trân hải vị, muốn ăn cái gì có cái đó, cho dù hắn khi còn là một con cáo tuyết, thì đó cũng là thảo hoang, gà rừng, cho tới bây giờ chưa từng phải ủy khuất tự há miệng mình. Khi nào thì lưu lạc đến phải đem cái thứ tầm thường nửa đen nửa trắng đó cho vào trong miệng?

Vừa nghĩ như thế, trong bụng lại càng sôi lên. Nhưng mình có thể làm được gì cái tên thư ngốc tử trước mắt này đây? Đại ca đã nói, y chính là “Quý nhân” của mình, không có y thì mình đảm bảo sẽ không qua được thiên kiếp đó. Nếu đem ân nhân của mình quay lên ăn, đại ca nhất định sẽ lột da cái thân hồ ly của mình, đem tặng cho gã hồ ly tinh trong Đông cốc kia làm khăn choàng cổ.

Không đành lòng nhìn vẻ mặt hắn phẳng phất phải nhận lấy hết thấy ủy khuất nọ, Tô Phàm đưa màn thầu tới trước mặt hắn nhỏ nhẹ khuyên hắn: “Không biết người sẽ đến, trong nhà chỉ có chút này để ăn, người ủy khuất một chút đi. Chờ ngày mai trưởng lão giao tiền công tháng này cho ta, ta sẽ làm cho người thứ tốt hơn.”

Lời này đúng là nói thật tình, có nhà ai đang yên đang lành tự dưng lại nảy ra một vị thân thích chẳng rõ là hồ tiên hay hồ yêu đâu?

Cũng là Tô Phàm hơn cả người tốt đây đã thành thói quen, thấy Li Lạc không có ý định đòi mạng y, rút cuộc cho phép hắn ở lại như vậy, còn bản thân thì nhỏ giọng mềm mại dỗ dành.

Li Lạc thầm mắng một câu xúi quẩy trong bụng, nhưng cuối cùng cũng đành chịu. Tiếp nhận màn thầu trong tay Tô Phàm cắn một miếng, xem ra, không nhấm miệng giống như trong tưởng tượng thế. Ngay sau đó lại cắn một cái, ừm, hình như còn mang theo chút vị ngọt.

Nhưng ngoài miệng hẳn lại được một tắc lẩn một thuốc: “Vây ngày mai phải chuẩn bị gà. Phải mập. Khi mua nhớ xem cẩn thận, lông phải mượt, mắt phải sáng, móng phải vàng ánh. Phải là gà mái, đem hầm canh đi. Canh phải thanh đậm, thả chút cầu kỷ(5), nhân sâm là đủ rồi. Đừng bỏ nhiều dầu, ăn ngán lắm...”

Tô Phàm lặng lẽ nghe, nửa câu cũng không chen vào. Thật đúng là không phải chủ nhà không biết củi lửa, Kháo Sơn trang vốn chẳng giàu có, y một tiên sinh dạy học giản dị có thể kiếm được bao nhiêu? Chỉ đủ để một mình y sống đơn giản qua ngày. Một con gà đã tiêu tốn hết hơn phân nửa chi tiêu một tháng của y rồi, cuộc sống sau này phải qua làm sao đây?

Tô Phàm âm thầm phiền não đến không nói một câu, con hồ ly đang gặm màn thầu từ từ chịu hết nỗi im lặng trong căn phòng. “Này, nói chuyện đi nha! Vốn đã là thứ khó ăn rồi, còn bày ra một cái mặt khổ qua nữa, đúng là rắp tâm không cho người ta ăn cơm mà đúng không?”

“Hả?” Tô Phàm từ trong trầm tư tỉnh lại. Đang yên lành thế lại sao nữa rồi?

Thiết, đốt nát!

“Này, ta hỏi ngươi,” Li Lạc nâng ấm trà trên bàn lên, uống liền một hơi thanh thanh cổ họng, “Ngươi biết ta là ai sao? Khụ, khụ khụ khụ khụ...”

Đồ đạc mấy gia đình trong trang dùng làm sao mà so với Li Lạc hẳn thường dùng là những thứ tinh xảo ấy? Ấm to, bát lớn, ngay cả tranh vẽ cũng là thứ thật tốt. Không biết sao? Tạm thời không bắt bẻ, trái lại gấp quá, nước lọt vào cuống họng rồi, lập tức ho đến khuôn mặt bạch ngọc cũng trướng tới đỏ bừng, nói thế nào cũng nói không ra.

“Hồ tiên.” Tô Phàm đứng lên qua giúp hẳn vỗ lưng, “Không ai tranh với ngươi, đừng uống vội như vậy. Xem, chẳng phải sặc rồi?” Một bên lại rót chút nước ấm vào cái chén mình thường dùng đặt vào trong tay hẳn.

Ho một hồi cũng thở thông, tiếp nhận chén nước Tô Phàm đưa cho, Li Lạc ngênh ngang uống một ngụm, “Ừm, coi như có kiến thức. Vậy ngươi biết bốn đại tiên tới chỗ này làm gì không?”

“Phi! Đây là nước gì? Sao lại có luồng hơi đất vậy? Bảo người ta làm sao mà uống!”

Lập tức, hẳn nặng nề ném cái chén lên bàn, chén nước tràn bị lật khiến hơn phân nửa bắn tung tóe ra ngoài.

“Đệ tử không biết.” Tô Phàm cũng không giận, cầm giẻ lau đi, “Đây là nước sông sạch ở cửa thôn, người dân gần đây đều uống nước này. Cũng chỉ có thể uống nước này. Quen rồi sẽ ổn thôi.”

“Hừ!” Rõ là không đồng ý như vậy.

Li Lạc lại cố tình đánh cái chén, trên bàn mới lau liền có thêm vết nước.

Tô Phàm lẳng lặng thở dài một hơi, trong bụng hiểu rõ hẳn đang khó chịu trong lòng, liền theo ý tứ hẳn cất tiếng nói: “Chẳng biết đại tiên đây là có gì chỉ giáo đệ tử?”

Li Lạc không đáp, chỉ dùng ánh mắt nhìn màn thầu trong bát kia.

Trong bát lúc này tổng cộng có ba cái màn thầu, Tô Phàm cầm một cái, hồ ly một hơi gặm hai cái. Tô Phàm vừa rồi vỗ lưng rót nước cho hẳn, tiện tay bỏ nửa cái đang ăn dở vào trong bát. Hiện giờ Li Lạc bắt lấy nửa cái đó vào tay, cũng không tống vào mồm, chỉ vo từng thành viên nhỏ, ngón trỏ bắn ra, một viên nhỏ màn thầu này liền bay ra cửa, rơi xuống ngoài đầu tường hàng rào. Nơi đó chính là sân trong nhà Vương thẩm, con gà mái chân ngắn lập tức kêu “Ục ục” chạy tới mổ.

Li Lạc nhìn thấy rất vui, từng viên từng viên màn thầu nhỏ xíu tranh nhau cùng bay qua đầu tường, dất cả đám gà nhà Vương thẩm tụ lại dưới chân tường, vươn cổ kêu to.

Kêu, kêu, kêu! Vừa vào trang đã nghe các người kêu thật là vui vẻ. Chờ mập hơn chút nữa, vào trong bụng hồ đại gia ta rồi ta xem người còn kêu không!

Đợi cho nửa cái màn thầu trong tay đã vào trong bụng gà, Li Lạc mới vỗ vỗ tay, mỉm cười xoay người lại, nói với thư ngọc tử ngồi cả buổi sau lưng mình: “Khi nào có gà ăn, thì mới là lúc nói cho người biết.”

Cười lạnh trong bụng, đồ độc sách đốt nát, sao lại có thể nói với người bốn đại gia là tới báo ân chứ? Vất vả lắm mới thoát khỏi cái tên đại ca lãnh huyết trong nhà đó, nếu tên tiểu thư sinh người biết rồi leo lên

đầu tác oai tác quái, thanh danh cả một đời Li Lạc bỗng đại gia chẳng phải toàn bộ sẽ mất hết sao? Người cứ ngoan ngoãn như vậy mà hầu hạ đi, hừ!

Tử viết, chỉ nữ tử và tiểu nhân mới khó hầu.

Giờ phút này Tô Phàm lại cảm thấy, con cáo trước mắt đây mới là thứ khó hầu nhất trên đời.

Cũng may Tô Phàm đã quen để bản thân chịu ủy khuất, bất cứ chuyện gì cũng đều nghĩ phải tìm lỗi của mình đã. Vừa rồi khi một mình chứng màn thầu đã tỉ mỉ suy xét qua, cho rằng đêm đó là mình quấy rầy thanh tu của người ta, phá hủy tu hành của người ta, nên người ta mới tìm tới cửa để tính sổ. Đã là mình có lỗi với người ta, vậy chỉ có thể là người ta muốn gì thì có dù thế nào đi nữa, một chút cũng không được không tuân theo.

Lùi ra vịn bước mà nói, hần tuy rằng hình người, nhưng chung quy là cáo, không phải người hiểu chuyện, mình cứ nhường nhịn đi. Dù sao cũng đã quen rồi.

Liếc mắt nhìn sắc trời, đã là hoàng hôn u ám, mặt trời lặn núi tây.

Cảm thấy hồng cả rồi, bản thân hồ đồ, chỉ chú ý đến con cáo này, lại quên mất phải đi đưa thuốc cho phu tử.

Sốt ruột định rời nhà, nhưng vị khách trong nhà đây...

Tô Phàm không khỏi chần chừ.

“Sao thế? Có chuyện muốn nói?”

Ăn uống no đủ, hồ ly nằm bò trên chiếc ghế mềm mại, miệng ngậm tấm trúc ngâm nga điệu dân gian: “Hôm nay thật là cao hứng nha, lão sói thỉnh ăn gà nha...”

“Ừ. Thuốc của phu tử sắp uống hết rồi, phải mau chóng đưa thêm. Ta đi một chút sẽ về.” Tô Phàm nhìn sắc mặt hần xem như là hòa nhã, liền nói một năm rõ mười.

“A. Đi đi.” Tâm tình hồ ly rất tốt, sáng khoái mà thả người. Chợt lại bổ thêm một câu: “Sau này muốn rời nhà phải báo để chuẩn bị trước, biết chưa?”

“Ừm, vâng.” Tô Phàm vội vàng mang thuốc rời khỏi nhà.

Khi đi tới cửa, dừng bước nghĩ một chút, lại xoay người vào trong phòng ngủ nhà mình. Qua hồi lâu mới đi ra.

“Nếu mệt, ngơi nghỉ trước đi. Gian chính có gió, sẽ nhiễm lạnh. Bên trong ta đã thay đệm chăn rồi, chưa từng dùng qua, không bẩn đâu.”

“Ừ ừ, biết rồi.” Hồ ly lăn lộn trên ghế thoải mái đến không muốn đứng dậy, có chút phiền phức dằn dò của y.

Tô Phàm thấy hần như thế, nghĩ sẽ không có chuyện gì, cũng liền đi thẳng ra cửa.

Thăm phu tử, chung quy sẽ không tránh khỏi tán gẫu vài câu, chẳng qua là tâm đắc trên công khóa gần đây và bệnh của phu tử. Tô Phàm mặc dù có hơi lo lắng trong nhà, nhưng cũng đành đành lòng ở lại cùng trò chuyện.

“Tô Phàm na, ngươi cũng không còn nhỏ nữa.” Đề tài vừa chuyển, phu tử đã đem chuyện chuyển lên người Tô Phàm.

“Dạ...” Tô Phàm ấp úng cất tiếng, đoán không ra ý tứ của phu tử.

“Cứ nói là tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Có phải là nên có một gia đình, bằng không lấy cái gì mà nói chuyện thiên hạ hay không đây?” Phu tử vuốt hàm râu hoa râm gật gù đắc ý, đôi mắt nhìn thẳng vào đến Tô Phàm phải phát ngượng.

“Phu tử...”

“Người đừng thẹn. Tuy là không cha không mẹ, phu tử cũng có thể làm chủ cho người.” Phu tử thấy Tô Phàm đỏ mặt, chỉ là những khi y bị mình nói trúng tâm tư, trong lòng đắc ý dào dạt, cười đến đôi mắt lão chuột tinh quang bắn ra bốn phía.

“Có ngưỡng mộ cô nương nào trong lòng không?”

“Không... không có...” Tô Phàm là một lòng hướng về thánh hiền. Trước kia đều nghĩ đầu tiên nên thi đậu công danh quan trọng hơn, có bao giờ từng nghĩ đến những chuyện này? Dù có nghĩ đến, chung quy lại cảm thấy mình một kẻ thư sinh nghèo cô độc hiu quạnh, sao có thể vô công uống phí cô nương quý báu nhà người ta? Bởi vậy, đối với chung thân đại sự của mình, Tô Phàm cảm thấy cực kỳ lạnh nhạt.

Hơn nữa, việc này, các bà Vương thẩm, Lí tẩu trong trang cũng đã nói với y, nói thì thôi đi, chứ sao ngay cả lão sư cũng...

Vừa nghe Tô Phàm nói không có, phu tử lại càng mặt mày hăm hở, “Không có? Tốt! Tốt! Thật tốt quá...”

Phu tử lại liền thừa thắng xông lên nói: “Người thấy Bát Chỉ thế nào?”

“Này... Nàng... Nàng, này...” Tô Phàm ngượng ngùng đến giống như trên lớp năm đó không đáp ra câu hỏi của phu tử, ước gì mau chóng tìm được một chỗ trốn đi.

“Không nói được? Vậy thì thấy nàng tốt hay xấu?” Phu tử không đến ý tới Tô Phàm, tự nhiên nói tiếp: “Bát Chỉ đã cùng người lớn lên từ nhỏ, có thể nói là hai đứa bé vô tư thanh mai trúc mã. Tướng mạo xinh đẹp, lại hiền hậu thông minh. Ta thấy rất tốt...”

“Phu tử...”

Trực giác của Tô Phàm muốn rút lui, nhưng không ngăn được lời lẽ thao thao bất tuyệt của phu tử.

“Vừa vặn mấy ngày trước, Vương gia thẩm đến thăm ta. Cũng đã nói đến việc này!”

“Người nói có khéo không? Người ta trông người từ nhỏ đến lớn, cũng chăm sóc người không ít, giờ lại muốn người làm con rể cũng có thể xem là cực kỳ nhân nghĩa rồi.”

Nhưng việc này cuối cùng phải xem ý tứ của người, nếu người cảm thấy được, vậy ngày tám đầu tháng sau là ngày lành, ta đã cùng Vương gia thẩm xem xong rồi. Hồi môn của cô nương đều đã sớm chuẩn bị tốt, yến tiệc để từ từ phu tử lo liệu cho người, người cứ chờ được động phòng là được. Năm sau bắt tiểu tử mập mập gọi ta một tiếng gia gia, ta đúng là đã có thể nhắm mắt.”

“Phu tử... ta...” Không ngờ nói hoài nói mãi, việc này cứ xông tới. Tô Phàm nóng nảy.

Không nói tới bản thân không có ý định cưới vợ, mà lúc này chuyện hồ đồ trong nhà mình kia khiến cho y đau đầu không ngớt, sao còn nói tới cái gì mà đứa con mập mập?

“Ta hiểu, ta hiểu. Chuyện như vậy đương nhiên phải thận trọng. Nhưng đó cũng là vì muốn tốt cho người, tránh để người già rồi lại rơi vào tình cảnh như ta. Khi còn trẻ tâm khí cao, có là Hằng Nga trên cung trăng kia cũng không thấy thỏa mãn, đến già rồi mới biết, dù là nữ tử dung tục bình thường, chỉ cần có thể ở bên cạnh bầu bạn cũng đủ rồi. Há chỉ cho tới bây giờ còn trống vắng lạnh lẽo?”

Phu tử bộc lộ tâm tình, đến lúc xúc động lại rơi nước mắt.

Tô Phàm luống cuống tay chân, vội vàng không ngừng nói vài câu tiêu sầu qua an ủi.

Một tràng ngôn từ kéo tiếp, bóng đêm đã đen kịt. Trong lòng nhớ con cáo ở nhà, y liền vội vã đứng lên cáo từ.

Phu tử nghĩ y ngượng ngùng, cũng không cố lưu y lại, chỉ nhiều lần dặn dò rằng phải suy nghĩ thật cẩn thận, chớ bỏ lỡ nhân duyên tốt đẹp.

Tô Phàm đối diện với ánh mắt tha thiết của lão, lòng dạ mềm nhũn, liền một miệng đồng ý.

Trên đường đi Tô Phàm tạt qua phía sau núi, dừng bước nhìn hồi lâu, vẫn cảm thấy giống như đang trong mộng.

Khi về đến nhà, đã qua canh ba.

Sợ kinh động đến Li Lạc rước lấy oán giận của hắn, Tô Phàm chỉ thấp một chân nển nhỏ nhỏ, nhẹ tay nhẹ chân lần mò tiến vào trong phòng.

Vừa vào phòng liền có phần cười khở. Chiếc giường gỗ cũ trông không tự mình sắp xếp chẳng biết đã biến đi đâu, lại bày ra một chiếc giường lớn khắc hoa hòe cẩn châu báu khiến cho cả gian phòng vốn nhỏ hẹp bị chèn đến đầy ứ. Li Lạc buông tay thả chân nằm ngủ say trên giường.

Li Lạc quả nhiên là đã quen thói làm mưa làm gió, đệm, gối, chăn, đều là chỉ cẩm thêu hoa không biết tên, ánh nến soi vào thì lung linh tỏa sáng, e rằng trong cung đầu Hoàng đế lão nhân dùng cũng bất quá là thế này thôi.

Dưới chân dẫm lên cái gì, liền theo ánh nến nhìn xem, là chăn đệm mới mình đã trải trước đó, tùy tiện quăng ra đất. Có thể suy ra, bộ dáng hắn khi vừa tiến vào phòng thì nghiêng răng nghiêng lợi thế nào.

Tô Phàm nhặt mấy thứ trên đất cất vào tủ quần áo. Trên ngăn tủ không khóa, bên trong cũng là một đồng lộn xộn, có lẽ hắn đã lục lọi rồi không vừa lòng, cho nên cuối cùng mới tự mình hóa phép ra sao?

Lấy chăn mềm cũ mình dùng ôm trở ra gian chính. Không dám ngồi lên chiếc ghế có gối mềm đệm dựa hắn đã ngồi, chỉ nhặt lấy một cái ở bên cạnh, thật cẩn thận ngồi lên. Sau này chỉ sợ là phải chấp nhận như vậy rồi.

“Ngày mai thật là cao hứng a, thư ngọc tử mời ăn gà a...”

Một phòng im ắng ánh trăng, có kẻ trong mơ thì thảm xương, phụ họa âm thanh miệng nuốt nước miếng thật to.

===

(1) Bài thơ ‘Thạc thử’ thứ nhất, thể thơ Kinh thi, thời Chu:

Thạc thử! Thạc thử!

Vô thực ngã thử.

Tam tuế quán nhữ,

Mạc ngã khẳng cố.

Thê tương khứ nhữ,

Thích bỉ lạc thổ.

Lạc thổ! Lạc thổ!

Viên đắc ngã sở.

Ý bài thơ là lời than của người dân dưới sự áp bức bóc lột của bọn cầm quyền, cho nên muốn bỏ đi đến một nơi an lành để sinh sống.

(2) Thư ngọc tử: con một sách

(3) Bài thơ ‘Thạc thử’ thứ ba:

Thạc thử! Thạc thử!

Vô thực ngã miêu.

Tam tuế quán nhữ,

Mạc ngã khẳng lao.

Thê tương khứ nhữ,

Thích bỉ lạc giao.

Lạc giao! Lạc giao!

Thùy chi vĩnh hào?

Dịch lời (Cảm thấy thích hơn so với lời ở trên):

Chuột bự này! Này chuột bự!

Không đến ăn mạ non ta.

Ba năm quen thói mày rồi,

Chẳng hiểu nổi phiền của ta.

Nên đành phải bỏ mày thôi,

Đến nơi yên vui phẳng lặng.

Yên vui này! Này yên vui!

Ai sẽ vĩnh viễn gào than?

Ý bài thơ tương tự bài Thập thủ' thứ nhất.

(4) Đường thố ngư: cá dầm đường...?

(5) Cầu kỷ: cây cầu kỷ, quả dùng làm thuốc

Con hồ ly này, nó tới báo ân hay ăn vạ vậy trời? ==

3. Chương 3

Ngày hôm sau không mưa được gà. Trưởng lão trong trang lồi kéo Tô Phàm tố khổ cả buổi, nào là thôn trang vốn khó khăn, hơn nữa năm ngoái không thu hoạch tốt, trước đó không lâu lại một đêm mưa như thác đổ nhấn chìm hơn phân nửa hoa màu...

Tô Phàm biết rõ chỉ là nói nghiêm trọng thể thôi, nhưng lại ngại cho cái thể diện này, chỉ có thể liên tục lắc đầu nói: “Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại. Ít lâu sau chờ sổ sách dư dả rồi, trưởng lão lại trả ta là được.”

Trưởng lão đó liền “Tô tiên sinh thật là quân tử a”, “Quả thực đúng là học trò chân chính a”, “Tương lai nhất định sẽ là rường cột nước nhà, vạn dân noi theo” vân vân khen lung tung một trận.

Tô Phàm bị nói đến ngượng, ngoài mặt không nói, trong bụng lại âm thầm kêu khổ: Việc này nên khai báo với vị “Đại tiên” như con nít trong nhà thế nào đây?

Cho nên Tô Phàm quay ngược ra nội thành, lại sợ gặp phải Vương thẩm đi bán gà, chỉ dạo quanh trước mấy cái sạp ở rìa rìa hốc hốc. Mấy đồng tiền ít ỏi trong tay bị y nắm đến ướt nhẹp, cũng không thể không biết xấu hổ lại tiến lên thương lượng với người ta có thể bớt xuống chút không nữa, biết người ta nhất định sẽ không chịu.

Cứ mãi vòng vo đến chợ cũng sắp tan, nhớ ra con cáo trong nhà vẫn đang chờ y trở về chuẩn bị thức ăn, bèn nén xuống một bụng buồn bực, đem toàn bộ tiền có được trên người mua vài cái cánh gà mực, cho dù không thể tiêu hết cơn giận của hần, thì cũng có thể hơi dịu dịu đi được chứ?

Quả nhiên, hồ ly kia vừa thấy không có gà, lập tức quăng đôi đũa bắt đầu ầm ĩ lên.

“Không phải nói có gà sao? Gà đâu? Làm sao chỉ còn thừa lại cánh thôi? Ăn vụng rồi?”

Li Lạc ngồi trước bàn chất vấn, con người vàng nhạt lưng nhìn Tô Phàm đứng cạnh bàn không dám ngồi xuống.

Cũng lại hần phải hỏi cho ra miêng, thật đúng là đối đãi với người ta như tiểu tư nhà mình mà kêu.

“Trưởng lão nói, gần đây trong trang khó khăn... tiền công đến tháng sau tính luôn một lần... Cho nên...” Tô Phàm ôn nhu giải thích. Biết hẳn ngóng gà cũng đã ngóng một đêm, và lại cũng là mình đã đáp ứng hẳn.

“Trưởng lão nói? Lão nói người sẽ tin?” Hồ ly vừa nghe được trái lại càng thêm nổi nóng. Tên thư ngọc bần cùng này! Hơn cả người tốt! Người ta chắc chắn là thấy y dễ nói chuyện nên cố ý khất nợ mà! Chứ không chừng điểm tiền công này của y giờ đây đã biến thành một nồi canh gà, nằm trên bàn nhà ai đó bốc khói rồi!

Gà kia nhất định là gà mái mập, so với con gà tham ăn ở cách vách còn mập hơn. Giết gà tẩy sạch rồi, lại nhét thêm vào bụng gà chút nhân sâm núi lớn tuổi, hỏa thối ti, biển tiêu, cầu kỷ, mộc nhĩ(1)... cùng bỏ vào trong nước canh đun nhỏ lửa hầm qua vài lần, nấu canh giờ, phải tránh tâm không tĩnh, ở một bên từ từ quạt lửa không được vội vàng, như vậy mới có thể ngon miệng.

Đợi cho củi lửa mới thêm vào trong lò đều cháy hết, hơi nóng trong nồi xuyên thấu qua miệng nồi thoang thoang chui ra, không cần mở nắp, mùi đó đã có thể khiến cho người chảy nước miếng.

Màu mỡ phải vàng óng, lấm tấm từng điểm lơ lửng trên mặt nước; nước canh lại phải trong suốt thông thấu, có thể liếc mắt liền nhìn thấy gà trong canh. Dùng muỗng nhỏ húp một ngụm canh, trong vị tươi mang theo chút đắng đắng, dư vị sau đó lại thơm ra chút vị ngọt, cảm giác ôn nhuận, không dầu không ngán. Vả lại thịt gà đó, trơn mềm ngon miệng, thật là có nuốt vào hết cũng thấy không đủ.

Hồ ly càng nghĩ càng giận, ừ ừ ngồi trên chiếc ghế mềm mại ôm gối xoay mặt vô tường, tay để lên tường ra sức cào một đường lại một đường, tỏ rõ bốn đại gia không thèm để ý đến người tên thư ngọc tử nói không giữ lời này nữa.

Tô Phàm thấy dáng điệu hẳn rõ là vừa tức giận vừa buồn cười, vội bưng bát cánh gà trên bàn tới trước mặt hẳn, “Không phải đói lắm rồi sao? Giữa trưa liền gào to chưa ăn no... Không nên để đói đến sinh bệnh mới được. Mặc dù không có gà, nhưng ở đây có chút cánh gà, là của cửa hiệu lâu đời Phụng Hoàng Hiên trong thành, người coi như giải chút tham đi.”

Li Lạc vốn định hảo hảo chinh Tô Phàm, nhưng không nhận được hấp dẫn của cánh gà bốc mùi thơm đó, đành phải làm ra vẻ “Đại nhân không so đo tiểu nhân” xoay người lại. Không thèm nhận bát, một tay chop lấy một cái ngoác mồm gặm, Tô Phàm chỉ có thể đứng bên cạnh bưng bát hầu hẳn ăn.

Không đầy một khắc, bát đầy cánh gà đã thành đầy xương cốt. Hồ ly vẫn chưa ăn no, lại sai Tô Phàm: “Đem mản thấu tới đây.”

Tô Phàm đáng thương vì hẳn lo chạy khắp Tranh Huyền thành, đi tới đi lui cực khổ không nói đi, xong rồi lại phải thu dọn mấy thứ bị hẳn quăng vứt, cuối cùng khi đến phiên mình ăn, cũng chỉ còn lại nửa cái mản thấu nguội ngắc. Thật đúng là đã tạo nên cái nghiệt gì rồi?

Cũng may hai ngày sau liền tiếp có người đến mời ăn, bằng không Tô Phàm sợ là có tán gia bại sản, cũng không nuôi nổi con cáo không thể làm gì khác hơn ngoài gây sức ép này.

Người dân Kháo Sơn trang chất phác, phàm là nhà ai có thông gia đến, người quen trong trang nhất thiết đều mời khách nhân đến ăn bữa cơm, trò chuyện biểu đạt ý hoan nghênh.

Tô Phàm cũng không quen biết nhiều với mấy người trong trang, nhưng ai bảo thân thích này của Tô Phàm tướng mạo tuấn tú lịch sự không nói đi, còn thoát trông lai lịch bất phàm nữa? Người nhìn gia cụ mới trong căn phòng tồi tàn đó của Tô Phàm xem, nhà ai có thứ đẹp đẽ như vậy? Cứ nói là nam sợ đi sai đường, nữ sợ gả sai đám. Con gái gả đi chẳng phải đều nhìn tướng mạo, nhân phẩm và gia thế của nhà chồng tương lai sao?

Nhìn xem phong thái Li Lạc ngày đó như Phan An tái thế, lại nhìn xem sa y ngọc bội quanh thân hẳn, nói năng cử chỉ tuy có hơi bừa bãi, nhưng ai biết người ta là từ đại phương nào tới chứ? Cái này gọi là phong độ! Người nói xem gia đình có con gái sắp gả đi trong trang, có thể bỏ qua khối thịt béo từ xa tới này sao?

Đương nhiên không rồi, Trương thẩm nói hôm nay là ngày sinh của Trương thúc, tìm Tô Phàm đến viết một bức trăm thọ, tiện thể lưu lại ăn cơm; Lí thúc nói chuyện học hành của Cầu Đản nhà ông yêu phải mời Tô Phàm đến chỉ bảo chỉ bảo, muộn liền lưu lại, cơm canh đậm bạc ngàn vạn lần đừng ghét bỏ; Tề bá nói mấy

ngày gần đây nghiện chơi cờ trời dậy, tìm Tô Phàm đánh hai ván, vừa đánh cờ vừa quất Tiểu Tửu, hậu sinh tuổi trẻ khác ông lão trốn trong phòng cấm đầu đọc sách, đã sắp thành đại cô nương rồi...

Tô Phàm bảo trong nhà còn có biểu huynh, e rằng không tiện lắm.

Thì mấy người đó tức khắc nói: “Đừng ngại đừng ngại! Tất nhiên rất hân hạnh mời cả biểu huynh cùng đến dự. Nhớ kỹ nhất định phải đưa biểu huynh đến cùng a!”

Tô Phàm còn định từ chối, nhưng Li Lạc vừa nghe có ăn, tập tức ở sau lưng liều mạng túm tay áo y, mắt cáo vàng nhặt gắt gạo dán lên y: Người nếu dám nói không, coi người còn yên ổn nữa!

Tô Phàm bắt đắc dĩ, chỉ có thể gật đầu.

“Xem như người thức thời.” Li Lạc ghé đến bên tai y nói.

Người thấy mùi hương thanh sạch của y, nhớ tới đêm đó được y ôm vào lòng, ấm áp mềm mại, trái lại còn dễ chịu. Đột nhiên rất muốn thử xem ôm lấy y sẽ là cảm giác gì? Gần đây thật đúng là cảm thấy ăn không ngồi rồi mà.

Liên như vậy, gà Tô Phàm thiếu nợ tạm thời ghi vào trong sổ. Hồ ly chạy tới nhà đông lại xuyên qua nhà tây lên kế hoạch ăn uống. Thâm sơn cùng cốc, không có sơn trân hải vị, nhưng hoa quả rau dại trong nhà mình, tôm cá tươi sống trong đầm, vịt ngan chim chóc trong vườn cũng có một phen phong vị khác.

Yêu thích nhất là Quế Hoa tửu của Tề lão đầu tự cất, thanh thanh ngọt ngọt, một chén xuống bụng, cả người khoan khoái; cá diếc kho tàu của nhà bán cá diếc cũng không kém; bún rau trộn của nhà làm bún miến chua thêm chút nữa thì được; còn nhà ai kia nữa... cả canh đậu hũ cũng có thể cho vào miệng...

Mỗi lần trên đường về nhà, Tô Phàm chung quy sẽ khó tránh khỏi nói với hân đôi câu: “Đừng gọi người ta là cá diếc già, bún miến gì đó, để người khác nghe được không hay lắm.”

Li Lạc bắt cần, “Như vậy mới nhớ kỹ được.”

Tô Phàm bắt đắc dĩ lắc đầu. Mỗi lần đi theo y, người ta đều lôi kéo Li Lạc hỏi không ngừng. Chắc hẳn con cáo nhạ bén này đã nhìn thấu ý tứ của người ta, nếu vô tình, sau lại không biết xấu hổ mà cứ nhiều lần tới nhà người ta phàm ăn? Hết lần này đến lần khác mỗi khi tới cửa hẳn cũng đều giống như kẻ không có việc gì, trái lại Tô Phàm ngồi một bên xấu hổ đến cả người khó chịu.

“Tại người ngốc. Thấy cái gì người cũng chả chịu ăn là sao? Dù sao ăn là của người ta, người tiếc cái gì?”

Nhìn xem, con cáo này còn giáo huấn y.

Cuộc sống của hồ ly trôi qua rất thoải mái. Ban đêm có chỗ rề rà đi ăn, ban ngày Tô Phàm đến học đường dạy học không cách nào mang hân theo, hân liền bò lên đại thụ ở trung tâm Khảo Sơn trang, nằm trên ngọn cây nghĩ đến thức ăn ban chiều, nhân tiện nghe chuyện thường ngày của nhóm người dưới cây.

“Vợ lẽ đệ cửu phòng của Huyện lão gia trước kia là hồng bài của Xuân Mãn lâu...”

“Mới hôm trước đại đầu của Lân trang buổi tối thức dậy đi nhà xí, thấy một cái bóng trắng bay qua từ cửa nhà mình. Sợ đến tè ra quần luôn...”

“Vậy còn phải từ ông nội của ông nội của ông nội của ta kể lại, khi đó a, ma quỷ lộng hành thôn ta!”

“Người biết không? Có người tối hôm qua nhìn thấy Cường Tử làm nghề rèn đêm hôm từ trong vườn Tào Quả gia nhảy ra... Người nói chuyện này a, thực ra là cái gì đây...”

“.....”

Hồ ly buồn chán, nghe được mùi ngon.

“Ôi, Vương thẩm a! Nhìn bà giả bộ thật... Còn giả bộ! Vờ vịt không biết cái gì a? Trong trang biết cả, Bát Chỉ nhà bà phải xuất giá rồi! Còn là Tô tiên sinh cách vách kia!”

“Ôi chao! Chúc mừng nha, Vương thẩm. Thật là có phúc quá đi a!”

“Tô tiên sinh là người rất tốt na, lão bà xuống tay thật đúng là không hàm hồ, cũng cướp được đi trước nhà chúng ta.”

“Đi, đi... Người nhìn trúng chẳng phải biểu huynh nọ trong nhà y sao? Nha đầu Bát Chỉ nhà ta có điểm nào bị được với Nghênh Hương nhà các người? Tùy tiện hứa gả cho người ta, coi như chấm dứt một nỗi băn khoăn của ta, cũng cho người chết đoán mệnh đó của nhà chúng ta cất xuống được một cái tâm...”

“.....”

Bên dưới nói từng bưng, tiếng chúc mừng không ngớt, nhưng hồ ly càng nghe càng bốc lửa. Lấy vợ? Sao lại không báo chuẩn bị một tiếng?

“Ôi, thế này là sao? Như thế nào đang yên lành lại nổi gió lên rồi...”

Tự dưng nổi lên một trận gió lạnh quét tới, người dưới tàng cây nhìn sắc trời u ám muốn mưa, đều vội vàng trở về nhà.

Li Lạc một mình lẳng lặng bỏ vào ngọn cây.

Chỉ thấy gió này càng quét càng mạnh mẽ, nhất thời, cát bay đá chạy, ngay cả những người đâm đầu đi tới cũng không nhìn rõ được.

Tô Phàm giờ phút này đang dạy trên học đường, đệ tử bưng bình, không chịu ngoan ngoãn học bài, nghiêm sắc mặt giáo huấn vài câu, qua một hồi lại huyền não như nổi nước sôi.

Trong khi đang hết sức bận bịu, có người ở ngoài cửa hỏi: “Tô tiên sinh có ở đây không?”

Tô Phàm ra cửa nhìn, là tiểu tử của Nhan gia nọ, thường nghe công tử nhà y gọi y là Nhan An.

“Chính là đệ tử.”

Nhan An từ trong tay áo lấy ra một quyển sách đặt vào tay y.

“Công tử nhà ta trước khi thượng kinh đã sai tiểu nhân chuyển giao cho công tử.” Dứt lời, y liền rời đi.

Tô Phàm lật ra xem, chính là tập thơ viết tay. Nét bút mạnh mẽ ngay ngắn, nhìn rất quen.

Trang thứ nhất mở đầu:

Quan quan thư cưu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Tham soa hạnh thái, tả hữu lưu chi. Yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi.

Cầu chi bất đắc, ngụ mị tư phục. Du tai du tai, triển chuyển phản trắc.

Tham soa hạnh thái, tả hữu thải chi. Yếu điệu thực nữ, cầm sắt hữu chi.

Tham soa hạnh thái, tả hữu mạo chi. Yếu điệu thực nữ, chung cổ lạc chi.(2)

Lại rốt cuộc không lật được nữa, chỉ cảm thấy trong đầu ngầy ra, tiếng huyền não của các đệ tử xa đến tựa như từ chân trời truyền đến.

Tô Phàm có chút bất ngờ nhìn căn nhà không một bóng người, con hồ ly kia hằng ngày nằm ườn trên chiếc ghế mềm mại nhướng mày trách cứ y: “Chậm gần chết! Là muốn đói chết ta phải không?” vậy mà lại vắng mặt.

Tô Phàm dọc trên đường đi cũng có chút tâm tư hoang mang ngẫm kỹ lại một lát mới nhớ ra, đêm nay đã bảo là phải đến nhà Tề bá. Hai ngày trước Tề bá đã chạy đến ba mươi bốn gọi xin qua. Biết Li Lạc thích Quê Hoa từ nhà ông, bản thân mặc dù rất ngại trong lòng, ngoài miệng vẫn là đáp ứng.

Con cáo tham ăn đó có lẽ không kịp đợi y về, tự mình đi trước rồi sao? Tô Phàm nghĩ.

Y tìm một cái ghế tựa từ từ ngồi xuống, lấy tập thơ trong ngực ra đặt lên bàn. Ánh nến yếu ớt, trên trang bìa trống không một chữ điểm chút sắc nhạt, tựa như ánh chiều tà.

Đó là năm ấy, phu tử dạy đọc thơ: “Quan quan thư cưu, tại hà chi châu...” Ai không thuộc thì người đó không được phép về nhà.

Khi đó Tô Phàm mới vào học đường, nền tảng mỏng, không theo kịp, cho đến xế chiều, toàn bộ trẻ con đều đã vừa chạy vừa nhảy đi cả rồi, chỉ chừa lại mỗi mình Tô Phàm ngồi trước bàn cuống cuống, càng hoảng càng không thuộc nổi, nhớ được câu trước chết sống cũng không nhớ được câu sau.

Phu tử tức giận, nói nếu trước khi mặt trời lặn vẫn không thuộc thì kẻ đó sẽ bị phạt thước. Tô Phàm sợ hãi, hạt nước mắt từng chuỗi từng chuỗi rơi xuống, lại càng không thuộc được.

“Phu tử đừng giận, để đệ tử đến dạy y đi.” Có người nói với phu tử.

Ngẩng đầu nhìn lên, áo ngoài vàng hơi đỏ, mái tóc đen như mực, đôi mắt cũng đen như mực nhìn vào không thấy đáy.

Tử Khanh, học tốt nhất trong công khóa Nhan Tử Khanh. Phu tử dạy thì hắn học nhanh nhất, có phần phu tử không dạy hắn cũng biết.

Thơ này, phu tử chỉ cần đọc một lần hắn đã thuộc, các bạn cùng học hâm mộ, hắn thản nhiên nói, tiên sinh mời đến trong nhà đã dạy trước, không có gì đâu. Mọi người “Oa -” một tiếng, càng hâm mộ hơn.

Hắn chỉ nhếch nhếch khóe miệng, ánh mắt đảo hướng qua nơi này, Tô Phàm khấn trương cúi đầu giả vờ đọc sách, thực ra, môi cắn chặt chết đi được.

Có những người, trời sinh ra là để cho người đổ kị.

Phu tử “Ừm” một tiếng, xem như bằng lòng rồi, dặn lại đôi câu thì rời khỏi học đường.

“Người đừng vội, lấy lại bình tĩnh rồi học.” Hắn nói.

Tô Phàm gật gật đầu, trên mặt không chịu thua hực lên một mảng lớn.

“Quan quan thư cưu, tại hà chi châu...”

Không nhớ rõ cuối cùng là đã học thuộc như thế nào, chỉ nhớ thanh âm ôn nhuận dễ nghe của người đó vang lên bên tai một lần lại một lần. Ngay cả buổi tối khi nằm mơ, trong mộng cũng là một câu lại một câu “Quan quan thư cưu... Quân tử hảo cầu...”

Lúc ấy mình chưa tới mười tuổi, hắn cũng chưa quá mười một, nhưng nghiêm nhiên lại là bộ dáng của đại nhân. Làm sao mà giống mình, chỉ biết khóc nhè.

Khóe môi Tô Phàm có hơi cong lên.

Còn có một năm nọ, đồng môn dắt tay nhau dạo chơi ngoại thành, bắt chước người xưa thả một chén rượu vào trong nước, chén dừng lại trước mặt ai thì phải làm một bài thơ. Tô Phàm bẩm sinh hướng nội, rất không am hiểu chuyện triển tài trước mặt mọi người như vậy.

Nhưng mà cái chén ấy hình như không qua được y, cứ nhiều lần dừng lại trước mặt y.

Trong lúc luống cuống tay chân, lại là Tử Khanh thay y giải vây, chẳng những thay mặt y làm thơ, còn phải cố uống ba chén lớn xem như là xử phạt. Vài chén rượu xuống bụng, mặt đỏ tai hồng, bị mọi người cười gọi là đại cô nương thoa son mới. Hắn vẫn cứ thản nhiên cười, chỉ khe khẽ nói với mình: “Không sao đâu, người yên tâm.” Chỉ e lúc đó mặt mình so với hắn còn đỏ hơn.

“Ồ... Chuyện vui đến gần, khó trách cười vui vẻ như vậy. A...”

Tiếng cười nhẹ cắt đứt hồi ức của y, Tô Phàm chợt bừng tỉnh, trông ra sắc trời ngoài cửa, mình vậy mà lại phát ngây phát ngốc lâu đến như thế.

“Sao nào? Là tại hạ cắt ngang mộng đẹp của Tô tiên sinh sao? Tô tiên sinh đại từ đại bi, cũng đừng vội chấp nhặt với tiểu nhân.” Li Lạc thấy y không lên tiếng, tưởng bị mình nói trúng rồi.

Y quả nhiên muốn lấy vợ, còn rất là mừng rỡ! Trong bụng bắt đầu vì nhận thức này khiến cho khó chịu trỗi dậy, rượu dịch trong cơ thể từng đợt dâng lên, nóng đến dường như phát hỏa, liền càng không giữ được miệng mình.

“Còn chẳng biết Tô tiên sinh lúc nào sẽ tiểu đẳng khoa(3) đây? Là không đủ sức đại đẳng khoa nên tiểu đẳng khoa sao? Người nói thư ngọc tử này thật đúng là cố chấp, biết mình không có bản lĩnh đề tên bằng

vàng lấy công chúa, liền lấy một thôn cô bảo là tiểu đẳng khoa, chẳng phải là muốn tròn một cái mộng đẳng khoa sao? Cũng không sợ người ngoài chê cười!

”Nói cho người biết! Thôn cô sao lại có thể so với công chúa? Người này chỉ đẳng khoa nho nhỏ lấy cái gì so với đại đẳng khoa người ta? Xứng sao? Xứng sao?”

”Ừm? Thế nào? Không nói lời nào? Thẹn rồi? Ha ha... Sao lại không cười? Cười nha, có muốn ta đến sát vách mời sư nương đến không? Còn chọn ngày mấy nha, thừa dịp đêm nay không trăng nổi gió, lần một vòng lên trên giường mới được. Bồn đại tiên đích thân làm mối cho người, mặt mũi này đủ lớn chứ? Hửm?”

“... Nhìn xem, ta đã quên mất, ta nên đi trước thỉnh một cái an với sư nương đại nhân na, sau này tiểu nhân ngụ ở đây, tiên sinh ngàn vạn lần đừng có ghét bỏ ta chứ...”

Tô Phàm thấy hần bước đi không ổn, lão đảo nghiêng ngả dựa vào cạnh cửa, đôi mắt mơ màng, gò má nổi hai vệt đỏ bừng, trong tay còn ôm một vò rượu đất, liền biết hần đang say. Âm thầm thở dài một hơi, không để ý đến lời ăn tiếng nói của hần, đứng lên đi hần đi.

“Người say rồi, ta đỡ người đi nghỉ. Người ta đang ngủ, đừng có làm ồn, quấy rầy người khác không tốt đâu.”

Hồ ly gạt tay y ra, yếu ớt tựa vào khung cửa nghiêng người xuống đất, trong miệng còn la hét: “Không cần! Ai muốn người đỡ! Người đi đỡ tân nương tử đó của người đi... Bồn đại tiên thiếu người liền sống không nổi nữa sao?”

Tô Phàm nghe không hiểu, lại không thể mặc kệ không quan tâm hần, bèn ngồi xổm người khuyên giải hần: “Đứng lên đi, có chuyện gì vào trong nói sau. Lúc này buổi tối trời lạnh, ngồi ở đây sẽ trúng khí lạnh không tốt cho cơ thể. Huống chi người là kẻ tu hành, càng không thể càn quấy như vậy.”

Lại chọc cười hần: “Chẳng lẽ đêm nay thức ăn Tề gia không hợp khẩu vị? Lần sau đến mời nữa ta sẽ không đáp ứng là được. Ta đã ứng với Trương tẩu rồi, người chẳng phải thích ăn cá trích nhà các nàng sao? Đêm mai chúng ta sẽ đi.”

Cứ như thế, khuyên can mãi, Li Lạc nhất định không chịu mở miệng cũng không chịu đứng dậy. Chỉ nghênh mặt, đầu ngón tay kiên quyết cào vào trên khung cửa ra một đường lại một đường.

Tô Phàm thấy bảo hần không được, bắt đắc dĩ đứng lên. Cứ như vậy để hần tỉnh tỉnh rượu cũng tốt, lại sợ hần nhiễm lạnh, định vào trong nhà lấy cho hần một kiện y phục dày chút phủ lên.

Người vừa mới xoay đi, sau lưng đã có kẻ than thở: “Quả nhiên na, kẻ muốn lấy vợ thì không giống như trước nữa. Người còn chưa có xuất giá đây, đã không thèm để ý đến biểu huynh nhà mình rồi.”

Quay đầu lại, Li Lạc vẫn như cũ rút ở cạnh cửa, một đôi mắt vàng nhạt mơ màng chớp không chớp nhìn mình, phảng phất dường như là Tô Phàm đã thật sự không cần hần nữa. Tô Phàm nói thầm, chẳng phải người không cho đỡ sao? Nhưng vẫn là không đành lòng, lại bước đến đỡ hần.

Ai ngờ, mới đưa tay ra đã bị hần kéo qua.

Li Lạc một tay nắm lấy tay Tô Phàm, một tay kia vòng qua dưới nách Tô Phàm khoát lên hông, toàn bộ lồng ngực chặt chẽ dán vào lưng Tô Phàm, cảm đặt trên vai Tô Phàm, rất giống như từ sau lưng bảo bọc lấy y.

Tô Phàm ngẩn ra. Chợt nghe một thanh âm mang theo mùi rượu ghé vào bên tai y nhảy khê: “Sao lại không vào nhà? Không sợ ta nhiễm lạnh ư?”

Trên mặt nóng đến phảng phất người say trái lại chính là y.

“Ừ... A!”

Vừa mới cất bước, ngoài sân đã có người hỏi: “Tô tiên sinh có nhà không?”

Đi theo tiếng hỏi, người đã vào sân.

Dưới ánh trăng huyền ảo đứng một nữ tử lục y, mắt như sao lưu chuyển, môi anh đào khê hé: “Bát Chỉ có việc muốn thương lượng cùng Tô tiên sinh.”

“Hừ!” Hồ ly tựa hồ lại nổi giận, buông Tô Phàm ra xoay người vào phòng trong.

“Rầm -” một tiếng, cửa đã bị ra sức động mạnh, chấn động rơi xuống không ít vôi trên tường.

“Này...” Tô Phàm có chút xấu hổ, “Để Bát Chỉ cô nương chê trách rồi.”

“Tiên sinh đừng khách khí. Bát Chỉ... Bát Chỉ là đến hỏi tiên sinh một việc...”

“Cô nương cứ hỏi đừng ngại.”

“Vậy thứ cho Bát Chỉ mạo muội.” Bát Chỉ cắn cắn môi, dường như đã hạ quyết tâm bèn cất tiếng, “Xin hỏi tiên sinh, thật là nguyện lấy Bát Chỉ làm vợ?”

Dưới ánh trăng nhìn ánh mắt ấy, hoàn toàn quyết liệt đến gần như sắp đương đầu với cái chết.

Tô Phàm ngạc nhiên, không thể ngờ được nàng lại hỏi trực tiếp như vậy. Hôm ấy chỉ là để làm an lòng lão sư nên mới thuận miệng đáp ứng sẽ cân nhắc, nhưng nào có thật sự đã cân nhắc qua, lúc này bị hỏi, không khỏi có hơi chần chừ. “Này... ta...”

“Tiên sinh chỉ cần trả lời tiểu nữ có hoặc không.”

“Này...”

“Tiên sinh!”

“Chuyện hôn nhân, không phải trò đùa, đệ tử... đệ tử... đệ tử thật sự không có khả năng tự mình làm chủ... hiện tại...” Tô Phàm bị nàng truy vấn cũng chỉ có thể gắng sức cho qua.

“Nếu như tiểu nữ tử không biết xấu hổ, cầu tiên sinh nhất định phải lấy tiểu nữ tử thì sao?”

“Hả?” Tô Phàm lại cả kinh. Nhìn Bát Chỉ đây, cũng đã hai mắt rưng rưng, vẻ mặt đau khổ.

“Là cầu tiên sinh lấy tiểu nữ vào nhà đi...” Thấy Tô Phàm do dự, Bát Chỉ bỗng chốc quỳ xuống lạy, “Ân tiên sinh cho tiểu nữ, tiểu nữ kiếp sau nhất định làm trâu làm ngựa vạn nhất sẽ báo! Tiểu nữ tử trước tiên ở đây dập đầu lạy tiên sinh!”

“Cô... Này!” Tô Phàm vội vàng nâng nàng lên, “Cô nương có việc xin cứ nói thẳng đi. Tại hạ nếu có thể giúp một phần, nhất định sẽ dốc sức.”

“Vậy... Có thể xin tiên sinh đến chỗ không người để nói?” Bát Chỉ lúc này mới ngừng khóc, nhưng vẫn tha thiết nhìn Tô Phàm, trong mắt ngập đầy cầu xin.

Tô Phàm suy nghĩ một lát, đáp ứng. Đi theo Bát Chỉ ra sân nhà mình.

Đêm hôm đó, Tô Phàm không về, Li Lạc ở trên giường lăn qua lộn lại như thế nào cũng không ngủ được, gió lùa tai lên nghe ngóng động tĩnh ngoài cửa.

Ngoài sân có âm thanh, hình như cửa bị khê đẩy ra. Tiếp theo “Meo -” một tiếng.

Tử miêu! Không có việc gì mà ngươi dám cào cửa? Đây là cửa cho các ngươi cào? Ngày mai đem ngươi làm một nồi “Long hổ đầu”, ta xem ngươi còn cào!

Lại có âm thanh gì đó, hình như trong vườn có người đi đi lại lại. Tiếp theo “Gâu -” một tiếng.

Tử cẩu! Hơn nửa đêm các ngươi tru cái gì? Sân này là chỗ cho các ngươi tru sao? Ngày mai đem ngươi xắt cục kho lên ăn, ta xem ngươi còn tru!

Trên tường có động tĩnh gì nữa, hình như có người bò lên đầu tường. Tiếp theo “Quáng quác -” một tiếng.

Tử kê! Mới sáng tinh mơ ngươi gáy cái gì? Gáy là vì chăm chỉ ư? Bỏ đại gia lúc này cần cổ ngươi, ta xem ngươi còn gáy!

Quả tình ngủ không được, không phải, là ngủ đủ rồi. Hồ ly chạy ra gian chính ngồi, giường mắt ngóng nhìn cánh cửa trúc lý đó.

Cho đến khi chờ tới sốt ruột, sau khi tiện tay lại cào một đường lên tường, mới thấy Tô Phàm cả người mệt mỏi chậm chậm bước vào.

“Ồ, phiền người còn nhớ phải quay về.” Không quản được lời mình, Li Lạc vừa mở miệng lại là châm biếm.

Tô Phàm không nói gì, xoay người vào nhà bếp. Không lâu sau, mang ra một đĩa màn thầu, “Học đường sắp mở cửa rồi, người tạm thời ăn đỡ này đi. Trong nhà bếp còn chút gạo, buổi trưa người tự nấu bát cháo.”

Dứt lời, không đợi Li Lạc đáp lại đã đến học đường.

Hồ ly ngồi trên ghế, chỉ có thể lẳng lặng nhìn bóng lưng y. Trong lòng bực bội, tay áo vừa phất, cái đĩa đã tan xương nát thịt, màn thầu bên trong lăn đến bên chân. Nhắc chân định dẫm lên, nhưng thế nào cũng không dẫm xuống được.

“Hừ!”

Cầm màn thầu này nhìn cả buổi, Li Lạc lại phất tay áo, cái đĩa đó trông vẫn tốt lành nằm trên bàn.

Định ra ngoài xoa dịu tâm trạng, hẩn vừa một cước bước ra, liền thấy Vương thẩm sát vách đang lần lượt gõ cửa từng nhà.

“Trương gia tẩu tử, ngày tám đầu tháng, Bát Chỉ nhà ta xuất giá, bà nên tới nha!”

“Lí gia ca người, ngày vui của Bát Chỉ nhà ta, người nhất định phải tới a! Ngày tám đầu tháng! Nói cái gì lễ vật chúc mừng nha, mọi người cùng quê cùng xóm, chẳng phải khách khí?”

“Tào gia đại muội tử, Bát Chỉ nhà ta phải xuất giá rồi! Chính là với Tô tiên sinh, nhất định phải đến uống rượu mừng a! Đúng rồi, lần trước thấy bên nhà bà thêu uyên ương thật là đẹp mắt, có thể thêu cho Bát Chỉ nhà chúng ta một cái không? Lấy làm khăn đỏ cho cô dâu nhất định thích hợp nhất!”

“.....”

Đảo mắt nhìn thấy Li Lạc, Vương thẩm vội lắc lắc cái eo hông mập mạp chạy tới chào hỏi: “Ôi! Biểu ca của y nha! Sau này sẽ là người một nhà rồi! Ta cửa nhỏ ít người, ngài ngàn vạn lần phải lượng thứ nhiều nha! Bát Chỉ của chúng ta sau này phải bắt Tô tiên sinh của nhà người chiếu cố nhiều hơn rồi! Đứa nhỏ này không hiểu chuyện, biểu ca ngài cũng thông cảm cho na!”

Trong lòng nói không nên lời là tư vị gì, hẩn khi mới sáng sớm đã thần thái lãnh đạm ở trước mặt đã không ngừng tăng thêm lại tăng thêm.

Có phải về sau sẽ đối đãi với ta như vậy? Tất cả điều tốt gì cũng đều phải cấp cho cái hỗn đản nương tử gì đó rồi? Không còn ôn tồn theo sát ta nói chuyện?

Lấy vợ? Ai cho chứ!

Tâm niệm vừa chuyển, Li Lạc đã rảo bước chạy về phía học đường.

Các đệ tử trong học đường đều đang đọc sách.

“Tham sa hạnh thái, tả hữu mạo chi. Yếu diệu thực nữ, chung cổ nhạc chi.”

Vừa thấy Li Lạc chạy vào, Tô Phàm đầu tiên là sưng sốt, khẩn trương nắm tay áo hẩn kéo ra ngoài cửa.

Li Lạc mặc cho y kéo, chỉ gắt gao quan sát vẻ mặt y.

“Sao người lại tới đây?” Tô Phàm có phần lo lắng, hồ ly này như thế nào chung quy vẫn sinh sự?

“Người, người chẳng phải muốn lấy vợ chứ?” Li Lạc trầm giọng hỏi. Không biết có phải vừa rồi chạy nhanh quá hay không, tim trong ngực cứ đập “Thình thịch”

Tô Phàm trầm ngâm một lúc, gật đầu, “Ừ.”

Li Lạc không lên tiếng, bỏ tay Tô Phàm ra, thân người vọt lên liền chạy đi mất.

“Này... Đây là làm sao vậy?” Tô Phàm có phần không rõ.

Nghĩ đến tình hình đêm hôm qua, thật đúng là cục diện hỗn loạn. Mình không phải thật sự là làm người hiền lành thành quen rồi, mới gặp phải chuyện như vậy chứ? Tại sao người ngoài lúc nào cũng có chuyện cần giúp đỡ thì mới nghĩ đến phải tìm tới y đây? Bản thân cũng là người a, cũng có nỗi đau và khó xử, cũng chán ghét khi cô đơn bơ vơ một mình.

Vì thế lại nhớ đến một chiều hoàng hôn ấy, có người cùng mình một lần lại một lần niệm: “Quan quan thư cưu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu...”

Thanh âm bên tai ôn nhuận như nước, ngỡ ngàng thoảng như ngày hôm qua.

===

(1) Tên các vị thuốc.

(2) Bài thơ ‘Quan thư’. Lời dịch của Tản Đà:

Thư cưu cất tiếng quan quan

Hòa cùng sóng vỗ vọng vang đôi bờ

Dịu dàng thực nữ đào thơ

Sánh cùng quân tử duyên tơ mặn mà.

Ngắn dài rau hạnh gần xa

Với tay vớt lấy cũng là khó mong

Cầu mong thức lại chờ trông

Cầu mong chi lại khó lòng gặp nhau.

Ngày đêm dằng dặc cơn sầu

Ngày đêm trần trọc rầu rầu sớm khuya

Hái về, rau hạnh hái về

Cùng nàng thực nữ duyên thề sắt son

Ước duyên cầm sắt vương tròn

Đêm khuya chiêm trống vui lòng mỹ nhân.

(3) Tiểu đăng khoa: cưới vợ

4. Chương 4

“Bát Chỉ a, ta lên nhà bà dì Hai một chuyến. Trông đám gà mái trong viện chút, đừng cho chạy ra sân, bằng không sẽ không tìm lại được đâu.”

Tiếng bước chân từ từ đi xa, Bát Chỉ đảo con mắt đỏ hồng ngồi ở mép giường.

Còn có âm thanh cách tường truyền đến: “Ồi uy, Vương thẩm bà nha! Chúc mừng nha! Có phúc quá đi nha, lão bà thật đã khổ cận cam lai rồi...”

Nghe vào trong tai, gắt gượng nuốt xuống bụng chua xót ở trong lòng tràn đầy rồi lại tràn đầy, tràn đến trước mắt một mảnh mông lung. Cắn chặt môi không để mình khóc thành tiếng. Trong nhà nông dân tường mỏng, bị nghe thấy sẽ không chịu đựng nổi lời đồn thổi vô căn cứ khắp thôn trang.

Nàng mở bàn tay nắm chặt ra, một viên ngọc đen hình vuông lẳng lẳng nằm trong tay. Dày hẹp dài, giống như phổi sức(1) hên hồng vương tôn công tử trong lời tiên sinh kể.

Nghịch nhiên nhất chính là, rõ ràng toàn thân ngăm đen nhưng lại tỏa ra quầng sáng ngũ sắc, lóe sáng rực rỡ, rất lóa mắt. Giáp trung tâm ngọc có mấy vết màu đỏ, nhìn kỹ, cư nhiên là một chữ ‘Lang’ viết phóng khoáng, lan trên màu đen không tỳ vết bốn phía, càng phát ra màu đỏ sáng rực, giống như máu.

Giữa các cô nương trong trang truyền rằng: Đêm trăng tròn, nếu tắm rửa thay y phục sạch sẽ trong dòng sông, sau đó dâng hương cầu nguyện, thì có thể xin được một đoạn duyên phận tốt đẹp.

Khê khằng nói trong khuê phòng, thì thầm nói vào bên tai, cả hai bên đều xấu hổ đến khuôn mặt đỏ rực. Một bên vò góc áo phun ra nói: “Lộn xộn cái gì, không biết xấu hổ!” Một bên ở trong ngực tim đập đến mình cũng có thể nghe được tiếng vang. Cô đẩy ta, ta đẩy cô, cẩn thận từng li từng tí ngăm hẹn một lần.

Bốn tháng trước, bên bờ sông trong, một vầng trăng tròn treo cao.

Mấy vị hảo tử muội thiếu tự nhiên ở bên bờ định đổi ý. Bát Chỉ bình sinh phóng khoáng, cởi nút thắt là người đầu tiên xuống sông. “Đến đây đến đây, còn xấu hổ cái gì? Nửa đêm rồi, ai sẽ đến nhìn các cô chứ?”

Nước sông mát lạnh, tắm trong đó thật là khoan khoái, nàng bắt giắc từ từ nhắm nghiền hai mắt. Lần nữa mở mắt ra, bốn bề vắng lặng, sương mù bao phủ. Vừa định cất tiếng gọi những cô gái đi cùng, thì bên bờ có người cao giọng cười to.

“Thật không ngờ rằng, nửa đêm đến đây uống nước, lại có thể chứng kiến được phong cảnh đẹp như vậy.”

Trong lòng giật nảy, nàng tập trung suy nghĩ nhìn người trên bờ. Tóc đen áo đen, hầu như sắp chìm vào trong bóng đêm mờ mịt. Hấn nhặt cái yếm trên mặt đất lên đưa tới trước mũi ngửi, trong con mắt mở hờ nửa phần ngả ngón nửa phần tà mị.

Xấu hổ không còn chỗ ẩn thân, Bát Chỉ cố gắng đem thân người của mình giấu vào trong nước. Tim đập như hươu chạy, khuôn mặt tuần lãng đó như cướp hết hào quang của ánh trăng, bảo người hận cũng không sao hận được. “Xem ra là tại hạ đã mạo phạm mỹ nhân rồi.” Cái yếm của nàng còn đang trong tay hấn, lại sâu sắc nghe được một lời, hấn cười đến ý vị thâm sâu, “Vậy thì sau này sẽ gặp lại.”

Đến đi như gió, chỉ thấy cái yếm nhẹ nhàng bay bay rơi vào lùm cỏ, trên bờ làm sao mà còn người?

“Bát Chỉ, cô đang nghĩ gì đấy? Nhập tâm như thế.” Tỷ muội cùng đi kéo nàng.

Nàng chậm rãi quay đầu, có hơi mơ màng, chẳng lẽ là mộng sao?

Khi mặc quần áo, có cái gì đó từ trong quần áo rơi ra, một viên ngọc đen u u. Nắm chặt trong tay, một đường nóng đến tận đáy lòng.

Nhất định không phải là mộng.

Vài ngày sau, nàng đêm không ngủ. Có người nhẹ nhàng gõ cửa, vội vàng chạy ra mở, gió đêm dưng mãnh thốc vào, quần áo tung lên, kẻ ngoài cửa tóc đen áo đen đến gần như chìm ngập trong bóng đêm.

“Hôm trước tại hạ vô ý đã đánh mất một kiện đồ, chẳng hay cô nương có nhặt được chăng?”

Trên mạch nhà ai còn trẻ, đủ phong lưu.

Bát Chỉ càng nghĩ càng không cảm được lệ rơi, dẫn đến trong dạ dày một trận quay cuồng, chua xót dâng lên họng, yết hầu một cơn ngứa ngáy, không thể không dựa vào đầu giường nôn ra một hơi. Duỗi tay đặt lên bụng vỗ về.

“Ngoan, nhẫn nhẫn nữa đi...”

Khóc không thành tiếng.

“Cô có thai?” Thanh âm xa lạ vang lên.

Tóc trắng, áo trắng, mắt vàng nhạt.

Hấn từng bước từ từ tiến đến, mười ngón nhọn nhọn, điểm điểm ánh sắc bén.

“Cô, có, thai, rồi!” Lần này không phải là câu hỏi. Hấn nói từng từ một, giống như từ giữa hàm răng nghiền chặt phun ra.

Bát Chỉ cả người phát lạnh, run rẩy đến không nói được một lời.

Li Lạc đứng cách trước mặt nàng không xa, không tiến lên nữa, con mắt vàng nhạt khinh khỉnh nhìn nữ nhân ôm bụng không ngừng lui vào trong giường, “Tên thư gốc tử đó cưới cô chính là vì cái này?”

Thấy Bát Chỉ gật đầu, y phục lụa trắng không gió phiêu động, hần nâng tay chưởng xuống, cái bàn gỗ sam kiên cố hóa thành một nhúm phấn trắng.

“Ta...” Bát Chỉ ngọ nguậy muốn giải thích, “Ta... Ta chỉ là muốn bảo trụ đứa bé này... Ta...”

Li Lạc không khách khí cắt lời nàng: “Cho nên cô có thể không màng đến tình cảnh của kẻ khác?”

Con người ứng màu vàng nhạt dường như nhìn Bát Chỉ thấy cái gì đó khác, trước là oán độc, sau lại toát ra chút thương hại.

”Dựa vào cái gì? Chỉ vì trước kia y ăn một bát cơm nhà cô, hay là bởi vì mặc một kiện áo nhà cô? Cho nên mới để y đội cái mũ xanh này(2) thay kẻ khác nuôi con! Là kẻ nhẹ dạ thì ra sức nắm lấy phải không? Cô vì đứa con của cô, cho nên có thể bất chấp sống chết của con nhà người khác?

Tính toán hết rồi phải không? Tô tiên sinh tâm địa tốt, khóc hai tiếng thì nhất định sẽ gật đầu; Tô tiên sinh người tốt bụng, cho dù không phải là con mình thì cũng sẽ đối đãi thật tốt; Tô tiên sinh da mặt mỏng, lão bà đội khăn đỏ vượt tường(3) cũng không dám mắng một tiếng ‘tiện nhân’... Đúng không? Hừm?”

Hít sâu một hơi, Li Lạc nhắc chân rời cửa, “Đều là người như nhau, đừng cho rằng tâm của kẻ khác không phải làm bằng thịt; cũng không nói cái gì ‘không’, không có nghĩa đúng là bằng lòng. Cô hảo hảo nhớ kỹ lấy!”

Đi đến trong vườn, con gà mẹ đẩy đà dẫn đàn gà con sắp hàng đi tản bộ. Thấy Li Lạc, gà mẹ “Quác -” một tiếng chói tai, không quan tâm đến gà con liền đập cánh bay lên trên tường.

Đàn gà con cũng lúc nhúc chạy trốn khắp nơi, loạn đầu chạy một phát, hai con đụng nhau, chân nhũn đến không đứng dậy nổi nữa. Trong nhất thời, tiếng gà kêu “Quác quác...”, “Chít chít...” đệm theo tiếng khóc của Bát Chỉ bên trong, rất náo nhiệt.

Đi! Một cước đá bay con gà con té xỉu bên chân hần. Gậy như thế cũng dám dâng lên cửa, còn chả bỏ dĩnh rắng cho hồ đại gia nhà người, tăng thêm mấy lượng thịt nữa rồi hãy trở lại!

Hôm nay, Li Lạc không đến nhà khác ăn cơm. Tô Phàm có chút kinh ngạc, lập tức xới bát cơm đưa đến trên tay hần.

Thức ăn rất giản dị, rau xào, trứng gà chưng. Hồ Ly ngoài ý muốn không ăm ỉ, từng vốc từng vốc cúi đầu và cơm. Trái lại Tô Phàm cảm thấy không được tự nhiên, kéo đĩa rau kia qua, đẩy trứng gà đến trước mặt Li Lạc.

Li Lạc ngẩng đầu, miệng giật giật, không rên một tiếng bưng rau xanh lên toàn bộ trút vào trong chén mình, và từng mồm từng mồm chung với cơm nuốt vào.

Chỉ chốc lát sau, hần chùi miệng nói câu: “Ăn xong rồi.” Liền quăng cái bát đã liếm sạch sẽ xuống, chạy đi ngồi lên cái ghế mềm mại thường ngồi, nháy mắt nhìn Tô Phàm dọn dẹp.

Tô Phàm biết hần có vấn đề, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy?”

“...” Li Lạc không trả lời, ném ánh mắt đi nhìn mấy vết cong mình cào trên tường. Từng đường từng đường, xen kẽ ngang dọc, giống như một cái túi lưới chụp xuống đầu, vây đến người ta không thở nổi.

Tô Phàm không truy vấn nữa, nghĩ là nếu hần muốn nói, chung quy sẽ đến lúc nói.

Quả nhiên, rửa sạch chén đĩa quay lại đã thấy Li Lạc đang chờ trước bàn.

“Có điều gì cứ nói, giấu trong lòng khó chịu lắm.”

Li Lạc tránh ánh mắt của Tô Phàm, “Ta... Ta đi tìm cái Bát Chỉ cách vách đó, nàng ta... nàng ta có thai...”

“Là của ta.” Tô Phàm bình tĩnh đáp.

“A...” Cười khê thay thế không tự nhiên vừa nãy, hồ lý chớp lấy bả vai Tô Phàm chất vấn: “Của người? Ha ha... Người cho rằng ta không nghĩ ra sao? Trên người nữ nhân đó thấm đầy lang khí! Người từ khi nào đã biến thành lang tinh? Hay là sắc lang tinh? Hửm?”

“Ta...” Tô Phàm nghẹn lời, không kèm được muốn lùi về sau.

Li Lạc không tha không can ghé sát tới, “Nón xanh nhìn hay như vậy ư? Người tên tốt bụng quá mức này quả nhiên là càng làm càng quá trốn rồi.”

Biểu cảm trên mặt là khinh miệt châm biếm người, lời nói đã điểm chút hương vị giáo huấn, khiến cho Tô Phàm nhớ tới phu tử năm ấy.

“Quân tử giúp người là điều tốt, nhưng không phải cứ cầu thì đáp ứng a. Tô Phàm, nếu một người ngay cả mình cũng không trông nom được, thì làm sao mà bảo kẻ khác đây? Như vậy, trong lòng đối phương tất sẽ áy náy, lại như thế nào vui vẻ được chứ?”

Tô Phàm nhẹ nhàng xoa vai Li Lạc vỗ vỗ, bảo hắn đừng cử động. Sau đó mới mở miệng: “Chiếu theo quy củ trong trang, cô nương gia chưa thành hôn mà đã có thai thì phải bị chìm sông. Một xác hai mạng a... Nàng đã đến cầu xin ta, ta đương nhiên...”

“Cho nên đáp ứng?”

“Cứu người cũng là chuyện tích thiện hành đức.”

“Nếu sau này nàng ta lại muốn đi cùng kẻ khác thì sao?”

“Nàng gả cho ta vốn đã là chịu thiệt, nếu như... Ta đây đương nhiên không thể cản trở tiền đồ của nàng.”

“Người...” Hồ ly tức giận đến á khẩu không nói nên lời, “Người không nghĩ cho bản thân mình sao? Đến lúc đó kẻ khác ở sau lưng người khoa chân múa tay người cũng không để ý sao?”

“Chuyện như vậy, người khác muốn nói cũng không ngăn được. Vả lại, một mình ta cũng quen rồi...” Tô Phàm lãnh đạm.

“Được! Vậy người cứ hảo hảo đội cái mũ xanh của người đi!”

Li Lạc buông Tô Phàm, không quay đầu lại chạy vội ra ngoài.

Đầu vai đau âm ỉ, là Li Lạc vừa rồi dùng sức quá. Tô Phàm xoa vai, tựa vào ghế mềm của Li Lạc ngồi xuống, âm ẩm, còn sót lại độ ẩm của áo kia.

Một mình đã quen rồi... Một mình, làm sao mà quen được?

Hồ ly không trở lại. Tô Phàm nghĩ, hắn có lẽ đã quay về trong núi rồi sao?

Nhìn gian phòng trống, trong lòng trống tuếch. Bất quá mới một tháng mà thôi, sinh hoạt hai mươi năm qua rốt cuộc không quay lại được. Thế nào cũng vẫn cảm thấy thiếu mất điều gì.

Khi ăn cơm, bắt giắc lại bày ra hai bộ bát đĩa; khi dạy ở học đường, chung quy sẽ nghĩ buổi tối có nên thêm một món hay không; đêm hôm khi một mình đọc sách cũng sẽ đứng dậy vào buồng trong nhìn xem, sợ hắn không yên, đá chặn mất.

Mọi người trong trang hỏi, sao gần đây không thấy biểu ca nhà người? Tô Phàm mập mờ bảo: “Y có một số việc cần làm, không lâu nữa sẽ trở lại.” Không biết là nói cho người ta nghe hay là đang nói cho mình nghe.

Sóng trước chưa yên sóng sau đã tới, Li Lạc còn chưa có mấy may tin tức, Bát Chỉ đã hành tung không rõ.

Sáng sớm hôm ấy, trong vườn nhà Vương thấm đã ẩm ỉ lên. Tô Phàm bị tiếng gõ cửa “Rầm rầm” làm bừng tỉnh, đứng dậy vừa mở cửa, Vương thấm tóc tai bù xù đã lao vào, nắm lấy tay y hỏi.

“Tô Phàm, Tô Phàm, người có thấy Bát Chỉ nhà chúng ta không? A? Nó có tới đây không?”

Theo sau huyền thuyên chen chúc một đám người, bảy miệng tám lời nói.

“Vương thẩm bà, bà đừng nóng vội, ta lại hảo hảo tìm xem... Tô Phàm na, người cũng đừng cấp bách a!”

“Chính là, những gia đình trong trang ta đều là người phúc hậu, ngay cả gà còn chưa từng mất, huống chi là một người trưởng thành!”

“Ta thấy na, Bát Chỉ nhất định là sáng sớm lên nội thành mua đồ thêu rồi. Ta chờ chút nữa, nhận tiện lại hỏi nhóm nàng Nghênh Hương thường ngày thân thiết với nàng ta.”

“Đúng, đúng, bây giờ ta sẽ gọi Nghênh Hương nhà chúng đến hỏi một chút. Vương Thẩm bà trước tiên đừng hoảng hốt, a...”

“...”

Tô Phàm vội hỏi: “Sao vậy?”

”Bát Chỉ... Bát Chỉ nó... Tối hôm qua còn hoàn hảo... Nửa đêm ta thức dậy đi nhà xí còn thấy trong phòng nó sáng đèn... Đến một lát sau, ta chợt nghe gà trong vườn kêu quỳnh kên, liền ngồi dậy xem xem... Thì thấy... Thấy cửa mở... Trở ra vào trong phòng Bát Chỉ thì... không thấy người nữa!”

“Trời ạ! Chuyện này bảo ta sống làm sao nha? Bát Chỉ a... Kể chết sớm nhà ta a, ta chỉ có Bát Chỉ này một cái động lực để sống thôi a! Chuyện này bảo ta về sau xuống đó rồi làm sao mà ăn nói với người chết đó đây nha! Ta, ta không muốn sống nha!”

Nói xong lại động lên bức tường đất, hô hoán người ta vội vàng ngăn cản. Mọi người lại vây quanh khuyên nhủ bà. Mấy nữ nhân thường ngày lòng dạ yếu đuối trong trang không dám nhìn nữa, cũng nới đuôi nhau gạt lệ.

Tô Phàm bị siết chặt, không biết nên phản ứng như thế nào. Người ngoài thì tưởng rằng y bị kinh hoàng, dù sao cũng là thê tử sắp cưới về, lúc này chuyện xuất giá xem ra khó làm được rồi, liền xúm tới khuyên y, bảo y phóng khoáng tâm, người dù sao cũng sẽ có thể tìm về, không chậm trễ nhập tử tốt đẹp gì đó của y vân vân.

Tô Phàm đều không nghe thấy, ngây ngốc nghĩ đến khuôn mặt đầy lệ của Bát Chỉ một đêm kia.

“Hắn... Hắn vốn không biết có đứa nhỏ này, mỗi lần đều là hắn tìm đến... Ta căn bản không biết làm sao tìm được hắn... Ba tháng này, hắn không thấy tới... Ta... Xin Tô tiên sinh thương xót tội nghiệp đứa nhỏ này đi...”

“Li...” Theo thói quen ngoảnh đầu muốn nghe hắn nói ra sao. Chứng kiến chiếc ghế mềm trông trơn mới nhớ đến, con cáo đó đã rời đi ba, bốn ngày rồi.

Chuyện Bát Chỉ mất tích ở Kháo Sơn trang đã dẫn đến chấn động không nhỏ. Trà dư tửu hậu, nghĩ lúc làm việc, mọi người tụ lại dưới bóng đại thụ bàn bạc đến nóng bỏng nhất chính là việc này.

Hơn nữa còn là càng nói càng mơ hồ, Nhị Sỏa khẳng khẳng nói đêm đó hắn rõ ràng rành mạch nhìn thấy, trên nóc nhà Vương thẩm nổi lên một trận gió lạ, chỗ khác không lộ ra, vừa đến cửa nhà Vương thẩm, liền cảm thấy phong đao như cắt người.

Thiết Bán Tiên nói đó là cha của Bát Chỉ đang tác quái, bắt con gái ruột xuống tặng cho Diêm La Vương, thì khi đầu thai có thể chọn được một gia đình đại phú đại quý.

Hà Tiên cô của Khiêu Đại thần lại nói đó là phần mộ tổ của Vương gia không chuẩn bị tốt, đụng phải đường xuất hành của Tinh quân, Tinh quân một trận bức bội, bắt Bát Chỉ đi, nàng ta mấy hôm trước nhìn thấy có bóng trắng vào trong nhà Vương thẩm, đó là Tinh quân đang dò đường na...

Không phải chuyện nhà mình, mặc dù trong miệng cứ than đáng tiếc một cô nương tốt như vậy, trong lòng mọi người chung quy cũng không có bi thương quá lớn. Chỉ khi tạt ngang qua nhà Vương thẩm, bên trong truyền ra tiếng khóc đứt quãng, làm cho người ta cảm thấy trong đầu căng lại bị căng.

Cho nên, phàm là gia đình trong nhà có con gái hoặc nàng dâu trẻ tuổi, thì đều tìm người đánh cho đại môn nhà mình mấy cái khóa thật to, Lí Thái nãi nãi có tiếng tăm tối cao trong trang nói mấy chuyện không tốt này đều là do hái hoa tặc xuất hiện, gian dâm không tính, còn phải hủy thi diệt tích.

Cuộc sống của Tô Phàm vẫn như thường lệ, chỉ là mọi người khi nhìn thấy Tô Phàm thì thương cảm trong mắt càng thêm rõ rệt. Mọi người sẽ nói:

“Tô Phàm a, đứa nhỏ cha mẹ mất sớm đó, khó khăn lắm mới có gia đình, tân nương tử còn chưa thấy, bên cạnh ngay cả một người bạn cũng không có... Thật đúng là đáng thương...”

Vừa xoay đầu nhìn thấy Tô Phàm vừa vặn ở phía sau, liền lộ ra nụ cười xấu hổ, nói: “Tô tiên sinh a, có tin tức của Bát Chỉ không? Dù sao cũng có thể tìm được mà... Đừng vội đừng vội nha.”

Tô Phàm miễn cưỡng đáp lại một nụ cười, một cái cúi đầu rồi vội vã rời đi.

Về đến nhà, thức ăn buổi sáng trước khi đi đã dọn lên bàn vẫn còn đặt ở chỗ đó, trên chiếc ghế mềm kia cũng không có dấu vết ai đã từng ngồi qua. Tô Phàm đứng một lát, đem thức ăn đi hâm nóng rồi ngồi cạnh bàn ăn, từng thìa từng thìa và vào trong miệng, không có chút xú mùi vị nào.

“... Bên cạnh ngay cả một người bạn cũng không có... Thật đúng là đáng thương...”

Tay run lên, y nhìn thấy cái ghế mềm đó thì ăn không vô nữa.

Ăn xong thì qua nhà Vương thẩm, Vương thẩm còn tựa giường rơi lệ. Tô Phàm vào trong an ủi bà.

“Tô Phàm, việc này... Vương thẩm thật không biết nên ăn nói sao với người nha!” Lôi kéo tay Tô Phàm, khuôn mặt tròn tròn của Vương thẩm thoát nhìn gầy đi rất nhiều.

Tô Phàm nói không sao đâu, trước nên nghe ngóng được tẩm tích của người đã mới đúng.

Cứ thế nói như vậy một hồi, Vương thẩm hiển nhiên đã có chút tinh thần, lải nhải nói qua những cái khác. Tô Phàm lúc này mới cẩn thận rời đi.

Xem ra Bát Chỉ đã đi tìm cha của đứa bé đó rồi, Tô Phàm phỏng đoán.

Chỉ là tâm vẫn thấp thỏm, hai ngày này nằm mộng thường mơ thấy cơn dông đêm đó, tình hình trời long đất lở, tựa như phải hủy đi toàn bộ mọi thứ.

Trong mộng chung quy sẽ nhảy ra một cục trắng rù rù gì đó, ánh chớp lóe lên, là con cáo toàn thân tuyết trắng, mắt cáo vàng nhạt chăm chú nhìn mình, chăm chú, chăm chú, sau đó lại từ bên trong chảy ra hai hàng máu. Tô Phàm cả kinh tỉnh lại, cả người mồ hôi lạnh, tâm như đánh trống, nửa đêm sau rốt cuộc không ngủ được nữa.

Đêm nay lại thấy cơn mộng ấy, Tô Phàm ngồi trên ghế buồn bực. Từ khi Li Lạc đi, Tô Phàm vẫn cứ ngủ trên ghế trong gian chính, chiếc giường chạm trổ bên trong, áo ngủ bằng gấm tơ tằm đều giữ lại, nói không rõ là vì sao, chỉ cần nhìn thấy những thứ ấy còn ở chỗ cũ, cũng sẽ cảm thấy an ổn một chút.

Ngoài phòng tuyền đến tiếng đập cửa, tiếng vang “Cạch cạch” trong đêm khuya yên tĩnh nghe hết sức rõ ràng. Tô Phàm tâm niệm vừa động, vội vàng chạy ra mở cửa.

“Tô tiên sinh.”

Đứng ngoài cửa chính là Bát Chỉ mắt tích mấy ngày, lục y váy trắng, mắt sáng lưu chuyển. Chỉ là so với lần trước đến thì sắc mặt hồng hào hơn nhiều, sâu bi trong ánh mắt cũng không còn, khóe môi nhô lên một nụ cười, cười đến càng rạng rỡ.

“Bát Chỉ cô nương.” Tô Phàm thấy nàng như thế liền biết nàng đã tìm được người kia rồi, khom người làm lễ nói: “Đệ tử chúc mừng Bát Chỉ cô nương.”

“Tiểu nữ tử không dám nhận.” Bát Chỉ vội cúi xuống thi lễ, nhìn Tô Phàm khe khẽ nói: “Tiểu nữ tử là tới bù cho tiên sinh điều không phải. Lúc trước... Lúc trước chỉ nghĩ đến mình, là tiểu nữ tử không biết lễ độ, ép tiên sinh gặp khó khăn.”

“Đâu nào? Chỉ là nhắc tay. Cô nương không cần để trong lòng.”

“Tô tiên sinh đúng là chí nhân quân tử, tất sẽ có hồi báo.” Dứt lời, Bát Chỉ lại làm một cái lễ thật sâu.

Tô Phàm vội muốn đỡ lên, đã có người sớm hơn y một bước nâng lấy. Tô Phàm nhìn kỹ thì mới phát hiện ra bên cạnh Bát Chỉ còn một người nữa, tóc đen áo đen, trong bóng đêm không nhìn kỹ đúng là không chú ý đến.

Chỉ thấy người nọ mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt tuấn đĩnh, y phục hắc sam càng toát lên vẻ cao lớn ngạo mạn.

Bốn mắt giao nhau, mặc dù không nói lời nào, khí tức xung quanh vẫn bị khí phách của hắn làm đảo loạn, ép tới người không thể không tâm phục khẩu phục cúi đầu.

“Đa tạ Tô tiên sinh chiếu cố nội tử(4), sau này nếu có chỗ Mặc Khiếu có thể giúp được, xin cứ việc sai bảo.”

“Tâm ý của các hạ đệ tử xin ghi nhận.”

“Bên mẫu thân Bát Chỉ đã đến thăm qua rồi, việc hôn ước Tô tiên sinh không cần phải lo lắng nữa. Mặt khác, cũng xin Tô tiên sinh thay mặt tiểu nữ tạ quá Li Lạc công tử. Nếu không phải y tìm được ngoại tử(5), tiểu nữ chỉ e đã phải hại cả đời tiên sinh.”

“Y?” Tô Phàm trong lòng một trận sóng to gió lớn, muốn hỏi lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Sau đó bọn họ nói cái gì, Tô Phàm cũng không nghe vào được.

Cho đến khi hai người cáo biệt, Tô Phàm tiễn bọn họ đến tận cửa, thì nam tử gọi là Mặc Khiếu đột nhiên quay đầu lại nói với Tô Phàm: “Mấy ngày trước gặp được Li Thanh của Hồ tộc nọ, y muốn tại hạ chuyển đạt tới tiên sinh, đa tạ ân cứu mạng của tiên sinh với tên tiểu đệ ngu xuẩn bất tài ấy của nhà y. Tháng trước đã sai hắn xuống núi, tiên sinh đơn giản là thu một tên gia nô, muốn đánh muốn mắng kính thỉnh tùy ý, ngàn vạn lần đừng khách khí.”

Khi nói lời này, Tô Phàm cảm thấy được vẻ mặt của hắn mang chút hương vị vui sướng khi kẻ khác gặp nạn.

Lời vừa dứt, bóng dáng hai người kia đã biến mất.

Tô Phàm thoáng mất mát xoay người. Quả thật là hắn, nhưng từ “Tạ ơn” Bát Chỉ muốn y chuyển lại này e là không còn cơ hội nữa.

”Tử lang! Phôi lang! Tử sắc lang! Ai cho ngươi lăm mồm! Đại ca của ta muốn ngươi chuyển đạt, ngươi liền một chữ cũng không quên mà thuộc hết sao!

”Cái gì mà bất tài! Cái gì mà gia nô! Bổng đại gia ngọc thụ lâm phong, tiêu sái lỗi lạc, đường đường thú tộc nhân khí đệ nhất bảng, làm sao mà bất tài? Làm sao mà ngu xuẩn? Hừm?

”Nói ngươi còn cười, nói ngươi còn bỏ đá xuống giếng! Không có bổng đại gia, ngươi sống thêm một vạn năm cũng không có con! Bổng đại gia lột da ngươi, rút gân ngươi, lại dần thịt ngươi làm bánh bao, toàn bộ lấy đi cho thổ ăn!” Li Lạc đập lên cái ghế lùn dài cao cao ngồi trên ghế mềm, chỉ vào thân ảnh sớm đã biến mất mắng ầm ĩ. Đuôi lông mày dựng lên, mắt vàng nhạt lấp lóe như lưu ly.

Tô Phàm choáng váng, đứng ở cửa, lặng yên nhìn bóng người trên ghế.

“Này, thư ngốc tử! Ngươi choáng? Còn không mau chuẩn bị chút thức ăn đi! Bổng đại gia đi xa lắm mới về, muốn đói chết ta nha!”

“A... a!” Tô Phàm vội vàng vàng chạy ra nhà bếp, đứng bên bếp, tay lại run rẩy đến không cầm nổi bát.

“Thiết! Còn cái dạng ngu ngốc này, bảo ngươi làm cơm thì làm cơm. Nhìn xem, trong nồi đều là không khí, ngươi có thể làm được cái gì sao?” Sau lưng có người nói, gần gần, hơi nóng phả ra rơi vào sau tai ngay cả cổ cũng đốt bùng lên.

“Cảm tạ ngươi. Chuyện này... Không chỉ Bát Chỉ muốn tạ ơn ngươi, ta cũng muốn...” Lời bị chặn. Chung rượu sứ trắng nhỏ đặt bên môi, chất lỏng hơi lạnh theo đầu lưỡi chảy xuống yết hầu. Một chút cay, sau đó hương khí run người tản ra giữa môi răng.

“Bảo bối ngàn năm nhà con sắc lang đỏ cất giấu, rốt cuộc đã bị ta tìm được rồi, không uống công ta ở trong hầm phá tửu nhà hần say ba ngày ba đêm. Hừ, có đồ ăn ngon thức uống tốt mà giấu được ta? Nằm mơ đi! Thế nào? Mùi vị không tệ chứ?”

Mặt hần tiến tới trước, hai người đều có thể nghe thấy hơi thở của nhau, nâng tay lên vuốt ve lọn tóc màu bạc của hần, mềm mại trơn mượt như tơ lụa thượng hạng.

“Thật ra ta không hề tốt như thế... Ta cũng có tâm tư, đáp ứng nàng, là bởi vì về sau sẽ có thể có người cùng ta rồi... Cho nên... Ta không phải rất đạo đức giả chứ?”

Giờ khắc này, khuôn mặt bình thản không duy trì bình tĩnh được nữa, lời nói cất giấu thật lâu tận đáy lòng nường theo rượu, nường theo đêm mơ hồ từng chút một phơi bày dưới ánh trăng. “Lúc nào cũng một mình, từ nhỏ đến lớn, thực cô đơn, nói chuyện chỉ có thể nói cho mình nghe. Quen được thì hay rồi, nhưng làm sao mà quen được đây...”

Hồ ly nhiều chuyện hiểm khi không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng ôm lấy Tô Phàm. Gió đêm thanh hàn, thanh âm người trong lòng nói dần dần trầm xuống đến không còn nghe được nữa.

Hồ ly nắm chặt cánh tay, nhắm mắt lại, hưởng thụ an bình lúc này. Ừm, quả nhiên cảm giác không tồi, cũng thoải mái giống như trong tưởng tượng, như uống ngay một bát canh gà tươi ngon vừa mới nấu xong khiến cho người ta toàn thân khoan khoái.

Cho đến khi không nhận thấy được cử động của Tô Phàm, Li Lạc mới mở miệng: “Này!”

“Ừm?” Lui ra khỏi ngực Li Lạc, khuôn mặt của Tô Phàm vẫn còn hồng.

“Người chẳng phải muốn cảm tạ ta sao?”

“Ừ.”

“Vây ngày mai liền chuẩn bị gà nướng đi. Chọn con mập chút, không được nhỏ như chuột ấy. Đừng tiếc rượu mỡ, gà nướng có chất béo ăn mới ngon, củi lửa phải vượng chút, bằng không nướng sẽ không thơm. Tốt nhất là lại thêm chút gia vị bát giác, quế bì, như vậy hương vị mới thơm ngon. Biết chưa?”

Nói xong, Li Lạc lại rời khỏi nhà bếp đi vào buồng trong. Tô Phàm còn đang cà lăm giải thích: “Gà nướng... Sáng mai... Trong nhà chỉ còn chút trứng gà... Có thể hay không...”

“Này, hơn nửa đêm rồi ngươi có ngủ không đây!” Li Lạc từ trong phòng ló đầu ra, “Còn không mau trở vào! Làm ồn đến làng xóm láng giềng ta cũng mặc kệ luôn a!”

===

(1) Phối sức: trang sức phối hợp với y phục

(2) Đội mũ xanh: giống như bị cấm sừng

(3) Đội khăn đỏ vượt tường: đi ngoại tình

(4) Nội tử: bà xã

(5) Ngoại tử: ông xã

5. Chương 5

Chuyện Bát Chỉ lại bị bàn tán một trận, Vương thẩm tươi cười rạng rỡ nói Bát Chỉ hôm đó là hái thảo được thì bị ngã xuống núi, may mắn được một phú thương trẻ tuổi đi ngang qua cứu, lấy thân báo đáp là chuyện nên làm.

Mấy người trong trang còn muốn hỏi vài điều nữa, nhìn trên ngón tay bà đeo đầy nhẫn lớn bằng vàng ròng, liền bấu môi và nuốt nước miếng xuống. Người ta có số, không ước tới được.

Kế đó, Vương thắm lại vươn tay chỉ con gà lô hoa đang treo trên cửa nói, việc này có lỗi với Tô Phàm, bà một lão quả không có gì hay để bồi thường, sau này muốn ăn gà thì cứ tùy tiện qua nhà bà bắt về.

Tô Phàm xua tay nói không cần không cần. Sau lưng có người nhéo lưng y, Li Lạc hai mắt bốc ra lục quang, nước miếng chảy dài ba thước. Vì thế đành miễn cưỡng nhận.

“Mau! Mau! Đi đun một nồi nước nóng, nhỏ lông gà! Bốn đại gia nhai rau xanh nửa tháng rồi, cuối cùng đã muốn vượt qua được!” Hồ ly vỗ tới đoạt gà.

Tô Phàm vội bảo vệ gà vào lòng, “Người đừng dọa nó, để nó đẻ trứng ấp ra gà con chẳng phải hay hơn?”

Người tới ta đi tranh cả ngày, hồ ly một phen bốc một phen nước mũi ôm đầu Tô Phàm van vãn “Tô Phàm, Tô Phàm”. Đáng tiếc kẻ đọc sách tính tình cứng ngắc, như thế nào cũng không chịu gật đầu, còn trịnh trọng cảnh báo hắn: “Nếu người ăn nó, ta, ta sau này liền, liền mặc kệ người luôn!”

Hồ ly thối mặt ngồi chồm hổm ở cửa, nhìn con gà mái nhỏ không biết điều đó vênh váo tản bộ trong sân, hung hăng bứt đứt cây cỏ trong tay.

Cho mi sống lâu thêm đôi bữa, nếu trong vòng ba ngày không ấp ra gà con, hừ hừ, bốn đại gia băm mi làm thịt gà băm! Đây mới là tương, hương vị hơi hơi ngọt chút nữa...

Nước miếng chảy “Ào ào”. Thư ngọc chết bầm, thư ngọc dốt nát!

“Cục cục...” Gà mái nhỏ không biết sống chết chạy tới trước mặt hắn, con mắt đen đen đối lại mắt cáo vàng nhật của hắn.

Hắn không không chế được đưa tay tới nắm cổ gà. Mắt gà nháy nháy, lại cúi đầu, trên bàn tay trắng bóc của Li Lạc nở ra một đóa hoa hồng nhỏ.

Đau!

Mi vừa nhú, đầu quay đi, chạy tới chỗ Tô Phàm đang đọc sách xòe tay ra cho y xem, “Tô Phàm, Tô Phàm, nó mổ ta! Tô Phàm...”

“Nếu người không hại nó, nó sao lại có thể đụng đến người?” Tô Phàm nhìn sách không ngẩng đầu lên.

Hồ ly cong miệng lui ra cạnh cửa từng vuốt từng vuốt mà cào cửa, trong tiếng vang “Rột rột” phát tiết bất mãn của hắn.

Tô Phàm từ trong sách ngẩng đầu nhìn bóng lưng hắn cười khổ.

Hồ ly cũng có thời điểm dịu dàng. Mấy ngày nay Tô Phàm lúc nào cũng không hiểu mình làm sao lại chạy lên trên giường lớn ở buồng trong. Hồ ly đứng bên giường nhìn chăm chăm hoa văn chạm trổ trên khung giường, du long hí phượng, bên cạnh hai đóa hoa sen mọc cùng một gốc quấn quýt nhau, “Buổi tối lạnh, ngủ không được. Ai bảo người tên bản cùng này trong nhà ngay cả một cái ấm lò cũng chẳng có...”

Nắng sớm rọi vào, trên mặt hắn hơi phát ra quang sáng hồng.

“Dù sao đều là nam cả, thư ngọc tử ngươi đừng nghĩ loạn.” Hắn càu nhàu, thanh âm trầm trầm.

Tô Phàm cảm thấy có cái gì đó từ trong ngực trào lên, ầm ầm như đêm qua.

Nhìn Li Lạc liền nhớ đến trẻ em trong học đường. Hoặc nghịch ngợm, hoặc sợ sệt, hoặc cục tính, hoặc hồn nhiên.

Có thông minh hiểu học, học một biết mười, giống như Tử Khanh năm ấy. Khắp cả khóa học vẫn còn lưu lại bài tập của hắn.

“Chỉ có đậu Trạng Nguyên mới có thể làm đại quan, mới có thể khiến cho cha yên, mẹ yên trải qua cuộc sống tốt nhất.” Con mắt của đứa bé đó trong veo ngồi sáng, cực kỳ giống mình năm ấy.

Cũng có nghịch ngợm phá phách, thư không hảo hảo đọc chữ không hảo hảo viết, trông mắt lẩn đi vừa chuyển liền chẳng biết sẽ sinh ra cái chủ ý gì. Thừa dịp y vừa không lưu tâm, liền lủi lên cái cây quần chặt trên song cửa.

“Xuống, xuống, Quân Nhi con mau xuống! Chớ để làm bị thương.” Tô Phàm nhìn mà lo.

Trong tay Tô Phàm nặng đi, có thêm một quả đồ au.

“Tiên sinh ném thử xem, ngọt lắm.”

Chỉ chốc lát sau, trái hồng như mưa từng quả từng quả rụng xuống, toàn bộ đám trẻ tay cầm một trái, cười hì hì nhìn y. Dở khóc dở cười, y không muốn giáo huấn cũng không được.

Sau khi tan học, học sinh đều đã về nhà rồi. Tô Phàm lấy quả trong ngực ra cắn một cái, giòn ngọt hơi chua, miệng đầy hương quả tươi.

“Đúng không? Đúng không? Rất ngọt chứ?” Bên cửa sổ lộ ra cái đầu nhỏ, con mắt chớp chớp, sáng như sao.

Vị ngọt của quả còn dư vị trong miệng, trông ra ngoài cửa, núi xanh nửa chận ánh tà dương, ráng chiều chảy vàng, khói bếp lượn lờ. Đàn gà xếp cánh chậm rãi thong thả bước qua trước cửa, phía sau tiếp nối đàn ngỗng trắng, cái cổ co co rút rút, đáng đi tập tễnh.

“Nhị Đản! Tiểu thổ tể tử! Đừng có lêu lổng bên ngoài nữa. Về nhà! Ăn cơm!”

Quang cảnh xa xa gần gần, tiếng vang xa xa gần gần. Đơn giản, bình thường mà đẹp đẽ.

“Này, sao vẫn chưa về nhà? Lão tử đói lắm rồi, làm thịt con gà đó thì không được trách ta.” Kẻ tóc bạc áo trắng tựa vào cạnh cửa học đường vẫy tay với y.

“Được, không oán người.” Bên môi tràn ra ý cười.

Biết đâu, không đi ứng thí, không đậu Trạng Nguyên, cũng không phải tiếc nuối như thế.

Thời gian như nước chảy trôi đi, thi thoảng gợn lên vài cơn sóng.

Gà mái nhỏ không phụ chờ mong của Li Lạc, rất nhanh đã ấp ra một ổ gà con, vàng ươm tùm vào nhau, xù lông, rất là chọc người yêu thích.

Hồ ly nhìn thấy nước miếng nhỏ giọt, vừa đầm vừa xoa mà nhón nháo muốn ăn gà. Vừa lật bàn mắng người vừa quệt nước miếng giả bộ khóc, buổi tối thì lết vào trong ngực Tô Phàm ai oán kêu gào: “Ta muốn ăn gà! Ăn gà! Canh gà, chân gà, cánh gà, gà nướng, gà quay, xà xé phay...”

Tô Phàm để mặc hần nhưng không gạt đầu, nửa dỗ nửa khuyên theo sát hần nói lý: “Gà con nhỏ, còn cần gà mẹ chăm sóc. Người lại nhẫn nhẫn đi. Cánh gà của Phượng Hoàng Hiên lần trước còn thích không? Nếu không thì ngày mai khi ta đến thị trấn sẽ giúp người lấy một ít?”

Chạng vạng hôm sau, Li Lạc gặm móng gà, hai mắt tỏa sáng không tha nhìn chăm chăm đàn gà con trong vườn, ánh mắt tham lam khẩn thiết lại thù hận ẩn nhẫn, trộn lẫn với nhau khi nhìn Tô Phàm lại thêm chút đáng thương.

“Hừ, gà chỗ này không cho ăn, lão tử sẽ không đến chỗ khác sao?” Hồ ly oán hận nghiêng răng.

Không lâu sau, trong trang bắt đầu liên tiếp mất gà.

Khởi điểm là con gà đẻ trứng của Tào Quả ở cửa trang nuôi trong nhà đã nhiều năm, ngủ dậy một giấc đã không thấy bóng dáng. Nữ nhân khuôn mặt thon gầy dậm chân giữa đường mắng cả ngày, mọi người khuyên đôi câu cũng không để vào bụng. Ngoại ô sơn thôn, làm sao không có một, hai con chồn a?

Qua hai ngày, gà mái đen nhà Tề bá cũng mất, ngay sau đó là gà trống lớn nhà Trương thẩm, gà mái nhỏ lông trắng vừa mới đẻ trứng nhà ba chị em họ Lí, còn có... Không hơn nửa tháng, hơn phân nửa nhà trong thôn đều đã gặp hại. Đây là chuyện đột phát gì? Ai từng gặp qua con chồn như vậy? E là đã đến một đàn sói hoang đói rồi?

Vì thế, trong trang bắt đầu có người tự phát giữa đêm cầm gậy gộc, cuộc chim tuần tra, đều là hậu sinh trẻ tuổi và hần tử cường tráng. Ngay cả như vậy, gà vẫn ba ngày hai phía mà mất tích.

Lão nhân có tri thức trong trang lần lượt đi xem xét từng cái chuồng gà, sạch sẽ, không có chút máu gà. Sau khi khom lưng lui ra khỏi chuồng gà, vuốt râu bạc trầm ngâm hồi lâu, mới thở dài nói: “Sợ là có yêu quái rồi.”

Lời vừa nói ra, tức khắc nổ tung nổi. Mọi người tụ lại dưới tán đại thụ người một lời ta một tiếng mà nói tới.

“Yêu quái là muốn ăn thịt người đó! Bây giờ ăn gà, sau này khó tránh rồi!”

“Trong trang của cháu trai nhà cô hai của bà nội dì Ba ta đã từng xuất hiện yêu quái, một nhà năm miệng đều chết hết. Hút máu ăn thịt, chỉ còn lại có bộ xương trắng hếu, thật dọa người...”

“Không thể như vậy chứ? Trong Tỉnh Giang thành bên kia sông cũng từng nháo ra quỷ. Biến thành một cô nương tướng mạo xinh đẹp chuyên dụ dỗ nam nhân, phàm là bị ả vừa mắt, không bị hút hết tinh nguyên thì tuyệt không buông tay! Khi người đó chết nghe nói là gầy xẹp luôn! Tròng mắt cũng lòi ra ngoài...”

“Theo ta thấy, chúng ta hãy mau mời một cao tăng đến thu bắt đi.”

“Đúng, đúng! Ta đi tìm tộc trưởng nói xem...”

“...”

Hồ ly ở đầu cành đánh một cái ngáp, nhướng mắt nhìn thấy Tô Phàm đang đứng cách đám người không xa. Liền vươn cái lưng mõi, vừa nhún người đã nhảy đến bên cạnh y, “Này! Này! Ngốc tử.”

Tô Phàm rõ ràng đang nghĩ gì đó, bị hắt gọi một tiếng, “À -” một cái lùi về sau vài bước.

“Nghĩ cái gì đó?” Thấy không ai chú ý đến bên này, Li Lạc kéo tay y qua nắm trong lòng bàn tay. Ướt sũng, lạnh cóng buốt giá.

Tô Phàm tránh khỏi hắt, rũ mắt xuống không nói lời nào.

Cuộc trò chuyện dưới tàn cây bên kia bị gió thổi tới bên này.

“Yêu quái!”, “Ồ!”, “Ồ yêu!”, “Lang!”, “Quỷ!”

Li Lạc liền biết y đang nghĩ gì, “Người không phải là...”

“Ta tin người!” Tô Phàm cắt lời hắt chủ động nắm tay hắt, “Đói chưa? Chúng ta về nhà ăn cơm.”

Gió thổi lên, sợi tóc đen nhánh của thư sinh phất đến trên mặt hắt, ngứa ngứa. Li Lạc thấy y nghiêm chặt nét mặt, hơn nửa ngày mới thốt ra được một câu.

“Tên nào không muốn sống giành trước một bước trộm gà lão tử vừa ý? Đừng có để bị bốn đại gia bắt được, bắt được liền cắt đứt tay chân cột lên xà nhà làm thịt hun khói!”

Li Lạc nói, ta biết người tên thư ngốc tử này để bụng lắm, ngoài miệng nói tin tưởng trong bụng nhất định còn chần chờ. Vậy để bốn đại gia đích thân ra tay, đi bắt cái tên trộm gà đáng ngàn đao chém chết đó tới, bằng không người vẫn sẽ cười khó coi như vậy, lão tử nhìn thật không dễ chịu.

Khi đó, vừa ăn xong cơm chiều, hồ ly ngồi trên ghế mềm, ngậm tăm trúc nhìn gà nhỏ trong sân chạy tới chạy lui, một mặt chùi nước miếng vừa chảy qua khóe miệng.

Tô Phàm đang dọn bàn, hồ ly ăn cơm cứ y như sói đói vậy, cạnh canh nước nước, hạt cơm rớt đầy bàn, Tô Phàm lần nào cũng phải lau thật vất vả, tiếc cái bàn tròn gỗ tảo tốt như vậy, một lần lau không cẩn thận, lần sau dính dầu mỡ lại muốn lau sạch đi thật là khó.

Nghe Li Lạc nói thế, tuy có bối rối vì tâm sự bị nhìn thấu, nhưng ngẫm lại cũng là trừ đi một cái hại trong trang, liền gật đầu đáp ứng.

“Nếu ta bắt được, phải cho ta ăn gà! KHÔNG được nuốt lời nữa.” Ánh mắt hồ ly nhìn gà thật phức tạp.

Không đợi Tô Phàm gật đầu, Li Lạc lại mở miệng nói: “Không lên tiếng? Không lên tiếng là đáp ứng. Không thể kéo dài nữa, đêm nay bắt được gà, đêm mai sẽ có canh gà! Không phải, đêm nay bắt được gà, ăn khuya đêm mai chính là canh gà. Liền định như vậy đi, không được lảm lời.”

Dứt lời hần liền nhảy ra cửa, chạy tới trong vườn lần lượt bắt từng con gà nhỏ vào trong tay đánh giá, “Con này gầy quá, rốt cuộc là chuột đẻ hay gà đẻ? Con này chân mảnh quá, chân mảnh như thế còn gọi là gà sao? Con này cổ quá dài, xấu xí...”

Tô Phàm biết rõ đúng là đã bạc đãi hần rồi, liền tùy ý hần đi đùa ầm lên.

Ngay sau đó, mọi nhà trong trang đều vội vàng tu sửa hàng rào, sửa chuồng gà, nhốt gà vào trong chuồng không cho ra ngoài. Chỉ có Li Lạc ngênh ngang ôm con gà mái nhỏ lô hoa đỏ lang thang khắp xóm.

Người trong trang thấy vậy sốt ruột thay cho hần.

“Biểu ca Tô Phàm hần nha, gần đây nháo yêu quái đấy, mau ôm gà về gấp rút trông coi đi, đừng để cho con yêu quái nọ nhớ nhung tới.”

Li Lạc vỗ về lông gà cười đến sơn thanh thủy lục(1), “Không sao không sao, ta còn lo hần không nhớ tới nữa kìa.”

Mọi người bắt đầu dĩ lắc đầu, không phát hiện con gà trong ngực hần đã run lẩy bẩy đến mắt cũng trắng dã rồi. Thử hỏi trên đời này có con gà nào ở trong ngực hồ ly mà có thể lâm nguy không sợ không?

Nghĩ đến không lâu sau là có thể đem con gà trong ngực này nhét vào bụng, khéo miệng Li Lạc lại không ngừng được vênh lên vài phần, gà trong ngực làm như cảm ứng được hần đang nghĩ gì, dứt khoát mắt vừa nhắm trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Cùng té xỉu còn có mấy cô nương khéo sao vừa đi ngang qua, Nghênh Hương cô nương, Trân Trân cô nương vân vân...

Về sau, Tô Phàm phát hiện con hồ ly này luôn chẳng hiểu sao cứ chạy tới trước mặt y cười với y, nửa đêm tỉnh lại cũng có thể đối diện với khuôn mặt tươi cười của hần. Thử sinh có chút kỳ quái. Li Lạc cũng kỳ quái như thế mà quay lưng lẩm bẩm tự hỏi: “Làm sao mà không ngất chứ? Làm sao mà không ngất chứ?” Đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Lại nói hiện tại, khó khăn đợi cho trời tối, canh vắng, lúc này mọi người đều đang ngáy trên giường, trên đường không một bóng người.

Thỉnh thoảng nghe được đôi tiếng mèo hoang kêu, hoặc là tiếng rên-ngân ám muội chẳng biết từ trong phòng nhà ai truyền đến “Muốn chết ta rồi!”, “Ừ... A... A... Chỗ đó... Đừng...”, “Ha... A... Ca ca ngoan... Mau... Mau... A”, muốn nghe tử tế thêm một chút, lại càng ngày càng mơ hồ, dần dần không nghe được nữa.

Thiết! Hồ ly nằm trên đầu giường hừ lạnh một tiếng, thu hồi tâm trạng tiếp tục nhìn chăm chăm con gà mái nhỏ đang một mình dạo bước dưới tường.

Cũng đã ba ngày không có động tĩnh rồi, hôm nay là đặc biệt đến câu người ra. Lão tử không tin người chịu được!

Hần đã sớm đi thăm qua các nơi, phàm là trong chuồng gà các gia đình bị trộm qua đều có một cỗ mùi hồ xú thoang thoang, kẻ khác không nghe thấy, nhưng không gạt được Li Lạc hần, chắc chắn là cùng tộc không thể nghi ngờ.

Gà đẻ trứng nhà Tào quả, lão tử nửa tháng trước đã trúng ý; gà mái đen nhà Tề gia, lão tử đến nhà lão ăn hơn một nửa là để ngắm nó; còn có gà trống lớn nhà Trương cá diếc, lão tử nghĩ đến hai cái đùi của nó thì nghĩ đến trong mơ cũng chảy nước miếng...

Tên nào không biết xấu hổ dám giở trò trên địa bàn của hần! Tuyên bố là không nể mặt Li Lạc đại gia hần sao? Li Lạc nghĩ, có chút cảm giác sỉ nhục bị ra oai phủ đầu hạ bệ.

Trăng treo giữa trời, trên đường vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, gà mái nhỏ hiển nhiên cũng mệt mỏi, lui xuống dưới chân tường ngủ gà ngủ gật.

Không lâu sau, chân trời lại lát phát mưa nhỏ, thế mưa không lớn nhưng dày. Không đến một khắc, xiêm y vải bông trắng thuần đã ướt đầm, dính chặt trên người khó chịu. Hồ ly vốn không có kiên nhẫn, chờ trên tường đến chán nản, khó chịu trong người ngắm đến ngực thì dâng thành bức bối.

Cái gì mà tức đến phá thiên! Cái gì mà phá địa! Cái gì mà phá kẻ trộm gà! Mệt đến Li đại gia người chạt vật như con gà rút vô nồi nước nóng, bắt được trước trời lại, ngâm trong hũ vải ướt ba ngày ba đêm, ta xem người khó chịu không!

Đầu đường đi đến một bóng người, dù giấy áo dài xanh nhạt, một mạch đi dọc đường nhìn quanh thăm dò gì đó khắp bốn phía. Đi tới chân tường, thấy con gà ở góc tường, lại ngẩng đầu lên tường khê hô: “Li Lạc, Li Lạc, xuống đây đi. Chớ để ướt. Đêm nay không cần đợi nữa, đừng dầm mưa hại thân.”

Mưa bụi mờ mờ, chỉ thấy y ngược hai con mắt lo âu lên một lần lại một lần quét qua đây, trên vật áo lót xanh nhạt còn có bùn lầy màu đen, nhất định là dọc đường đi vội bị bắn lên.

Li Lạc lập tức đứng lên nhảy xuống đi, nhưng lại có tình kéo chậm bước chân rề rề đến trước mặt y, y thấy liền vội vàng đưa ô tới che cho hắn, lại dùng tay áo lau nước mưa trên y phục hắn.

“Người tới đây làm gì? Rốt cuộc đọc sách đến chán rồi phải không? Chạy tới cái kiểu này, kẻ trộm đều bị người hô cho bỏ chạy.” Li Lạc nhận ô trong tay Tô Phàm, ô trúc vào tay ẩm áp, là nhiệt độ y lưu lại, ngón tay theo bản năng vuốt khê, ngoài miệng cũng không ngừng được không than.

“Ta... xin lỗi. Nhưng trời mưa rồi, ta sợ người nhiễm lạnh...” Tô Phàm vội thấp giọng giải thích. “Hừ! Quên đi quên đi...” Hồ ly trong lòng vui sướng, xoay người sợ Tô Phàm nhìn thấy nụ cười trên mặt hắn, “Cũng không chịu nhìn xem bản thân người, che ô mà có thể ướt đến thế này...”

Nửa câu sau nói thật khê, Tô Phàm không nghe rõ, hỏi: “Cái gì?”

“Người... Không có gì.” Hồ ly cảm thấy cả người không được tự nhiên, cất bước tiến nhanh về phía trước, “Còn thất thần làm gì? Về nhà, ngủ đi!”

“A.” Tô Phàm vội đuổi theo.

Ngay lúc ấy, ai cũng không chú ý đến, một đạo bóng đen “Vụt” thoáng cái chạy tới, lao thẳng đến con gà bị bỏ quên trong góc tường.

“Coi chừng!” Li Lạc có thể thấy Tô Phàm còn đang tỉnh tỉnh mê mê sắp đụng vào bóng đen, vội vút ô xoay người đến bảo vệ y.

Không ngờ lại muộn một bước, Tô Phàm không kịp thu thế bị bóng đen đánh ngã lên đất, ngã thật mạnh, áo lót xanh nhạt hơn phân nửa đã dính bùn.

Bóng đen đó dường như cũng không ngờ được như vậy, thân hình thoáng ngừng, chính vì cái ngừng này, vừa vịn bị Li Lạc bắt được.

“Thế nào? Không sao chứ? Đau ở đâu? Muốn quay về dán thuốc cao không?” Li Lạc đỡ Tô Phàm lên, ánh mắt lo âu nhìn từ trên xuống dưới.

Tô Phàm xoa dịu hắn: “Không sao, không sao, hoàn hảo.”

Vừa nghe thư sinh nói không có việc gì, hồ ly liền dời mắt đi chỗ khác nói: “Bảo người đừng lo, không nghe. Người xem, thiếu chút nữa đã bị người phá hỏng chuyện rồi.”

“Vậy tay người run rẩy cái gì?” Thanh âm của người thứ ba chen vào, giọng trẻ con trong trẻo, ngữ khí lại hết sức kiêu ngạo.

“A?” Tô Phàm tò mò nhìn thứ trong tay hồ ly.

Mỏ nhọn, mắt hí, đuôi to tròn. Đúng là một con tiểu hồ ly lông nâu.

“Kêu la cái gì! Xem bốn đại gia lát nữa thu thập người ra sao!”

Li Lạc tức giận, ra sức bóp cái cổ của tiểu hồ ly, tiểu hồ ly “Á á” kêu đau, không ngừng cất tiếng gọi: “Tiên sinh, tiên sinh...”

Tiếng kêu thảm thương, Tô Phàm nghe đến đau lòng, liền bảo Li Lạc buông tay, “Nó còn nhỏ, đừng quá ức hiếp nó.”

Li Lạc không nghe. “Nhỏ? Tuổi còn nhỏ, khẩu vị thật không nhỏ! Mấy ngày này ăn gà đến nghiện rồi? Nói! Là nhà ai sau núi? Không biết Kháo Sơn trang hiện nay là đại bản của Li Lạc gia gia người sao?”

Tiểu hồ ly tính khí cũng không nhỏ, dám chịu đau nghẹn cổ không nói lời nào.

“Không nói phải không? Vậy mang người về nhà thắt cổ trên xà đi. Ha ha, thật muốn xem người có thể mạnh miệng tới chừng nào.” Dứt lời, Li Lạc liền một tay xách tiểu hồ một tay nắm Tô Phàm về nhà.

“Tiên sinh...” Tiểu hồ ly không đếm xỉa hần, chỉ mở to mắt nhìn Tô Phàm.

Tô Phàm vừa muốn nói, Li Lạc đã nắm tay y thật chặt, dứt khoát ôm thắt lưng y, “Đừng để ý đến nó! Tiểu quỷ này rất nhiều phương pháp.”

“Hừ!” Ném cho Li Lạc một cái nhìn khinh thường, tiểu hồ ly quay đầu tiếp tục ai oán nhìn Tô Phàm, trong con mắt đen như mực ngập đầy hơi nước, “Tiên sinh... mẫu thân... mẫu thân còn đang chờ ta về...”

Nước mắt trào ra, như nhỏ giọt trên ngực Tô Phàm, chịu không được kéo tay áo Li Lạc, “Tha nó đi.”

“Đừng nghe nó, hồ tộc từ trước đến nay giỏi diễn kịch.” Đại hồ ly không lưu ý làm như quên tính cả mình vào.

“Thật mà, thật mà... Nhà ta ngụ giữa rừng Tiểu Quả phía đông trang. Á... Đau!” Tiểu hồ ly nói xong còn không quên rướn cổ lên cắn Li Lạc một miếng, bị Li Lạc hung hăng bắn lên trán một cái.

“Lừa ai đó? Rừng Tiểu Quả phía đông trang chỉ có Quần gia đại thẩm. Đâu ra người a? Còn mẫu thân người...”

“Quần gia đại thẩm chính là mẫu thân ta!” Tiểu hồ ly lớn tiếng nói, lệ “tí tách tí tách” rơi càng nhiều.

“Người?” Tô Phàm lắp bắp kinh hãi, vội ôm tiểu hồ ly thả lên đất.

“Tiên sinh.”

“Quần Nhi?”

Tiểu hồ ly lẩn một vòng ngay tại chỗ, rút cuộc biến đổi thành một bộ dáng trẻ nhỏ, tóc đen để chỏm, một đôi mắt khóc đỏ hoe lộ ra ít màu hổ phách. Vừa nghe nó gọi Tô Phàm một tiếng, đã nhào vào trong ngực y nghẹn ngào khóc lóc.

“Mẫu thân bị bệnh, ta không có tiền mời đại phu... Thuốc trước đó đã uống sạch, bã thuốc cũng sắc tới sắc lui mấy lần đến không còn mùi vị gì... Mẫu thân ăn không ngon... Ta đã nghĩ... đã nghĩ...”

“Trộm gà.” Đại hồ ly không khách khí nói một tiếng, nghiêm mặt sa sầm nhìn Tô Phàm ôm tiểu hồ ly vào lòng ôn nhu vỗ về.

“Đừng khóc, đừng khóc, chuyện như vậy rồi, sao không nói với mọi người?”

“Mẫu thân nói, tất cả mọi người đều khó khăn, đừng làm phiền người ta.” Quần Nhi nức nở nói.

“Hảo hài tử... Trước tiên đưa tiên sinh đến thăm mẹ người đi.” Vuốt đầu nó, Tô Phàm nhớ đến mình.

Năm đó cũng là như thế, phụ thân mất rồi, phải dựa vào mẫu thân thù thừa may vá cho người khác sống lây lất qua ngày. Thêu một ngày một đêm cũng không đổi được chén cơm manh áo, mẫu thân lại vì vậy mà mắc bệnh.

Ban đầu mẫu thân còn chịu đựng không nói, đến khi thực sự chịu không nổi nữa thì kéo tay dặn dò: “Đừng lộ ra. Thâm sơn cùng cốc, nhà ai chẳng sống khó khăn? Thiếu ân tình của người ta, đến đứng dậy cũng khó...”

Mình cái hiểu cái không gật đầu. Bất quá thấy mẫu thân càng ngày càng gầy yếu, thì thừa dịp đêm đen chạy tới trong nhà người ta đào chút rau dại bẻ dập, đáng tiếc mẫu thân không thể ăn miếng nào.

Vào nhà Quần Nhi, bốn vách tường trống trơn chỉ điểm một ngọn đèn cây sắp cháy cạn, trên cái bàn tróc sơn hơn phân nửa đặt ba, bốn cái chén lớn, đến gần nhìn thấy, đều là canh gà nguội lạnh.

“Chắc chắc, lãng phí hết thứ tốt rồi.” Li Lạc tiếc hận nói.

Bị tiểu hồ ly trừng mắt liếc một cái, ủy khuất nhìn Tô Phàm. Tô Phàm kéo tay tiểu hồ ly bảo: “Khó cho người rồi.” Dần xuống không thèm quan tâm hẳn.

Theo Quân Nhi vào buồng trong, chỉ thấy đệm chăn trên giường hơi hơi khê phồng lên, có lẽ là người bị bệnh đến tiểu tụy hết sức.

“Mẫu thân, tiên sinh đến thăm người này.” Quân Nhi tiến lên trước thấp giọng gọi.

Hồi lâu không nghe thấy động tĩnh.

“Mẫu thân... mẫu thân...” Quân Nhi nhoài tới mép giường một tiếng cao hơn một tiếng, đến tận cùng là tiếng khóc.

Tô Phàm đứng phía sau chỉ cảm thấy lại nhớ tới hơn mười năm trước, yếu đuối đến không dám nhìn. Li Lạc thấy y như vậy, đi qua liếc nhìn một cái, lắc đầu với y.

Mắt vừa nhắm, có cái gì đó lướt qua gò má, một mảnh ướt át. Là ai nắm chặt tay y, từng bước dẫn ý đến trước giường.

Mạnh mẽ tự trấn tĩnh tinh thần, kéo kéo lòng bàn tay Li Lạc bảo hắn yên tâm. Lại ôm Quân Nhi, “Mẹ người đã đi rồi... Hậu sự người không cần lo lắng.”

Quân Nhi gật gật đầu, lại tựa vào ngực y khóc một hồi. Trong lòng Tô Phàm cũng là bi thống khó nén, Li Lạc không lên tiếng, chỉ đứng thẳng người cho y dựa vào.

Trải qua một đêm mất ngủ này, ngoài phòng đã sáng rõ. Gà gáy sớm, sơn trang từ trong mộng tỉnh lại, buồn vui ban đêm cũng lặng lẽ như sinh mệnh tan biến.

Tang sự của Quân gia đại thẩm là người trong trang giúp đỡ lo liệu, quan tài gỗ mỏng đơn sơ, tiệc đậu hủ đơn sơ, mọi người ăn tượng trưng hai miếng lại khóc hai tiếng, nhắc đi nhắc lại đôi câu “Cũng là một người đáng thương”, “Cuộc sống qua thật không dễ dàng” vân vân liên tục.

Rốt cuộc, bên mộ phần chỉ có Quân Nhi choàng áo tang dày không tiếng không động quỳ, Tô Phàm và Li Lạc đứng sau lưng nó lẳng lặng nhìn, đây trời tiền giấy bị gió thốc cao giữa không trung lại xoay ngược rơi xuống, như bướm trắng, chỉ là thêm phần thê lương.

“Mẫu thân...” Quân Nhi cúi đầu gọi một tiếng, giọng nói khàn khàn, rốt cuộc không khóc được nữa.

“Quân Nhi... Quân Nhi nhà người y, một năm trước đã không còn... Đều là ta không tốt...”

Một năm trước, bên dòng suối.

Tiểu hồ ly ở sau núi không chịu nổi cô đơn thường xuyên hóa thành trẻ con loài người, lén chuồn xuống núi chơi đùa. Lâu, liền đánh bạn với bọn trẻ trong trang, trèo cây, trộm đào, nhổ rau, bắt ếch... Cái nào cũng so với tu hành kham khổ trên núi rõ vui hơn. Duy chỉ có một chuyện hồ ly không dám làm, đó là xuống sông.

Hồ ly bình sinh sợ nước, đánh chết cũng không thể tới gần dòng sông xanh đó một bước, mỗi lần đến đều là ở trên bờ chán ngán giúp trông y phục. Thiếu niên nhân loại ở trong nước tự do như cá, cười vui, đùa giỡn, cũng không liên quan đến nó, nói không ham mộ là gạt người, hết lần này đến lần khác đều có người trêu ghẹo.

“Hạt Nhi là đồ nhát gan!”

“Hạt Nhi còn nhát hơn con gái...”

“Hạt Nhi, sao không xuống sông? Xuống sông nha...”

“Hạt Nhi, có phải sợ không nha? Chẳng lẽ người là cô nương không dám thoát y phục? Ha ha ha...”

Hồ ly cấp bách, không chịu nổi giễu cợt, mặt đỏ lên chạy đến bờ sông sắp nhảy xuống sông.

“Đừng nghe bọn họ nói xằng.” Quân Nhi đối xử tốt nhất bơi đến cản nó.

Nó không nghe, giận dữ một mạch chạy đến hạ du sông. Hạ du nước sông chảy xiết, một đường lao thẳng nhập vào sông lớn tĩnh lặng.

Nước sông lân lân, từng đợt từng đợt sóng dập dìu trước mắt, nhìn thế nào cũng cảm thấy sẽ có quái vật ẩn trong đáy nước, chờ nó vừa xuống sông liền xương cốt không còn.

“Hạt Nhi, Hạt Nhi...” Nó một mạch chạy theo nó, từng tiếng kêu gọi vào trong tai liền nhớ lại tiếng cười vừa rồi.

Vì thế nó liền cắn răng, mắt vừa nhắm, chân đạp một cái, phảng phất là mùa đông rét giá đã về đến sau núi, cả người lạnh như băng còn kèm theo từng trận đau nhói.

Có một cánh tay không nhìn thấy được nắm lại bàn tay nó, tùy tiện quay cuồng, bốn cốn đẩy tới trước, không mấy may để cho nó gãy gĩa. Lại có một cổ sức mạnh gia tăng trên người nó, liều mạng kéo nó về phía sau.

Cơ thể theo sóng chìm nổi, cảm giác đang từng chút từng chút trôi lên. Rốt cuộc, có thể há lớn miệng thở, nhiệt độ cơ thể dần dần hồi phục. Nó mở mắt ra, bản thân đúng là đang trên bờ. Trong nước có cái gì đó nửa chìm nửa nổi, bị dòng nước đưa tới phương xa. Khi sắp không nhìn thấy nữa, vật đó xoay người, Quản Nhi.

Hô hấp đình trệ, đau lòng đến không thấy rõ được roi tảo chua trong tay trưởng lão đang từng lần từng lần quật lên.

Hóa lại hồ thân chao đảo đi trong bốn phía thôn trang, dần dần từ trong dân cư nghe được, Quản Nhi chỉ có một người mẹ; mẹ của Quản Nhi bị bệnh; Quản Nhi suốt hai ngày chưa về nhà; mẹ của Quản Nhi gấp đến độ bệnh trở nặng...

Buổi tối ngồi ven sông một đêm, không nghĩ gì cả, trong lòng thư thái như đã tự nhập đạo.

Sáng sớm hôm sau, nó đẩy cánh cửa gỗ cũ nát ra, “Mẫu thân, con về rồi.”

Tình tiết ngày xưa từng chút một từ trong miệng nói ra, một năm qua bất luận kẻ nào cũng không dám nói, áp lực thật khổ cực.

“Xin lỗi...” Người trước mộ phần là Quản Nhi, cũng là Hạt Nhi.

Tô Phàm tiến đến an ủi nó: “Quản gia đại thẩm người tốt, sẽ không trách người. Huống chi, một năm này người đã thay Quản Nhi làm tròn đạo hiếu. Trời chiều rồi, người mau đứng lên đi.”

“Vậy người sau này có tính toán gì không. Quay về sau núi chẳng?” Li Lạc hỏi nó.

Quản Nhi đứng lên, chậm rãi nói: “Mạng của ta là Quản Nhi cứu, ta đây sau này đương nhiên phải thay y sống tiếp.”

Tô Phàm gật đầu, “Người yên tâm, việc này chúng ta không nói cho người thứ ba biết. Chẳng qua người một đứa trẻ sống một mình bao giờ cũng không ổn. Không bằng...”

“Chúng ta đi thương lượng với tộc trưởng, tìm một nhà khá giả thu nhận người.” Li Lạc mảy mọng vừa dừng, vội ngăn lời y.

“Việc này...” Tô Phàm nghi hoặc nhìn Li Lạc, đại hồ ly chợt dạ quay mắt đi nhìn bầu trời.

“Tiên sinh...” Tiểu hồ ly chọn mặt gửi vàng, chỉ lời kéo tay áo Tô Phàm.

“Này! Tiểu quý, bớt giở trò bịp trước mặt Li đại gia người đi!” Đại hồ ly định kéo tay Tô Phàm bị nó nắm chặt ra, tiểu hồ ly đánh rần tùy cốn, dứt khoát ôm lấy thắt lưng Tô Phàm.

“Tiên sinh, Quản Nhi giờ đây không còn mẫu thân, là không nhà để về rồi... Tiên sinh thật đang tâm để Quản Nhi đi ăn nhờ ở đậu sao?”

Tô Phàm khó xử nhìn Li Lạc, “Cũng là một đứa nhỏ đáng thương, hơn nữa còn cùng tộc với người...”

“Hừ!” Li Lạc quay đầu, vừa vặn thấy tiểu hồ ly ôm Tô Phàm đắc ý cười với hắn.

Muốn xoay người bước đi, Tô Phàm đưa tay nắm hắn lại, Li Lạc mặt đỏ lên, thừa dịp Tô Phàm không chú ý, trên khuôn mặt phúng phính của tiểu hồ ly hung tợn bấm một phen, tiểu quý chép chép miệng không dám khóc thành tiếng, trong lòng lúc này mới thư thái một chút.

Quên đi, sau này sẽ tùy khi thư ngọc tử nuôi nhiều gà hơn. Li Lạc an ủi bản thân.

Bởi vì can dự của tiểu hồ ly, cuộc sống tiêu dao của đại hồ ly hoàn toàn chấm dứt.

Có khi, đại hồ ly ngồi trên ghế nhàm chán nhìn gà trong vườn. Nghĩ rằng đem con tạp mao đó đi chưng ăn, hay là đem con lông đen nọ làm thịt kho mới thỏa.

Tiểu hồ ly liền bưng một cái hũ đầy cho gà trong sân ăn, sờ sờ lông này lại chạm chạm mào kia, xong rồi thì từ trong ổ gà lấy ra hai, ba cái trứng gà vừa mới đẻ chạy tới đưa cho Tô Phàm xem, “Tiên sinh, tiên sinh, người xem, Hoàng Mao hôm nay lại đẻ trứng rồi!”

Tô Phàm đặt sách xuống vỗ về đầu nó khen nó: “Quần Nhi đúng là càng ngày càng hiểu chuyện.”

“Đó là tiên sinh dạy giỏi.” Bản lĩnh nịnh hót của tiểu hồ ly là hạng nhất.

Quả nhiên, nụ cười của Tô Phàm càng lớn, ôm lấy nó đặt lên đầu gối, “Bài học hôm nay đã thuộc chưa?”

Chỉ chốc lát sau, bên kia tiếng cười không ngừng, hảo một bức tranh phụ tử thiên luân(2). Li Lạc bên này mắt nhìn đỏ lên, tiện tay lại một đường móng vuốt trên tường. Con gà mái nhỏ không biết nhìn mặt người khệnh khạng đi tới đi lui trước mặt hắn, mắt cáo vàng nhạt trừng, gà mái nhỏ vỗ cánh bay lên đầu tường cao cao.

Tô Phàm bên kia quay lại cười vẫy tay với hắn, Li Lạc vội ném cây cỏ trong tay đi, chân chó chạy tới từ sau lưng ôm lấy y, nhìn tiểu quỷ viết thư pháp.

“Khó coi, giống như quỷ bò.” Li Lạc không chút khách khí đánh giá, đoạt lấy bút “xoạt xoạt” vài nét trên giấy, “Nhìn, lúc này mới gọi là thư pháp, biết chưa? Còn không đem nó dán lên trên tường đi?”

“Quả thực có chút phẩm cách cổ nhân.” Tô Phàm gật đầu nhìn chữ của hắn.

Tiểu hồ ly quay đầu làm mặt quỷ với hắn, đại hồ ly dương dương tự đắc thưởng cho nó một hạt dẻ lông.

Khi ăn cơm, đại, tiểu hồ ly đánh một trận trên bàn. Cánh gà, rau xanh, thổ đậu ti, trứng chưng. Thư sinh không rên một tiếng ăn rau xanh trước mặt, đại, tiểu hồ ly tranh luận về phần mình nên lấy bao nhiêu cánh gà và thịt bằm trong thổ đậu ti xào.

“Tiểu quỷ ăn chậm chút qua một bên!”

“Lão quỷ ăn chậm cũng chút qua một bên!”

“Vô năng quỷ trộm gà cũng không thể để bị bắt không được lắm mồm!”

“Ngay cả gà cũng không dám trộm mới đúng là vô năng quỷ!”

“Cảnh cáo ngươi, đừng khiến bốn đại gia rước lấy nóng nảy, bằng không bốn đại gia bắt lão đầu trưởng lão lùn đỏ của nhà ngươi đến giáo huấn ngươi!”

“Nói cho ngươi biết, đừng bức ta đến ta phải nóng nảy, bằng không ta đi méc vị đại ca mặt quan tài đỏ của nhà ngươi đến giáo huấn ngươi!”

“...”

Rốt cuộc vẫn phải là Tô Phàm đến sử dụng quyền phân phối.

“Tô Phàm, Tô Phàm, cánh gà vốn là mua cho ta đúng không?”

“Tiên sinh, tiên sinh, bài học hôm nay ta đã học thuộc hết rồi!”

Tiên sinh dạy học thăm thở dài một hơi, ôn nhu nói với đại hồ ly về mặt ủy khuất: “Nó còn nhỏ, ngươi nhường nó chút đi.”

Điểm phân chia này lấy đi phân nửa móng gà của đại hồ ly, vì thế để bồi thường hắn, thịt bằm xào trong thổ đậu ti cho hắn một nửa, trứng chưng mỗi người một nửa, rau xanh nhất định phải phân đến sau khi ăn xong, bằng không móng gà liền toàn bộ về hết bên đối phương.

Tiểu hồ ly hoan hô một tiếng cúi đầu gặm móng gà thơm thơm ngon ngon, đại hồ ly cắn miệng chén nói mình phải nhẩn, nhất định phải nhẩn. Tô Phàm thấy hẩn như vậy, liền lại trộm đưa phần thịt bằm của mình kia vào trong bát hẩn, Li Lạc một tay cầm đũa, một tay vươn tới dưới bàn nắm tay Tô Phàm.

Buổi sáng đều có thể nhẩn, không thể nhẩn nhịn nhất chính là buổi tối khi đi ngủ, tiểu quỷ đó cứ nhiên lại bò lên trên giường của hẩn và Tô Phàm!

“Mẫu thân... Tiên sinh... Mẫu thân... Tiên sinh, ta lại mơ thấy mẫu thân rồi...”

Mỗi đêm, mỗi đêm, vừa nằm ngủ không lâu, chân của Li Lạc còn chưa có gác lên chân Tô Phàm, tiểu quỷ đã bắt đầu khóc mà chạy tới như vậy. Tô Phàm liền đứng dậy ôm nó, tiểu quỷ vừa lau nước mắt vừa rúc vào trong lòng y, Tô Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn hẩn, viết trong ánh mắt ấy thật rõ ràng: Nó còn nhỏ, người nhường nó chút đi...

Vì thế, dưới ánh mắt của Tô Phàm và trong cái cười đắc ý của tiểu hồ ly, đại hồ ly ôm chần, bị đuổi tới trên tấm phản trúc bày tạm trong nhà chính.

Trăng sáng sao thưa, có thể nghe được tiếng kêu của côn trùng ở ngoài phòng, con muỗi sức sống ngoan cường kêu “Vo ve” lượn vòng bên tai.

Hẩn như trút giận mà “Chát -” một cái đánh tới, trên bức tường trắng như tuyết liền thêm một khối thi thể đỏ au. Lại dựng người dậy đi lấy giẻ lau, thư ngọc tử thích sạch sẽ, lúc nào cũng làm như vậy, cuộn tròn rồi lại nằm thẳng trong ổ chần, cắn góc chần lẩn qua lộn lại không có ý tứ muốn ngủ.

Tử tiểu quỷ, không có việc gì lại chạy tới quấy rầy thanh tĩnh của hẩn, nhất định phải tìm một ngày nhét nó vào trong nồi cùng với gà đem chưng cách thủy!

Ngủ mơ mơ màng màng, cảm thấy có người vội tới dịch chần mền của hẩn, lập tức vươn tay bắt lấy cổ tay y, vừa dùng sức kéo y vào trong ổ chần.

“Người...” Thư ngọc tử đỏ mặt vùng vẫy.

“Hừ... Đánh thức tiểu quỷ ta cũng mặc kệ.” Hải lòng nhìn y ngừng cự tuyệt, bèn vợ càng chặt hơn, ngực dán ngực.

Quả nhiên, vẫn là hai người ngủ ấm áp.

Trò chuyện dưới đại thụ lúc nào cũng từng bừng như thế, Tô Phàm cùng tiểu quỷ đều đã đến học đường, hồ ly tựa vào trên cây nghe bắt quái.

“Nhị Nữ ở đông trang sinh con gái, nhũ danh là Nữ Nữ... Khuôn mặt đó trở mã có hơi giống Nhị Tử sát vách nhà các nàng.”

“Lão Tiễn đại gia tối hôm qua đã đi rồi, người sống tới tám mươi, coi như hỉ tang, xem ra là muốn mời toàn bộ người trong trang đến ăn tiệc.”

“Đều nói Quý Vô đi khắp hang cùng ngõ hẻm bán sơn ở bên ngoài có nữ nhân, nhưng người xem, vợ hẩn bị bệnh hẩn còn không mong ở nhà trông nom?”

“Cũng không hẩn, chăm sóc phải nói là chu đáo nha! Chiêu này của vợ hẩn phải gọi là lợi hại!”

“Đúng đúng, lúc này hẩn tốt với vợ hẩn lắm. Lần trước nữ nhân kia từng tới nhà hẩn nháo qua, bị hẩn đuổi đi rồi.”

“Hôm trước ta còn đến nhà hẩn thăm qua, hẩn còn nói, ngày trước là hẩn không biết quý trọng, giờ đây vợ hẩn bị bệnh mới phát hiện yêu thương...”

Hồ ly giương lỗ tai cẩn thận tỉ mỉ nghe, con người “Xoay tít” vừa chuyển, liền ghi vào lòng.

===

(1) Sơn thanh thủy lục: núi xanh nước biếc, ý nói thanh thoi thoải mái

(2) Phụ tử thiên luân: tình cảm cha con

6. Chương 6

Li Lạc bị bệnh, sắc mặt ửng đỏ, tứ chi bải hoải, vừa vào thu, lại bọc chăn bông ra sức kêu lạnh. Thỉnh lão trung y Kỉ đại phu trong trang đến xem qua vài lần, lão đại phu từ từ nhắm hai mắt bắt mạch thật lâu, chỉ nói là bị nhiễm lạnh phát sốt, uống hai thang thuốc lại chăm sóc điều trị là được.

Tô Phàm liền vội sai Quản Nhi chiếu theo phương thuốc đi bốc dược, lại xin nghỉ vài ngày trong học đường để chăm sóc hần. Thức dậy vươn vai, đưa nước, đói muốn ăn cơm, không ngừng sai bảo Tô Phàm và Quản Nhi quay mòng mòng.

Hàng xóm láng giềng nghe nói Li Lạc bị bệnh cũng tới thăm, trong tay mỗi người đều mang theo lồng thức ăn, Vương thẩm đưa sang canh sườn lợn củ cải, Trương Thẩm đem tới cá trích hầm đường, bún trộn và mã nghĩa thượng thụ(1) của nhà Lí tỷ, Tề bá lại xách qua hai bình Quả Hoa tửu... Chắt đần chắt đờng cả cái bàn, toàn là món Li Lạc thường ngày thích ăn.

Li Lạc ngơ ngạo nửa ngồi lên tiếp đón mọi người: “Hôm nay khỏe nhiều rồi.”, “Phát sốt thôi, không có gì đáng ngại.”, “Làm phiền ngài lo lắng, còn mang đồ tới, thật là ngại quá...” Cũng rất có lễ độ, không chút đáng dấp của cái kẻ bừa bãi bắt bẻ sau lưng người ta.

Cho nên mọi người còn nói thêm “Hảo hảo bảo trọng” linh tinh rồi cáo từ. Trước khi đi không quên lại nhắc nhở, thực ra Trần Trần, Nghênh Hương, Tú Tú nhà chúng ta... cũng muốn tới. Li Lạc trước sau gật đầu tạ ơn, nói chờ khỏe rồi sẽ đích thân đến nhà nói lời cảm tạ, mọi người lúc này mới cười mà đi.

Quản Nhi đứng suốt bên cạnh nhìn, bọn họ đi rồi mới nói: “Không ngờ người còn rất biết đối nhân xử thế.” Khẩu khí lạnh nhạt.

Li Lạc “hừ” một tiếng không để ý đến nó, trong bụng nói thầm, thật là một đứa nhỏ không biết làm người ta yêu thích, rõ ràng cũng tu hành đã năm mươi năm rồi, lại khăng khăng hóa thành một đứa bé chừng mười tuổi, nhỏ giọng nhỏ giọt, chỉ có Tô Phàm tên thư ngọc tử như vậy mới có thể thích nó.

Tô Phàm đang nấu thuốc trong nhà bếp, lò lửa đỏ bừng, nồi thuốc nhỏ “rít rít” bốc khói trắng, cảm thấy bản thân hình như từ khi còn nhỏ vừa biết chuyện đã phải nấu thuốc suốt.

Đầu tiên là mẫu thân, khi đó trong nhà không có nhiều tiền mua thuốc như vậy, cuối cùng đem cặn thuốc nấu đi nấu lại, cho đến khi không còn nấu ra vị được nữa mới chịu đổ bỏ. Cặn thuốc nhất định phải đổ ngay giữa đường, người đi đường bước ngang qua, để hài dính vào chút cặn, đây là mang bệnh đi một ít.

Sau này là nhà người bệnh ở trong trang, chung quy sẽ có người bên ba khó nhọc không rảnh chăm người bệnh, Tô Phàm liền đến chăm giúp, mua thuốc, nấu thuốc, lau người, đều là trước kia khi chăm sóc mẫu thân học được. Thỉnh thoảng được ít tiền, liền đi mua bút hoặc sách cũ bán lại, từng chút từng chút quý trọng mà dùng, cuộc sống vất vả y từ nhỏ đã rèn rũa.

Tiếp đến là phụ tử, một ngày làm thầy cả đời làm thầy, người trong trang khen y không hổ là chân quân tử đã đọc qua sách, y chỉ cười, trong lòng hiểu rõ mình thực sự đã xem phụ tử như phụ thân, ân nước đọng là sông trào tương báo, không thì bản thân y sẽ trở thành cái dạng gì, ngay cả y cũng không dám nghĩ đến.

Bây giờ là Li Lạc, chẳng hiểu vì sao lại tìm đến cửa, vốn nghĩ hần có lẽ sẽ chán ghét phải trải qua cuộc sống bần hàn này mà đi, lại không ngờ rằng hần vẫn luôn nán lại cho đến hôm nay cũng không mở miệng nói một chữ đi.

Lần trước phu quân nhà Bát Chỉ ấy nói hần là đến báo ân, phải bầu bạn y cả đời.

Tô Phàm không hề ngẫm nghĩ nhiều, báo ân cũng tốt, báo oán cũng được, nhớ đến mấy ngày qua khi hần bỏ đi bản thân chung quy đều ngủ không ngon, không biết tương lai nếu hần thật sự muốn rời, mình còn có thể quen được hay không.

Tô Phàm còn nghĩ đến xuất thần, nghe được âm thanh “lục khục” trên bếp, thuốc sắp nấu quá tay rồi, nắp nồi gõ lạch cạch vào thành nồi. Vội tắt bếp lửa, lại rót thuốc vào trong bát mang ra cho Li Lạc. Thuốc phải uống khi còn nóng, nguội rồi thuốc sẽ giảm tác dụng.

Nhưng khi bước vào thì Li Lạc đang ngủ, Quần Nhi trông chừng bên cạnh, đầu gật gà gật gù ngủ gục. Tô Phàm cười khẽ một tiếng, bưng thuốc đặt trở lại chỗ ủ bên cạnh bếp lò. Không nỡ đánh thức hẳn, chờ thức dậy lại uống thuốc đi.

Y còn lấy tấm chăn đến đắp lên cho Quảng Nhi, khi ngủ dễ nhiễm lạnh nhất, đã một người bị bệnh rồi, bệnh thêm một nữa bản thân chỉ e cũng không chịu nổi.

Hồ ly chung quy đã kén chọn, khi bị bệnh càng không ngại ngần tác oai tác quái. Hơi hơi có chút khí lực một tí, Li Lạc liền bắt đầu làm âm lên.

”Thư ngọc tử, người làm cơm thế nào vậy? Hạt cơm cứng đến mẻ răng luôn.

”Thư ngọc tử, người đây là cái chặn gì? Sao lại có một luồng ẩm mốc? Còn để cho người ngủ sao?

”Thư ngọc tử, người hoảng cái gì mà hoảng? Chê ta đầu còn chưa đủ choáng phải không?”

Tô Phàm niệm tình hẳn bị bệnh tâm tình không tốt, liền một mực nhượng bộ hẳn. Chẳng qua lo âu muộn phiền, “Đại phu nói chỉ là bệnh vặt, tại sao lâu như thế còn chưa đỡ đây?”

“Chắc là chuẩn sai rồi.” Quần Nhi gặm trái lê giòn tan của Nghênh Hương cô nương vừa đưa tới thanh thoir nói: “Người xem hẳn, phát lạnh, choáng đầu, mệt mỏi, còn không có việc gì lại cần nhằn, không phải bệnh cúm gà thì là cái gì?”

“Gần đây Lân trang đang nháo cái này, nhất định là hẳn thêm ăn, ăn vụng gà bệnh của người ta rồi. Cúm gà không được trị dứt, phải mau chóng tìm một chỗ đem hẳn đi chôn ngay, căn bệnh nghiêm trọng này mà bùng lên là sẽ hại người đó.”

Tô Phàm nghe được bán tín bán nghi, đưa tay ra kiểm tra cái trán của Li Lạc, vẫn nóng đến dọa người.

Kẻ đang nằm nóng nẩy, động thân một cái ngồi lên, “Tử tiểu quý, người ăn thì có! Người mới đói đến phải trộm gà mà.”

“Ai, tinh thần thế này nói sao mà còn tốt vậy?” Tiểu hồ ly phớt lờ hẳn, gặm lê đến nghe “rộp rộp”, không ngừng cười gian trá.

Tô Phàm không nhìn ra bọn họ dấu mắt nhau, đứng dậy ra gian chính. “Ta chút nữa đi mời Kỉ đại phu lại đến xem đi. Trời cũng sắp tối rồi, bệnh của người kị thức ăn nhiều dầu mỡ, mấy thứ cá trích, sườn lợn này đều không được đựng vào, ta đi nấu chút cháo trắng cho người.”

Hồ ly trừng mắt nhìn một bàn đầy thức ăn ngon rượu thơm từng thứ một vào mồm tiểu hồ ly, lại một trận ho mạnh. Bền càng phát giận dữ, cầu nhàu thuốc đắng, không chịu uống nữa.

“Thuốc đắng dã tật mới hết bệnh, không uống thuốc này bệnh làm sao mà khỏi?”

Tô Phàm chịu đựng khuyên hẳn, từng muỗng từng muỗng đưa đến bên miệng hẳn, hẳn quay đầu ngại nóng, lại đem về thổi nguội. Đại gia Li Lạc hẳn vừa mới cúi đầu uống một ngụm, liền lắc đầu gào toáng đấng, bền không chịu uống hết phần còn lại. Lúc này trong nhà không có mứt kẹo, Tô Phàm phải xuống nhà bếp mang đường phen của chè hạt sen lên, từng viên từng viên lần lượt vào trong miệng hẳn.

Hẳn thè ra như có như không liếm trên ngón tay y, nơi đảo qua liền có thể nóng đến cháy bỏng. Hẳn lại nở nụ cười, con mắt vàng nhạt tinh ranh trào dâng mê đắm, khóe mắt cong lên một đường cong xinh đẹp.

“Mắc ói.” Tiểu hồ ly bị bỏ quên nhảy ra, đoạt lấy đường trong tay Tô Phàm, ôm đùi ngồi trên giường lớn, mở to hai mắt nhìn xuyên qua khoảng hở giữa hai người rồi ngó lại, “Các người tiếp tục đi.” Thấy một viên đường vào trong miệng, ừm, ngọt!

“Ta, ta đi sắc thuốc.” Tô Phàm sao mà còn ngồi được nữa? Mặt cuống lên đi như chạy trốn.

Trong phòng còn lại hai con hồ ly một lớn, một nhỏ, cười hì hì nhìn đối phương, so xem mắt ai sáng hơn lớn hơn.

“Tiểu quý, người an phận chút cho ta.” Li Lạc một cước đá Quản Nhi xuống giường.

“Ồi da! Lão quý, lúc này không an phận là người chẳng phải sao? Đừng tưởng người giả bệnh không ai biết.” Tiểu hồ ly xoa đùi nhe răng trợn mắt.

“Ồ, đã nhìn ra?” Chậm rãi vươn tay mình, đầu ngón tay chợt dài ra, điểm điểm hàn quang. Hồ ly dựa vào đệm khoe mắt ngậm cười, trên mặt rõ ràng nổi lên sát ý, “Từ tiểu quý, người tốt nhất nên ngậm chặt cái miệng của người lại chút đi.”

Quản Nhi nhìn thấy không khỏi có chút nhũn chân, nuốt một ngụm nước bọt rắng giữ vững vẻ mặt, “Bệnh lão quý, người tốt nhất nên bịa chuyện của người cho tròn trĩnh một chút, nếu y biết được, ta xem người làm sao.”

Ném xuống lời cảnh báo, Quản Nhi liền vội ôm hũ đường chạy trốn như con thỏ, “Tiên sinh, tiên sinh, đại phu trước đó có nói riêng trong thuốc phải bỏ thêm gấp đôi hoàng liên, vậy thì mới mau khỏi.”(*)

Kế tiếp lại tìm đại phu đến vài lần, nghe, ngửi, hỏi, rờ, hao tổn không ít thời giờ, nhưng vẫn là câu kia: “Cần hảo hảo điều dưỡng.” Liền không có câu sau.

Tô Phàm thiên ân vạn tạ tiễn Kỉ đại phu, quay đầu nhìn gà trong vườn một hồi lâu.

Khi vào nhà Li Lạc đang sai bảo Quản Nhi tắm chân, “Mạnh, nhẹ, bên trên, phía dưới...” Một chốc lại một chủ ý.

Tiểu hồ ly bị ghẹo lông, ném cho một câu: “Ta không hầu nữa.” Liền ôm hũ đường chạy ra một bên bốc đường ăn.

Tô Phàm bước tới trước lấy hũ đường của nó, “Đã ăn một nửa rồi, ăn nữa sẽ đau răng.”

Lại hỏi Li Lạc: “Đỡ nhiều rồi chứ?”

Li Lạc liền yếu ớt nằm nói choáng đầu, hoa mắt, tay cũng không chút sức lực nhấc lên.

Tô Phàm lại nói: “Là nên bồi bổ rồi, đêm nay hầm gà đi.”

Hồ ly nằm bẹp trên giường tức khắc có tinh thần, hai mắt tỏa kim quang, vội gật đầu lia lịa.

Tô Phàm vào trong vườn bắt con gà mái nhỏ hoa lô được Vương thẩm cho nọ. Dù sao cũng là được hồ ly lớn nhỏ có tâm cơ khác nhau nuôi nấng chu đáo hai, ba tháng rồi, khi mới tới còn gầy trơ xương, lúc này lại to béo mập mạp tròn trĩnh mượt mà, bắt trong tay thật nặng không ít.

Cũng cầm lấy dao, nhưng không hạ thủ được. Nói thư sinh trói gà không chặt là nói đúng. Tô Phàm nhìn con gà, lại nhìn dao, từ nhỏ đã đọc qua kinh Phật, thật sự không có phần tâm địa sát sinh này.

Rốt cuộc lại là Quản Nhi động tay. Giơ tay chém xuống, con gà kia còn chưa kịp kêu một tiếng đã không kêu được nữa.

“Giết gà còn không được, làm sao mà làm cáo?” Về sau nói việc này cho Li Lạc nghe, đại hồ ly phản đối, “Lần tới, ta giết cho người xem, cam đoan một chút máu cũng không bắn ra.”

Tô Phàm không lên tiếng, nghĩ lần tới hẳn muốn ăn gà thì sẽ qua loa như thế nào.

Lại trở về bên này.

Vì nồi canh đó, Tô Phàm còn phải đặc biệt đi thỉnh giáo Vương thẩm ở sát vách.

Nhổ lông, moi ruột, rửa sạch, bỏ vô nồi, thêm nguyên liệu. Một chút nhân sâm, một chút cầu kỷ, một chút hỏa thối ti cất qua năm, lại cất thêm chút thịt muối cùng cất qua năm dùng, còn có măng, nấm hương, biển tiêu, hành thái... Vần vắn vân vân, dồn chung lại bỏ vào trong nồi từ từ nấu. Thêm củi thêm lửa, y cầm quạt không nhanh không chậm phẩy.

Phe phẩy phe phẩy, từng đợt hương vị nhẹ nhàng bắt đầu tràn ngập vào trong phòng.

Nghe bên kia có động tĩnh, liền quay đầu lại. Hai hồ ly một lớn, một nhỏ cầm bát không, đang ngồi chồm hổm cạnh cửa hít mũi cắn ngón tay.

Một nồi canh gà này ăn thật là thơm ngọt, chỉ chốc lát sau, trên bàn chỉ còn lại xương gà. Đáy bát cũng như đáy nồi đều bị liếm sạch sẽ.

Li Lạc chép miệng nói: “Vẫn là thư gốc tử, hầm canh gà cũng hầm thành loại bần hàn, hỏa thối bỏ bao nhiêu vào cũng có thể đếm ra.” Hạ thủ cũng không hàm hồ, nhất quyết tranh đoạt với Quán Nhi. Tô Phàm không để ý đến bọn họ, ngồi một bên lẳng lặng húp canh.

Đến tận khi đêm tối nằm mộng, Quán Nhi còn nhắc đi nhắc lại: “Ăn ngon, ăn ngon quá...”

Tô Phàm cười dỗ nó ngủ, xoay người vào buồng trong.

Li Lạc đang nằm bò trên giường tùy tiện phá sách của y, từng quyển từng quyển, trên mặt đất cũng tán loạn. Bèn vừa dọn dẹp vừa hỏi hần: “Khỏe rồi?”

“Ừm, khỏe rồi.” Li Lạc cúi đầu đọc sách.

“Không giả nữa?”

“Hừm?” Li Lạc ngẩng đầu.

Tô Phàm không để ý đến hần, lấy chăn mền từ trong tủ quần áo ra nói: “Ta đêm nay ngủ với Quán Nhi.” Liền không quay đầu mà rời khỏi phòng.

Li Lạc thoáng kinh ngạc, từ từ cúi đầu, trên sách viết: “... Người Sở có buôn bán kì châu với Trịnh giả, làm hộp với mộc lan, xông với quế tiêu, trang sức với hoa hồng, thu hoạch lông vũ lam, người Trịnh mua hộp này và trả bằng kì châu. Đây có thể nói là buôn bán hộp, không hề gọi là buôn bán châu vậy.”

Tô tiên sinh thật đã tức giận. Khí trời vào thu lạnh từng ngày từng ngày một, Tô Phàm cũng giống như khí trời, trên mặt là nụ cười ôn ôn hòa hòa, nhưng nhìn vào mắt lại cảm thấy có hơi xa cách, không còn cảm giác ấm áp giống như xưa nữa.

Thời gian sau, không chỉ Li Lạc, người trong trang cũng nhận ra có điều bất thường. Vương thẩm liền tới nói với y: “Tô Phàm na, đây là làm sao vậy? Cứ một bộ dáng đang buồn bực chuyện gì ấy. Trong bụng nghĩ gì thì nói ra đi, không nói được với người khác, chứ với Vương thẩm người còn cái gì không thể nói chứ?”

Tô Phàm cười cười bảo: “Không có gì, ta không sao. Đạo này buổi tối đọc sách muộn, buổi sáng thấy có hơi mệt.”

Wang thẩm bán tín bán nghi, giật giật miệng không hỏi tiếp nữa, chỉ dặn y đừng có gắng sức quá, đừng ý tuổi còn trẻ mà đi ép bản thân.

Tô Phàm nhất nhất gật đầu đồng ý.

Khi về đến nhà, thấy Li Lạc đang vốc gạo ngồi xổm cạnh chuồng gà cho gà ăn, trong miệng còn lẩm bẩm nói gì đó, thanh âm quá thấp, nghe không rõ. Thấy hần ngẩng đầu nhìn mình, Tô Phàm liền dời mắt đi chỗ khác không nói một tiếng mà vào phòng.

Li Lạc thấy y phớt lờ mình, tiếp tục cúi đầu chuyên chú tung gạo đến bên chân gà. Trong gạo có trộn ít dầu nành, Vương thẩm cách vách nói gạo thơm ngon như thế, gà thích ăn, sẽ dễ dàng lớn mập, thôi tạm tin đi.

Bên trong truyền ra tiếng nói cười của y: “Chữ phải viết thế này, nâng khủy tay, đưa cổ tay... Viết như vậy chữ mới có khí phách...” Nghĩ là đang dạy Quán Nhi học, với người ta thì một loại giọng ôn nhu, giai điệu từ tốn, kiên nhẫn mười phần. Đã bao lâu y không nói chuyện với mình như thế rồi?

Sáng sớm khi rời cửa, y nói: “Trong nồi còn ít mần thầu.”

Chạng vạng sau khi trở về, y nói: “Ăn cơm đi.”

Còn có... hết còn gì rồi.

Đều là giọng điệu lãnh đạm, tựa như với một người qua đường.

Đưa chuyển một vòng trong bát, gà chưa ăn đủ vươn cái cổ dài mỗ vào trong bát của hần, đòi đặt bát lên mặt đất cho nó ăn no.

Gà này là hán chộp tới từ Lân trang, đặc biệt còn chọn gà mái lô hoa. Trong nhà đúng lúc không người, thả lên bàn một thỏi bạc. Pháp lực hơn phân nửa đã bị bể, trên người không có lấy một đồng tiền, đây là ngọc bội đại ca cho trước kia mới đổi được, cũng đủ để mua về một vườn gà.

Tô Phàm khi lần đầu tiên thấy con gà này, nhìn thoáng qua hán, sau đó liền lại một kiểu làm như không thấy.

Quản Nhi thấy hai người bọn họ như vậy sẽ cười cợt đến ngó Li Lạc: “Tiên sinh tức giận không phải vì một con gà.” Đồng thời cười “Hắc hắc”, tiếp theo ngồi xổm xuống nhìn.

“Ta biết.” Li Lạc không thèm để ý nó, tỉ mỉ trộn dầu nành vào trong gạo. Thật là có chút hương vị của dầu, hôm nay còn bỏ thêm lòng trắng trứng vào trong, hai ngày trước khi Trương thẩm và Tào Quả nói chuyện hán nghe được.

Thấy Quản Nhi ở bên cạnh không có ý muốn đi, liền hỏi nó: “Chữ viết xong chưa? Không viết chạy ra đây, coi chừng y phạt người.”

“Ha ha, tiên sinh người rất tốt, chưa phạt ai bao giờ.” Quản Nhi cười có phần đắc ý, còn bồi thêm một câu, “Cũng cầu kính với người.”

Li Lạc không nói nữa, rũ mắt xuống, gạo rơi ra và điểm dầu dính trên tà áo lụa trắng, vàng nhờ nhờ, nổi rõ lên. Đầu lông mày nhướng cao cao cũng hạ rũ, một chút cũng không tìm ra được bộ dáng tùy tiện trước kia.

Quản Nhi lại nhìn một lát nữa, nhận thấy không có ý nghĩa liền đứng dậy, “Các người muốn nháo thì cũng đừng có nháo lâu thế. Tiên sinh gần đây một ngày dạy học phân phó nhanh hơn so với một tháng trước rồi. Rõ là...”

Xa xa truyền đến từng đợt tiếng khóc, vợ Quý Vô bán son vẫn không chịu được căn bệnh đến bất thành linh, đã chết. Đội ngũ mai táng một hàng trắng phiêu phiêu đi ngang. Li Lạc mang Quản Nhi đứng ngoài cửa nhìn, nam nhân mất vợ diu theo quan tài khóc rất bi thương.

Li Lạc liếc mắt nhìn, trên chiếu linh phiến(2) quần cuộn cuộn khói đen, nữ nhân này chết không bình thường. Quan tài sắp đi qua trước cửa, vì thế liền vội vàng đóng cửa.

Thấy Tô Phàm ngồi trong sân trên tay cầm quyển sách khó hiểu nhìn hán, Li Lạc giải thích: “Đại hung, mở cửa cho nàng ta qua là muốn mời xui xẻo đến.”

Tô Phàm “a” một tiếng, không đáp lại hán.

Hai người đã căng thẳng như vậy hơn một tháng.

Quản Nhi ngày ngày nhăm mắt ngồi trước bàn viết chữ đến tối mù, liền mắng Li Lạc: “Các người đây là muốn nháo đến bao lâu? Cúi đầu nhận lỗi chẳng phải xong rồi sao? Nào có cái dạng như các người thế này?”

“Chuyện đại nhân tiểu hài tử cảm miệng, hảo hảo viết chữ của người!” Li Lạc búng một cái lên trán nó.

Trong lòng đã khó chịu, muốn nhận sai, làm không được. Trước đây ở trong núi, gây họa đại ca liền trực tiếp bắt chuyện bằng một trận quyền cước, nửa chữ cũng không nói vô nghĩa với người. Nhiều lần nhìn Tô Phàm, lời đã đến bên môi lại không nói được, trong lòng hán cũng bồn chồn.

Vì thế liền một ngày kéo qua một ngày, kéo đến Quý Vô vui sướng tái hôn.

“Hôm nay mấy chữ này đều phải viết xong, mỗi chữ viết hai mươi lần. Ngày mai không nộp, ta sẽ phạt.”

Bọn nhỏ bên dưới tức khắc tiếng ai thán không ngớt.

Tô Phàm biết bài học hơi quá. Âm thầm tự mắng mình, bản thân tâm thần không yên quan hệ gì đến chuyện mấy đứa nhỏ này? Hà tất phải làm khó chúng nó?

Nhưng lời đúng là nói không ra khỏi miệng, lại muốn rút về thì quá khó khăn. Tựa như bản thân mấy ngày này, cái vẻ mặt bày ra, muốn thu lại sẽ không dễ dàng như vậy. Cũng không phải không muốn nhìn hấn cúi đầu mới bỏ qua, hơn nữa hấn đã thấp đầu rồi, nhìn hấn ngày ngày lú lú cho gà hấn mới bắt về ăn, Tô Phàm đã hiểu.

Bản thân hơn hai mươi năm qua cơ hồ chưa từng đổ mặt với ai, kẻ khác nói với y cái gì bảo y làm cái gì, thì thể nào cũng sẽ ráng sức đi làm.

Giờ đây một trận nháo này, hình như là đem ủy khuất trong lòng mấy năm nay trút lên người hấn vậy, bao giờ cũng không đúng. Ngẫm lại, chuyện hấn làm cũng không sai đến mức nào, mình thì ủy khuất lớn cỡ nào cũng đã từng chịu qua, sao lại vì chuyện này mà nổi tính cáu kỉnh?

Nghĩ mãi đến lúc tan học, nhóm trẻ nhỏ không chờ được vội thu dọn đồ đạc chạy biến ra ngoài. Quân Nhi nói nó muốn đến nhà bạn học, lát nữa sẽ về, Tô Phàm cho phép.

Y lại dọn dẹp vài thứ, vừa định đi, mưa lại bắt đầu rơi xuống.

Tiết thu lúc nào cũng nhiều mưa, trời âm u, không biết lúc nào sẽ rơi.

Mà sáng nay rồi cửa đã quên mang theo ô. Gần đây lúc nào cũng thế, vừa để ý đến sắc mặt mình thì liền quên mấy chuyện khác. Lại thở dài một hơi, thấy cơn mưa này không lớn, Tô Phàm nghĩ, đi nhanh chút chắc không có gì đáng ngại, liền ôm sách vọt vào trong mưa.

Vừa đi được vài bước đã hối hận, dù sao cũng là vào thu, mưa mặc dù không lớn, nhưng lại mãnh mãnh dày dày một mảng, vừa dính vào áo liền ướt cả người, y phục dán lên thân, lạnh đến chân cũng cứng ngắt. Trong lúc đang lạnh đến sắp co lại thành trùn trùn, đỉnh đầu xòe ra một khoảng không sáng ánh vàng.

“Trời mưa thì đừng đi bậy khắp chốn, coi chừng lạnh. Thường ngày mở miệng ngậm miệng đều là giáo huấn người khác, đến phiên mình sao lại không nhớ?”

Tô Phàm đứng lại không chịu quay đầu.

Kể sau lưng thở dài, có chút ý tứ giống mình khi thở dài thường ngày. Khoảng không trên đầu xoay vòng, trở nên có hơi tối. Hấn đã đứng trước mặt mình rồi, mình so với hấn thấp hơn một chút, nhìn thẳng qua có thể thấy cái miệng hấn hé ra hợp lại.

“Cái đó... Ta không đúng... Cái đó... Lừa người ăn gà...” Lại tức khắc lưu loát bồi thêm một câu, “Ta đã bắt về lại một con rồi, có trả tiền, mặc dù không nói với người ta một tiếng.”

Tô Phàm vẫn tiếp tục khép chặt môi.

Vì thế hấn lại thở dài, dứt quãng nói: “Cái đó... Ta không đúng... ấy... Giả bộ bệnh, còn... còn phiên người chăm sóc...”

Hơi nhướn mắt lên, sắc mặt hấn có phần mất tự nhiên, là màu của ô hay là gì khác? Lại thấp xuống chút, thấy tay hấn nắm ô chặt đến tím tái, khớp tay trắng bệch.

Hấn không nói, thở “ừm ờ”, khiến cho y nhớ đến đứa nhỏ học bài không thuộc.

“Đợi ở ngoài đã bao lâu?” Tô Phàm ngẩng đầu, ầm áp và tươi cười.

“Không... Vừa vặn tạt ngang...” Li Lạc chuyển mắt đi, ánh mắt có chút láo liên.

“Đi thôi.” Tô Phàm không lật tẩy hấn, cất bước tiến đi.

Khoảng không trên đầu chợt như bóng với hình theo sát tới, nhất thời rốt cuộc không thấy lạnh. Trên đường lại gặp Quý Vô cùng vợ mới cưới của hấn, nghe nói chính là tình nhân hấn bên ngoài trước kia.

“Tao ghê, vợ hấn chết mới mấy ngày?” Các nữ nhân trong trang đều nhìn không quen. Thì cũng nói, Quý Vô lúc trước đối đãi tốt với nữ nhân của hấn đều là giả, là vì mấy cái thứ của hồi môn trên tay nàng ấy. Lúc này thứ đó tới tay, người cũng đã chết, còn có thể ngăn hấn phong lưu khoái hoạt gì?

Lời đồn trong trang Tô Phàm ngẫu nhiên nghe Vương thẩm nói một ít, cũng không để trong lòng. Quân tử thật trọng, không ở sau lưng người ta nói ngắn dài.

Gật đầu chào hỏi nhau, người vợ đỏ yểu điệu đáp lại họ một cái lễ, một đôi mắt đào hoa nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Li Lạc đảo vòng. Đi xa còn quay đầu ném một nụ cười, dáng người đẹp đẽ, mị nhân như tợ, chắc chắn có bản lĩnh làm điên đảo chúng sinh.

“Nữ nhân này không phải thứ tốt, về sau đề phòng chút.” Đợi cho không nhìn thấy thân ảnh của bọn họ, Li Lạc nói với Tô Phàm.

“Hửm?” Tô Phàm nghi hoặc.

“Nam nhân đó không sống quá mùa đông rồi.” Li Lạc còn nói.

Quả nhiên, khi rơi xuống đợt tuyết mùa đông đầu tiên, Quý Vô được phát hiện chết trong tuyết. Ngực bị mở phanh, ruột rơi đầy đất, lại không thấy tim phổi, nội tạng. Khi đó Li Lạc đang cùng Tô Phàm đọc sách.

“Hỡi trời, ta muốn cùng người tương tri trường mệnh chẳng phân ly. Núi chưa mòn, sông chưa cạn, đông sấm rền, hè mưa tuyết. Trời đất hợp thể mới tuyết cùng người!”

Ngoài phòng rử rỉ rừ rì huyền não hẩn lên, Quản Nhi liền trở vào nói Quý Vô đã chết.

Tô Phàm kinh ngạc nhìn Li Lạc, Li Lạc nói: “Nữ nhân đó không phải thứ tốt.”

Quản Nhi cũng gật đầu theo.

Lại qua vài ngày, bất chợt bầu trời mùa đông lạnh giá xuống một cú thiên lôi, ngay giữa phòng Quý Vô. Mọi người nhìn thấy kinh hồn bạt vía, vội vã chạy tới xem. Lại không tìm được vợ của Quý Vô hẩn, lục tung cả nửa ngày trời mới lôi ra một bộ xương cháy xém, trên mặt còn dính miếng da người rách vụn.

Mọi người lúc này mới biết nữ nhân kia là nữ quỷ đeo da người biến, cũng nói chửi trách đẹp như vậy.

Quý Vô chỉ e khi bán son thì bị nàng câu trúng, quỷ mê tâm hồn, liền lừa lấy của hồi môn của vợ hẩn rồi song túc song tề với hẩn. Vợ hẩn e là do hẩn giết, mệt hẩn khi đó khóc giống thật đến thế. Sau khi đắc thủ rồi, có lẽ nữ quỷ cũng chán, liền moi tìm hẩn ra.

Vì chuyện này, trong trang nổi lên một trận náo nhiệt, mùa đông lớn mà còn cảm cái ẩm lò, tụ lại dưới đại thụ đã rụng hết lá buồn chuyện, thậm chí còn có đặc phái viên của Lâm trang chạy tới nghe chuyện nóng.

Hồ ly sợ lạnh, không mò tới chỗ náo nhiệt đó, ở trong phòng vây quanh bếp lò từng chuyện từng chuyện giảng cho Tô Phàm nghe.

“Vợ hẩn trước kia không phải do hẩn giết. Là tự nguyện. Trên chiêu linh phiến có hắc khí, đó là hồn phách của người chết đang lượn lơ bên trên. Phàm là như thế, nhất định khi còn sống đã làm pháp, cam nguyện phục tùng mệnh lệnh để van cầu gì gì đó. Sau khi chết rồi không thể chuyển kiếp, hồn phách liền phiêu lãng bên ngoài cho đến khi tan thành tro bụi. Sấm kia chính là đến như thế.”

“Đáng tiếc vẫn chậm một bước, nàng ta chung quy không bảo trụ nổi Quý Vô.” Tô Phàm thương xót.

“Đó là hẩn đáng kiếp.” Li Lạc uống một ngụm trà nói.

Tô Phàm liền nhớ đến “Thượng Tà” ấy trên tay, “Thiên địa hợp thể mới tuyết cùng người. Nàng ta đối với hẩn đúng là yêu đến sâu sắc không oán trách rồi.”

“Nàng ta lại chẳng biết đó là nữ quỷ, ta thấy là đồ kị của con người đi?” Li Lạc phản đối.

“Đồ kị cũng xuất phát từ tình yêu, nếu hận đến nồng nổi như thế, suy ra nàng ta đối với Quý Vô cũng là yêu đến bất lực, cho dù có tan thành tro bụi cũng muốn nhớ rõ hẩn sao?”

Li Lạc nghe ra kính phục trong lời Tô Phàm, không nhịn được tiến đến trước mặt y, một đôi mắt tinh tế quan sát y, “Thiên địa hợp thể mới tuyết cùng người. Người thật sự tin?”

“Người không tin?” Tô Phàm hỏi lại hẩn.

“Chuyện vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, không vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, không ai biết.” Li Lạc nhìn ngoài cửa sổ, chung trà trong tay lượn lơ hơi nóng.

Tô Phàm theo tầm mắt hần nhìn ra ngoài. Cửa sổ cũng mờ mờ hơi nước, mơ mơ hồ hồ chỉ thấy trong tuyết trắng xóa một gốc hồng mai rực sáng mang mang.

Mùa đông nông nhàn, nhà nào cũng đốt nóng lò sưởi gần đầu giường, đóng cửa lại trốn không ra khỏi hộ. Học đường cũng cho nghỉ, Tô Phàm liền cả ngày ủ ở trong phòng đọc sách viết chữ.

Lúc đầu Quán Nhi còn buồn bực phát chán, hai ba ngày đầu chạy đi tìm trẻ con trong trang chơi đùa. Li Lạc cũng la hét không có ý nghĩa, hoảng đến chạy ra ngoài dạo một vòng, đến nhà đông uống ngụm trà sang nhà tây gặm hạt dưa, tiện thể mang về hai vỏ thổ từ nhà Tiểu Đan ủ.

“Người ta là khách sáo, người sao lại thật coi như phúc khí?” Tô Phàm cảm thấy mình càng ngày càng ngại gặp láng giềng.

Li Lạc nghe thấy bực mình, chung rượu nhỏ đưa tới chặn miệng y. Tô Phàm nửa đẩy nửa nhận, bắt quá y cũng nhấp một ngụm, rượu nồng, trên làn da mặt mong manh túa ra một tầng mồ hôi.

Hồ ly cười thật vui vẻ, đuôi lông màu vĩnh lên, một vòng xoay nhanh, giọt rượu trên mép chén bị liếm sạch.

Rượu vào yết hầu nóng rùng rục trong bụng Tô Phàm mà thiêu đốt, lửa lan đồng cổ, toàn thân nhũn đến không làm ra được nửa điểm tinh thần.

Li Lạc chỉ thấy Tô Phàm sắc mặt ửng đỏ, một đôi mắt mù sương mê mê li li nhìn không rõ, trên làn môi hơi tái còn lưu dịch rượu, hạt nước trong suốt óng ánh, hiển nhiên thêm vài phần xuân sắc.

“Bên này, cũng lau.” Hần nhện không được ghé sát đến, giọng nói ám muội khàn khàn, con ngươi vàng nhạt sâu như mặt nước hồ thu.

Dựa lưng vào tường, thư sinh lui cũng không thể lui.

Đã gần trong gang tấc, tóc đen trên đầu vai lẫn vào những chỉ bạc.

“Tử viết, vô lễ là... Vô lễ... Nghe... Vô lễ... Vô lễ...” Trong đầu mang máng nhớ vài chữ, vụn vỡ không thành câu.

Chóp mũi chạm chóp mũi, hô hấp dồn dập lại gắng sức kềm nén, cánh hoa môi run rẩy, ở trong miệng ngoạ cữ động.

“Tiên sinh...”

Cánh cửa “Cạch -” một tiếng thành linh mở ra, gió lạnh mang theo hoa tuyết, nhanh chóng dập tắt ngọn lửa trong bếp lò.

Tô Phàm theo phản xạ đẩy Li Lạc ra, lúng túng chớp lấy quyển sách vùi mặt vào trong, cả buổi cũng nói không nên lời.

Tay của Quán Nhi còn đặt lên cánh cửa, con mắt tròn tròn chớp chớp, há banh miệng.

“Tiểu quý, còn không mau đóng cửa lại, muốn đông chết tiên sinh nhà ngươi phải không?” Li Lạc sờ sờ cái mũi, ngồi trở lại trên chiếc ghế mềm lúc ban đầu kia, lại vốc hạt dưa vào trong tay, cố ý vô tình phiêu qua khuôn mặt chín đỏ của Tô Phàm.

Sau đó, đợt tuyết tiếp theo, trời liền lạnh xuống mười phần.

Hồ ly không ngủ đông nhưng cũng sợ lạnh, rúc lại cạnh bếp lò là không muốn nhúc nhích chút nào. Tô Phàm tùy ý bọn chúng làm gì, thanh thanh tĩnh tĩnh cũng hợp ý y.

Đọc sách đến mệt mỏi, Li Lạc liền kéo y qua, đã sử ngoại truyện, chuyện lạ trong núi, từng chuyện từng chuyện kể giải sầu. Quán Nhi nghe đến cuốn hút, há to miệng hơn nửa ngày không khép lại được, Tô Phàm cũng thấy ly kỳ. Bức họa trung tiên áo đỏ thêm hương trong thư phòng, thiên kim nữ trong biệt trang ngồi đỏ giữa núi hoang, còn có một ngọn đèn mẫu đơn yếu ớt lung lay trong đêm tuyết gió...

Nghe đến chỗ say sưa, liền quên mất gió tuyết gào thét bên ngoài. Một mỏi vừa rồi cũng mất, gân cốt khoan khoái, là hần lạng lẽ dựa sát đến vuốt ve ẩn nấp sau lưng y.

Thi thư, bếp lò ấm, rượu thanh, thêm cả chỗ dựa đằng sau, cái gọi là an nhàn thanh thản đều không hơn gì điều này.

Đảo mắt đã đến cuối năm. Toàn bộ Khảo Sơn trang tựa như từ giấc ngủ mùa đông đột nhiên bừng tỉnh, ồn ào náo động không kém gì ngày xưa.

Giết gà mổ vịt, chiên xào hầm rán, mọi nạng dâu hiền tài đều sấm đủ tinh thần, muốn phân cao thấp trên bàn cơm trong đêm Trừ Tịch.

Gánh hát lại hóa trang toàn diện mở chuyển trình diễn trên đài hát rong, nháo Thiên Cung, Dao Trì hội, Quỳnh Thai yến... Đều là kịch người trong trang thích xem, gót giày lui tới cuộn như sóng, xống áo qua đi phiêu tựa mây, tiếng chiêng trống ngoài ba dặm còn nghe rõ.

Tô Phàm thấy Vương thẩm một mình cô độc, bèn đón bà qua cùng ăn tết. Có lo liệu của bà, lạnh lạnh lẽo lẽo trong kí ức năm nào lúc này rốt cuộc đã có dáng vẻ ngoài ý muốn. Câu đối xuân, song cửa sổ, đảo thiếp phúc... Đều là đồ chơi, đầy đủ mọi dạng.

Câu đối xuân là Li Lạc đoạt bút trong tay Tô Phàm viết, dán lên cửa một cái, gia đình có con gái trong trang lại vây quanh khen một trận, vội vàng tìm giấy đỏ tới nhờ hần viết, hồ ly vui vẻ đến sắp không biết hai chữ “Khiêm tốn” phải viết thế nào.

“Hần vốn đã không biết.” Quản Nhi cong miệng nói.

Tô Phàm ngừng tay mài mực đưa cho nó một viên đường, tiểu hồ ly liền chạy ra cửa tìm đồng bạn đi chơi.

Sáng sớm ngày Trừ Tịch, mở rộng cửa sân, lại thấy ở cửa chất đống đống đồ tết, gà nui, thỏ rừng, heo, cá trắm đen... Cũng không thiếu hoa quả khô, vải vóc. Bên dưới thả phong thư, mở ra xem, chỉ viết bốn chữ “Mẫu tử bình an”, dưới phần đề chữ là một chữ “Lang” cuồng thảo.

Vương thẩm mặc dù không biết chữ, nhưng cầm trong tay thì vành mắt ươn ướt xem rất lâu. Tô Phàm định khuyên giải, bà lại nói: “Xem ta này, lễ mừng năm mới mà rơi nước mắt, điềm xấu.” Liền nhét thư vào trong ngực, bắt đầu hùng hù hổ hổ đánh vảy cá, bổ xương lớn... Quản Nhi hưng trí bưng bưng giúp đỡ nhóm lửa nổi bếp.

Chỉ chốc lát sau, trong ống khói đã bắt đầu bốc lên khói trắng, ngẩng đầu nhìn, trên nóc nhà nào cũng sương khói hây hây, toàn bộ thôn trang cùng tắm trong hương thơm thức ăn.

Khi sắp xếp đồ đạc Bát Chỉ đưa đến, từ bên trong rút ra một cái hộp nhỏ, rơi xuống đất, nảy ra một khối ngọc bội nhỏ. Màu sắc xanh biếc, trong đường vân hòa lẫn chút hạt vàng, rơi vào thái dương, liền hiện lên màu vàng nhạt. Chính là khối lần trước Li Lạc vì đèn gà cho Tô Phàm mà đem cầm.

Khi xuống núi, đại ca hần là vương của một tộc đã tự tay bế hơn phân nửa pháp lực của hần. “Là cho người đi làm gia nô của người ta, người ta cho cái gì thì ăn cái đó, tránh để một mình người ngậm hưởng thụ.” Trên người lại ngay cả một đồng tiền cũng không cho hần giữ, chỉ có khối ngọc này vốn là năm đó đại ca sau lần đầu tiên xuống núi đem về đã tự tay tặng hần, liền mang theo bên người suốt.

Li Lạc nhìn khối ngọc bội kia một hồi lâu, “Sắc lang tình xen vào việc của người khác, lại làm hần chê cười rồi.” Miệng nói vậy, trên mặt lại rõ ràng nở nụ cười.

Chạng vạng Trừ Tịch phải tế tổ, Tô Phàm lấy từng bài vị tổ tiên ra mời xuất hiện, rốt cuộc bày đầy mấy cái bàn.

“Nhìn đoán không ra nhà của người cũng đã từng thịnh vượng.” Li Lạc chỉ vào nét chữ “Ngân thanh quang lộc đại phu Tô Công Chính Tiên” trên bài vị nói.

“Ừ.” Tô Phàm đứng trước bàn gặt đầu.

Nghe mẫu thân nói, trước đó Tô gia cũng là một đại vọng tộc của triều đại, tước vị thừa kế, quyền thế cực thịnh, còn từng ra mấy vị nương nương. Lại nỗ lực nỗ lực, thất bại vùng lên chỉ là chuyện một đêm thay đổi dễ như trở bàn tay. Làm việc đường hoàng, đồng liêu cùng đổ kị, quân ân không còn nữa, đều là cái có, cũng là vụn vỡ.

Hồi nhỏ nhớ mang máng trong nhà có ít vật phẩm, san hô ngọc đỏ thắm, họa mỹ nhân bảo lam... Cuộc sống trôi đi, cũng mang ra bán. Bán tổng thể thôi, không thể no ấm, nói gì là phong nhã?

“Mừng năm mới, đừng nghiêm mặt gỗ.” Li Lạc đứng cạnh y cúi người nói.

Vì thế y hít sâu một hơi, khụy gối, quỳ xuống, dập đầu, cầu phúc.

Liệt tổ liệt tông ở trên, chớ cười con cháu Tô Phàm thành tâm cầu khẩn: Không màng công danh không cầu giàu sang, chỉ mong cả nhà bình yên, không tai không họa, mọi việc thuận lợi, hết thủy như ý.

Ba quỳ chín dập đầu, dán cái trán xuống đất. Như vậy cũng rất tốt. Có người bầu bạn bên cạnh, thật tốt. Hy vọng, luôn luôn.

Đứng dậy nâng mắt nhìn hấn, con mắt vàng nhạt ngời sáng nhìn mình.

Sắc nền ánh hồng.

Ngày đầu năm mới phải đến Từ Ân tự trong thành dâng hương.

Tô Phàm thoát tiên không muốn làm chuyện này, Vương thẩm liền cảm râm: “Tiểu hài tử nhà nhà không biết chuyện, năm mới xuân mới, không kính kính Bồ Tát cầu một năm bình an sao được?”

Liền mang Li Lạc và Quản Nhi đi cùng bà.

Trong thị trấn phóng nhãn nhìn ra đều là đầu người đông nghìn nghịt trước mắt, trên mặt mọi người đều lộ nụ cười, chen chúc cỡ nào cũng không thấy ai buồn bực. Quản Nhi cầm đường hồ lô đỏ rực nhìn đông nhìn tây, nhìn cái gì cũng cảm thấy hiếu kỳ. Sợ nó đi đâu mất, Tô Phàm liền kéo tay nó. Đi được vài bước, tay kia đưa qua nắm lấy tay y, mười ngón đan xen, lòng bàn tay dán lòng bàn tay.

“Chớ đi lạc đấy.” Li Lạc không nhìn y, chỉ một mực kéo y đi tới.

Trên mặt Tô Phàm nóng lên, cuối cùng không rút ra.

Trên đầu miếu cũng là chen vai thích cánh, tay người một nén hương hỏa, lư hương trước đại hùng bảo điện đã sắp cắm hết nổi. Vương thẩm gặp nữ nhân cùng trang, liền đứng lại trò chuyện. Quản Nhi đi xem hòa thượng đoán xâm nhìn đến hăng say, Tô Phàm, Li Lạc hai người dạn dò nó vài câu, liền cùng đi đến nơi hấn muốn xem.

Rẽ qua góc ngoặt trước cửa miếu, tọa lạc từ đường của Nguyệt lão.

Nữ tử trẻ tuổi mặc áo mới từng người nghiêm sắc mặt, chuyên tâm quỳ xin Nguyệt lão ban cho một đoạn nhân duyên tốt đẹp. Li Lạc kéo Tô Phàm vào trong, Nguyệt lão ngồi ngay ngắn bên trên cười đến thật ân cần.

Ngồi xuống hai cái đệm gấm, Li Lạc sa y vừa vạt qua liền quỳ lên, ngẩng đầu nhìn Tô Phàm, Tô Phàm đành phải quỳ theo.

Dập đầu một cái.

Dập đầu hai cái.

Dập đầu ba cái.

Hấn từ đầu đến cuối đều kéo lấy tay y.

Quỳ xong đứng dậy nhìn Nguyệt lão, vẫn là mặt mũi hiền hậu, khóe miệng mỉm cười như thế.

“Giống báai đường không?” Li Lạc ghé vào tai y nói.

“Trước mặt thần phật, đừng có nói bậy bạ.” Ngoảnh đầu đi, tiểu thư sinh rớt cuộc chịu hết nổi ánh mắt kỳ lạ của kẻ khác.

Lại cùng đoàn người trên đường đi dạo một hồi, phía sau có người “Tô tiên sinh, Tô tiên sinh” gọi y.

Y dừng bước quay đầu nhìn, ra là tiểu tư gọi Nhan An ấy của Nhan gia.

“Ô tiên sinh a, thật là trùng hợp quá! Gặp ngài ở chỗ này. Hai ngày trước thiếu gia vừa gửi thư về, ta còn nghĩ xem khi nào thì đưa đến quý phủ của ngài. Ngài xem, rốt cuộc lại gặp được ở chỗ này! Cũng khéo, ta hôm nay còn mang theo trên người nữa. Thư này là thiếu gia nhờ phải giao cho ngài đó, ngài cất kỹ.”

Nói xong liền giao cho Tô Phàm một phong thư, chớp mắt lại chui vào trong dòng người.

“Nhìn cái gì, sao không mở ra?” Li Lạc thấy Tô Phàm đang thất thần, liền hỏi.

Vạch tìm phong thư, giấy trắng mực đen chỉ viết hai hàng:

Mạnh khỏe.

Nhớ lắm.

Nhớ lắm... Nhớ lắm... Nhớ lắm... Hai chữ đảo loạn tâm yên bình.

Tính ngày, hẳn đã thi xong, sắp yết bảng rồi ư?

===

(*) Hoàng liên vị đắng, đây là tiểu hồ ly muốn cho đại hồ ly uống thuốc đắng hơn

(1) Mã nghia thượng thụ: tên một loại cơm với cá

(2) Chiêu linh phiên: cờ phát trước quan tài

7. Chương 7

Qua năm mới là tiết Nguyên Tiêu, Vương thẩm niệm tình nhà Tô Phàm hai đại nam nhân mang theo một đĩa nhỏ không dễ dàng gì, liền chạy sang giúp đỡ đun một nồi viên. Bánh đậu nhân táo, cắn một cái miệng đầy vị ngọt. Li Lạc nhất quán kén chọn cũng ăn đến miệng khen không ngớt.

“Bánh trôi, bánh trôi, cũng là hình ảnh toàn gia vây quanh vòng tròn.” Vương thẩm nói.

Tô Phàm nhìn Li Lạc lại nhìn Quán Nhi, hương vị của nhân táo tràn vào trong lòng.

Bánh trôi rơi xuống bụng liền vào xuân, khí trời ấm lại, học đường cũng mở khóa học.

Nhưng vào lúc này, bảng vàng trong kinh một đường dán đến cái tiểu trấn xa xôi ấy.

Đầu danh Trạng Nguyên khoa thi lần này, Nhan Tử Khanh.

Trạng Nguyên lang bút son ngự điểm, đại tài tử tướng mạo song toàn, trong một đêm truyền khắp Tái Bắc, Giang Nam.

Nhan Tử Khanh, Nhan Trạng Nguyên, Nhan đại nhân, một thiên tấu chương thiên tử đánh lên, đứng đầu triều đình để chúng thần ca ngợi. Ngay tại chỗ gặt đầu danh còn chưa đủ, Hoàng đế lại phá lệ tự tay châm ba chén ngự tửu đưa đến bên thân. Người chưa trở về trong phủ, một phong thánh chỉ sáng ngời đã liền theo đến.

Nhan Trạng Nguyên văn thao võ lược, có tài kinh thế, phong Ngũ phẩm Lễ bộ Thị lang, cùng ngày nhận chức.

Ban thưởng hạ quan một tòa dinh thự, hoàng kim, trân bảo vô số.

Hoàng tử đến làm quen kết bạn, Tể tướng tự mình tới cửa tiếp kiến, gác cổng thu biết bao nhiêu thiệp mời tiệc rượu, trước cửa xếp ít nhiều lễ vật của người ta... Quanh vinh sủng ái biết bao, vẻ vang đến thế!

Quỳnh lâm ẩn yển(1), Công chúa hoàng gia ở bờ đối diện cách rèm nhìn hắt; danh viên tham hoa, trong kinh biết bao danh viện đặc biệt biệt ẩn diện cải mối, muốn vò vạt một cái quay đầu của Nhan Trạng

Nguyên; lão Thái sư nhờ người đến hỏi hần có từng cưới vợ; Đại Nguyên soái mang đồ thêu của con gái cưng quyết tặng cho hần...

Nhan Tử Khanh, một khi đã phóng qua long môn(2), vinh hoa phía trước còn không phải dễ như trở bàn tay?

Người trên vạn người thủy chung là kẻ hơn người trong Kháo Sơn trang.

Khi tin tức truyền đến, Tô Phàm đang dạy trên học đường. Bọn trẻ đang chăm chú học bài có, nhân cơ hội tranh cãi âm ỉ cũng có, Tô Phàm thấy ồn cũng không quá đáng, để cho chúng tha hồ.

Ngoài cửa một trận huyên náo, dẫn tới bọn nhỏ cũng rướn đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xem, tường sân chặn lại, căn bản không thấy gì cả. Có mấy đứa trong bụng ngứa ngáy bắt đầu muốn mượn cơ tiểu tiện chạy ra, lại sợ Tô Phàm không cho phép, ngồi tại chỗ cử động vịn vịn đến thật là bất an.

Có một người vội vàng vàng chạy vào, cũng bất chấp lễ độ, chạy vào liền xông tới Tô Phàm lớn tiếng hét: “Đậu rồi! Đậu rồi! Tô tiên sinh, thiếu gia nhà ta đậu Trạng Nguyên rồi!”

Đúng là Nhan An. Xem ra là một mạch chạy tới cấp báo, vừa nói vừa thở hổn hển.

Tiếng ồn ào của bọn trẻ tức khắc chọc thủng nóc nhà, không được sự cho phép của Tô Phàm cũng nhao nhao chạy khỏi học đường xem náo nhiệt.

Tô Phàm nhìn Nhan An thần sắc động trước mặt, ngồi trên ghế nhưng ngây ngốc đến không biết phải nói gì làm gì. Ngay cả Nhan An đi lúc nào cũng không biết.

Đậu rồi, hần, đậu rồi.

Nhớ tới ngày đó xe ngựa đi qua từ trước cửa nhà hần, khi ấy Vương thẩm trách cứ y vì học đường mà bỏ cuộc đi thi. Y lại nhìn cỗ xe ngựa kia nghĩ, nếu là hần nhất định có thể đậu.

Quả nhiên.

Kháo Sơn trang lần nữa sôi trào.

Trời cao Hoàng đế xa, cái địa phương ngay cả chim chóc bay ngang cũng không thấy chỗ dừng chân đó a, cư nhiên lại là quê hương của đương kim Trạng Nguyên gia! Sau này bốn tấu bên ngoài nếu có người đến hỏi, phải nói, Kháo Sơn trang, Nhan Trạng Nguyên, ta và Nhan Tử Khanh Trạng Nguyên là đồng hương! Thật là rạng rỡ biết bao nhiêu na!

Từ học đường đi trở về nhà, dọc đường đều là đang nói đến chuyện này. Tin tức trong kinh không thiếu một điều nào từ trong miệng người Kháo Sơn trang nói ra.

“Văn chương của Nhan công tử, không phải, Nhan Trạng Nguyên hay lắm, Hoàng đế lão nhân cũng khen ngợi hần!”

“Người còn chưa có vào nhà na, Thánh chỉ đã tới rồi, lập tức làm Lễ bộ Thị lang, trực tiếp Ngũ phẩm na! Sau này Huyện thái gia ta thấy hần là phải quỳ xuống dập đầu đó.”

“Nghe nói ban thưởng không ít thứ, đồ vàng sáng bóng chất đầy phòng! Vàng nha! Chất đầy một phòng! Người nói, này phải xài mấy đời mới xài cho hết?”

“Người cầu hôn ngay tức khắc san bằng khảm cửa, nhân gia nhà viên quan nhỏ chút cũng không biết xấu hổ đến gò! Cái gì? Con gái của Tuần phủ đại nhân ta? Yêu, có thể đưa cho người ta làm nha đầu sai bảo cũng không sai! Tới cửa đó đều là con gái của Thái sư, Tướng quân, cũng có người đứng đầu trong cung. Người ta đó là hoàng thân quốc thích đấy! Xuất giá rồi, Nhan lão viên ngoại chính là nhà họ hàng với Hoàng đế rồi đó...”

Tô Phàm chậm rãi đi tới, chậm rãi nghe, gặp phải người, người ta liền hỏi y: “Tô Phàm, người biết chưa? Công tử Nhan gia đậu Trạng Nguyên rồi!”

Tô Phàm liền khẽ gật đầu.

Người ta còn nói: “Hần với người hồi trước là học chung một học đường mà.”

Tô Phàm nói: “Đúng vậy, bài học của y lúc nào cũng tốt nhất.”

Người ta liền cười cười với y rồi nói sang người khác, ý tứ không khác gì, bắt quá là muốn tìm người để cùng huyền thuyên mà thôi.

Khi về đến nhà, Li Lạc đang ngồi chồm hổm trong vườn cho gà ăn, thấy y sắc mặt có chút tái nhợt, liền đứng thẳng người lên hỏi y có việc gì.

Tô Phàm nói không sao, liền vào phòng.

Đứng bên giá sách thật lâu, tay y đưa lên lại thông xuống, rốt cuộc vẫn là rút tập thơ ấy ra.

Trên trang bìa không biết gì cả, mở trang thứ nhất thì chính là bài “Quan thư” đó.

“Quan quan thư cừ, tại Hà chi Châu. Yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu...”

Lại rút từ trong sách lá thư kia, ngày đó sau khi trở về liền kẹp vào trong. Mở ra đặt chung với tập thơ ở trên bàn, quay lại nhìn thấy ngay cả trời đã tối lúc nào cũng không biết.

Suy nghĩ hỗn loạn, nhớ tới rất nhiều chuyện, hoàng hôn học thơ ấy, tình cảnh dạo chơi ngoại thành làm thơ, nội dung uống trà luận văn, khi đang cùng uống rượu trong một tửu quán nhỏ tại thị trấn thì ngoài cửa sổ một góc hoa đào... Rất nhiều rất nhiều. Làm đồng môn mấy năm, nhìn hai người như không liên quan gì nguyên lai cũng có nhiều hồi ức chung như thế, mặc dù phần lớn là tình cờ gặp gỡ.

“Thư ngọc tử, ăn cơm.” Thanh âm của Li Lạc truyền vào trong tai, hẳn từ khi nào đã đứng sau lưng y?

Tô Phàm hoảng hốt đứng lên, khi dọn dẹp thư từ lại cảm thấy hơi bối rối. “A, ừ!”

Quản Nhi đang bày đồ ăn bát đĩa lên bàn trong nhà chính. Kiên ti xào, khổ qua trộn, đậu hủ vừng, canh dưa muối miễn.

Tô Phàm có hơi kinh ngạc.

”Đây là?”

“Đừng tưởng bốn đại gia chỉ biết ăn không biết làm.” Li Lạc mặc kệ Tô Phàm, tự ý ngồi xuống, “Nhìn người khi trở về sắc mặt cứ như quỷ. Coi như người hôm nay có lộc ăn.”

Tô Phàm gấp một ít lên ném thử, Li Lạc từ trong bát cơm lùa ngẩng đầu liếc trộm y. Thấy Tô Phàm gật đầu, hồ ly cao hứng mỉm cười, lại gấp thêm một chút vào trong chén Tô Phàm, “Vây ăn nhiều chút đi, người đã gây đến giống như con gà rồi.”

Quản Nhi xoay đầu nhìn qua lại trên mặt hai người bọn họ, “Người đem hết thức ăn cho vào trong bát tiên sinh, ta ăn cái gì?”

“Người đói chút cũng không chết. Nhìn người béo vậy, sắp chui hết nỏ vào trong chuồng gà luôn.” Li Lạc lườn nó một cái.

Buổi tối Tô Phàm nằm trên giường vẫn mở mắt thao láo, trong đầu tỉnh táo đến căn bản không có nghĩ tạp. Liền ngơ ngác nhìn đầu giường, ánh trăng rọi đến, màn sa màu thiên thanh như khói như sương.

“Sao vậy?” Li Lạc bên cạnh mở miệng hỏi y.

“Không có gì. Ngủ đi.” Trở người qua, đưa lưng về phía hắn.

Ngoài cửa sổ một vầng trăng trắng vằng vặc.

Li Lạc không nói nữa. Một cánh tay đưa ngang đặt trên lưng y, sau lưng dán vào lồng ngực ấm áp.

Căn phòng yên tĩnh.

Nhan gia vừa có được tin vui, tức khắc dưới đại thụ ở trung tâm trang mở tiệc đứng suốt ba ngày. Dựng lên vài cái bàn con bát lớn, đầu bếp nổi danh mời đến từ nội thành không ngớt chuyển tay muôi, mâm đĩa thức ăn như nước đưa tới bàn, hương lân bốn hướng, người đi đường tạt ngang đều có thể tùy ý ngồi xuống,

lướt qua đôi lần cũng được, ngay cả ăn ba ngày cũng không sao, thậm chí ăn xong rồi còn mang đi nữa chủ nhà cũng không trách, vì đây chính là chung vui cùng chúc, cũng là để cảm tạ chiếu cố của láng giềng trong trang nhiều năm qua.

Sẽ có nhân gia mang cả nhà đến cắm trại ở một bên, ngày ba bữa không tính, rảnh rỗi liền ngồi xuống sang bàn bên cạnh, chè nước, kẹo, ăn vặt đều là chuẩn bị sẵn hết cho người. Ai cũng nói, không hổ là nhà của Trạng Nguyên, thật đúng xa xỉ.

Nhóm học sinh khác vào kinh trở về cũng ghé qua, mọi người liền vừa uống trà, vừa nghe bọn họ giảng những kiến thức mới mẻ trong kinh thành.

Cái gì là đường nước chảy trong kinh thành rất rộng, so với thanh hà cạnh trang ta còn rộng hơn; nhà ai ở kinh thành cũng không giống, tùy tiện một cái tiệm cơm nhỏ cũng có khí thế hơn Thực Thánh lâu tốt nhất trong trấn ta; kể cả hát rong so với hồng bài trong Thiên Hương lâu nọ của ta cũng xinh đẹp hơn; hoa khôi đẹp nhất của người ta bên đó cứ như thiên tiên hạ phàm, ra vẻ đại gia, tầng bậc ngồi lì ra đấy cũng chưa chắc chịu gặp một lần...

Cuối cùng chung quy sẽ nói đến Nhan Trạng Nguyên kia, ngày kia đánh ngựa dạo phố mà người người tập nập ra sao; dinh phủ được ngự ban đó là tráng lệ như thế nào; phô trương ra vào ấy là tới tở như mây, chiêm ngưỡng những đường thế nọ...

Người trong trang nghe đến không ngừng kinh hô mở rộng tầm mắt.

Tô Phàm không xen vào trong cuộc náo nhiệt đó, Li Lạc thích ăn ngon lần này cũng không muốn qua. Quản Nhi nói, nghe đồng bạn bảo thịt kho tàu bên kia vừa lớn vừa mập, thơm cả dăm. Li Lạc mắt vừa chuyển, tiểu hồ ly sẽ không dám nói tiếp nữa.

Tô Phàm ôn nhu nói với Quản Nhi: “Muốn đi thì đi đi.”

Quản Nhi vội lắc đầu, cúi xuống gặm màn thầu.

Tuy là không tham gia náo nhiệt, nhưng tin tức vẫn truyền đến như nhau.

Hết đầu tháng, Nhan Trạng Nguyên vinh quy quê cũ, áo gấm về nhà.

Tô Phàm nghe xong hồi lâu không nói gì, Li Lạc đến nắm tay y, “Dù sao cũng đã đầu xuân rồi, tay còn lạnh như thế?”

Tô Phàm liền tới cầm lấy tập thơ kia, “Hắn...” lại không biết mở lời như thế nào.

Li Lạc nói: “Quyển này ta đã xem qua, chữ viết trông không đẹp như ta viết.”

Trên gương mặt mấy ngày qua của Tô Phàm rốt cuộc có nụ cười, “Là hắn viết. Nhan Tử Khanh.”

Li Lạc liền nói: “Nguyên lai chữ của Nhan Trạng Nguyên bắt quá chỉ như vậy, sao mà trong kinh thành lại tung hô hắn đến giống như sao Văn Khúc hạ phàm vậy.”

“Đừng nói vậy, hắn đúng là có tài.”

“A. Vậy lần sau bốn đại gia cũng đi thi đỗ một chức Trạng Nguyên chơi thử xem, coi coi Hoàng đế lão nhân có mừng rỡ muốn đem Công chúa gả cho ta hay không.”

“Người nha...” Tô Phàm không cách nào với hắn, liền đem tập thơ đặt trở lại.

“Hắn cho dù có làm Hoàng đế thì cũng vẫn là Nhan Tử Khanh, vẫn là Nhan Tử Khanh đã từng cùng đọc sách với người. Bốn đại gia còn chưa hoảng, người hoảng cái gì?”

Li Lạc nói.

Khi đó hắn đưa lưng về phía Tô Phàm, Tô Phàm không nhìn thấy vẻ mặt hắn.

Khi đêm xuống, hắn vẫn như trước tiếp cận từ sau lưng.

Một đêm ấy, vậy mà ngủ.

An an ổn ổn.

Nhan Trang Nguyên về quê, người trong trang đều nói muốn đến gặp gặp gỡ gỡ. Các trưởng lão trong tộc cũng đến thương lượng với Tô Phàm, có nên cho học đường nghỉ một ngày không, cho bọn nhỏ đi xem xem, để có chí khí học bài thật lâu dài. Tô Phàm nghĩ một lát, bằng lòng.

“Tô tiên sinh nhất định là cũng phải đi thăm đi, đồng môn nha, nhóm Tam Nhi bọn họ cũng phải đi, Tô tiên sinh không được không đi nha.” Trưởng lão trước khi đi nói.

Tô Phàm cười cười, không tỏ ý kiến.

“Có đi không?” Chờ trưởng lão đi rồi, Li Lạc từ buồng trong đi ra hỏi y.

“Quản Nhi có đi không?” Tô Phàm không đáp, cúi đầu hỏi Quản Nhi đang viết chữ.

Quản Nhi nhìn Tô Phàm lại nhìn Li Lạc, rồi cau mày cắn cắn bút trong tay, cười lạnh một tiếng: “Thường ngày cứ nói tiểu hài tử không hiểu chuyện bảo ta tránh qua một bên, như thế nào vừa gặp loại chuyện này liền đẩy ta lên đầu rồi? Ta lại không muốn thi đỗ Trang Nguyên, còn gặp Hoàng đế cũng không làm khó được ta, Trang Nguyên tính là cái gì?”

“Vừa hỏi người một câu, nhiều lời vô nghĩa như vậy làm chi?” Li Lạc đưa tay tới cái trán nó bấn một cái, tiểu hồ ly liền há mồm định cạp lên ngón tay hắn.

Tô Phàm cũng không khuyên can, chau đầu lông mày lên, trên mặt lại là vẻ hoảng hốt.

Li Lạc thấy, biết tên thư ngọc tử này lại muốn ủy khuất bản thân, liền ném Quản Nhi trong tay đi, quay sang ôm y cùng ngồi lên chiếc ghế mềm, nắm tay y mở ra liền đan vào.

“Thư ngọc tử, nghĩ nhiều vậy làm cái gì? Nếu muốn đi, bỏ đại gia liền đi cùng người, nếu không muốn đi, khi trời lúc này tốt, chúng ta tìm chỗ nào đó thả điều đi. Người phí công suy nghĩ vậy được cái gì sao? Ngọc nghếch!”

Càng nói về sau, thanh âm càng thấp, cơ hồ dán vào tai Tô Phàm.

Tô Phàm vui vào trong suy nghĩ, hồn nhiên không phát giác. Chỉ cảm thấy ngồi rất thoải mái, liền nhích sâu vào trong lòng Li Lạc. Sau một lúc lâu mới cúi đầu nói: “Ta... Chúng ta đi thả điều đi.”

Ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt lộ nụ cười, con ngươi vàng nhạt sáng hơn cả ánh nến trong phòng. Lúc này mới phát hiện tư thế của hai người mờ ám, vùng vẫy muốn Li Lạc buông ra, hồ ly cười lớn nhìn y bước nhanh trốn vào buồng trong.

Khi Nhan Trang Nguyên trở về, quan viên lớn nhỏ bản thành bản huyện mặc quan bào mới tinh rời thành hai mươi dặm nghênh đón. Đầu tiên là đến mấy quan thừa báo tin(3), nói sắp tới rồi, bảo mau chuẩn bị.

Vì thế đều vội vàng vàng quỳ xuống, nhưng quỳ chừng hơn nửa canh giờ, mới thấy xa xa có một đại đội nhân mã chậm rãi đi về phía này.

Gần nhìn mới rõ, đầu tiên là gỗ chiêng dẹp đường, phía sau giờ cao bài tử để người nhàn tránh ra, lại đến thêm mấy kẻ đáng dấp tới tở, tì nữ, vẻ mặt không xem như kiêu căng, nhưng so với nông dân đang quỳ xem náo nhiệt bên đường, tất nhiên là toát ra quý khí không tầm thường.

Đáp ở phía sau đó nữa là một đại kiệu lục kim tám người nâng, vì thế nhóm Tuần phủ Tri huyện vội vàng mọp đầu xuống thấp, cao cao chúi cái cổ lên, nghênh đón trước đường kim thánh giá tân hồng Nhan đại nhân.

Những điều này là do về sau nghe nói lại, mọi người ở Kháo Sơn trang tụ họp dưới đại thụ nhắc đi nhắc lại việc này hơn nửa năm. Li Lạc bò trên cành ở trên đầu nghe xong, trở về nói cho Tô Phàm.

Khi nói, đuôi mày của Li Lạc chênh chếch xuống, con mắt chớp lại chớp, nụ cười có phần chế nhạo.

Ngày đó, Tô Phàm thật sự cùng Li Lạc đi thả điều. Cạnh chân núi phía sau có một bãi cỏ, mướt cỏ xanh như thảm, cũng có trăm hoa như cấm, cây khỏe xanh um, một khe suối trong lành chảy ngang trước mặt, nước suối trong veo, róc rách loáng thoáng như hoàn bội kêu đình đình.

Tô Phàm ở lâu trong thư phòng, thấy cảnh tượng này đương nhiên vui vẻ thoải mái, không khỏi quay đầu cười với Li Lạc.

“Đã sớm kêu người ra đây dạo một chút, không nghe. Ta còn có thể lừa người ra đây đem bán?” Hồ ly hết sức đắc ý.

“Người chẳng phải chưa từng lừa gạt y, lần trước giả bộ bệnh không phải sao?” Quản Nhi thọt ra chen mồm vào.

“Cút! Đại nhân nói chuyện, tiểu hài tử tránh ra một bên!” Nói xem liền đem con điều trong tay Tô Phàm kín đáo đưa cho Quản Nhi, “Chẳng phải tranh nhau chơi thả điều sao? Thả đi.”

“Ai tranh chơi thả điều? Rõ ràng...” Quản Nhi cãi, thấy đầu ngón tay Li Lạc đang từ từ biến dài ra, vội ngậm miệng lại, ôm con điều trốn sau lưng Tô Phàm.

“Nó còn là một hài tử, người nhường nó đi.” Tô Phàm thở dài, rõ ràng là cùng tộc, mà sao lúc nào cũng cãi nhau?

Tiểu hồ ly liền lén thò mặt ra thè lưỡi với Li Lạc, trên trán tức khắc trúng một hạt dẻ lông, ứa nước mắt nhìn Tô Phàm. Li Lạc tập tức kéo tay Tô Phàm đi tới trước, còn không quên quay đầu liếc nó thêm cái nữa.

“Người...” Tô Phàm hết cách.

Tâm tình lại khá hơn nhiều, không giống như mấy ngày trước, nặng nề, giống như đang kềm nén muôn vàn chuyện vặt. Cảm động liếc nhìn Li Lạc, vừa vặn thấy hắn chuyển mắt ra hướng khác, bàn tay dắt mình có hơi nóng lên, ngón tay hơi hơi dùng sức nắm lại tay hắn, “Nghe nói bên núi có gà rừng, nếu có thể bắt được, nướng lên ăn thế nào?”

Nhiệt độ trong tay còn, thân ảnh màu trắng của hắn đã nhảy ra xa thành một điểm trắng nhỏ.

“Rõ là...” Tô Phàm dở khóc dở cười, ngón tay khép thành nắm, độ ẩm còn lại của hắn sẽ không bị gió thổi tan đi.

Khi Nhan Trang Nguyên hạ kiệu, khắp nơi quạ thước không kêu. Qua thật lâu sau mới nghe được tiếng hắn nói “Vạn không thể như vậy, đệ tử thẹn không dám nhận”, và âm thanh hắn nâng Tuân phủ đại nhân dậy.

Nhóm người trong trang lúc này mới ngẩng đầu lên, Trang Nguyên quan bào đỏ thẫm đang diu viên ngoại phụ thân lão lệ tung hoành, lại một trận thần phục: Mây kiếm mắt sáng, mặt như quan ngọc, thật tốt một vị Trang Nguyên lang phong thái phiêu phiêu!

Sau đó Tuân phủ liền kéo tay hắn nước bọt văng tứ tung ca ngợi hắn lần nữa, lại với hắn đến dự tiệc trong phủ tấy trần, những điều này là do lễ nghi, đương nhiên không thể chối từ.

Khi trở người lên kiệu, Nhan Trang Nguyên lại nhìn lướt qua mọi người xung quanh, Tam Nhi của Trương gia, lão Đại của Lý gia mấy người đồng môn bọn họ đều y quan chỉnh tề, chấp chấp tay với hắn trong ánh mắt ao ước của mọi người.

Hồ ly khi đang nói tới đoạn này thì nhìn chăm chăm vào Tô Phàm, “Người nói, khi hắn vừa hạ kiệu, là đang nhìn cái gì?”

Tô Phàm không để ý đến hắn, cúi đầu đọc sách.

Li Lạc đứng xách hai con gà trở lại, Tô Phàm tìm cả buổi cũng không thấy vết thương trên người gà.

“Cái này đã biết đến bản lĩnh của bốn đại gia chưa?” Li lạc sau khi mổ bụng cắt ruột gà cũng không vặt lông, mà nhanh tay lẹ chân trát đầy bùn nhão lên người gà, “Hôm nay cho người nhìn xem gà nên phải ăn như thế nào.”

Quản Nhi dắt dây điều chạy vụt trên cỏ, dưới bầu trời xanh ngắt, trong miệng một con hồ ly toàn thân đỏ rực ngậm một con gà vàng ươm.

“Sao lại làm điều hình này?” Tô Phàm cảm thấy buồn cười.

“Chẳng phải rất hay sao?” Li Lạc chuyên chú xoay nhánh tùng nhỏ trong tay, bần nhào thật dày trên mình gà đã được hong khô, lộ ra màu đất vàng. Lát sau nữa, có nhiều chỗ đã bắt đầu nứt nẻ, phát nên tiếng “Lách cách”, hỗn hợp mùi tùng và mùi thịt xuyên qua kẽ hở chui ra ngoài.

“Có gà ăn?” Quản Nhi chạy tới, hít mũi gắng sức nghe.

“Muốn ăn thì tự mình bắt tay làm.” Li Lạc đưa cành tùng cho Quản Nhi, kéo Tô Phàm đi qua khe suối, “Đừng cứng chiều nó quá, càng ngày càng coi trời bằng vung rồi.”

Tô Phàm nghĩ đến bộ dáng hần thường ngày mặc áo chia tay ăn cơm đến há mồm, lại thấy hần vẫn có thể nói người khác đến đúng lý hợp tình như thế.

Một đường đi dọc theo khe suối, Li Lạc này giờ không nói gì, Tô Phàm nghi hoặc nhìn hần: “Có chuyện gì sao?”

“Ừm.” Li Lạc nhìn Tô Phàm, trong con người vàng nhạt ánh lên cái bóng của thư sinh, từng bước một ghé sát qua, “Người trốn tránh cái gì?”

“Ta...” Tô Phàm bối rối đưa mắt đi, “Không hề!”

“Không hề?” Li Lạc nhướng mày, “Vậy thì, lần này không được trốn.”

Tô Phàm nhìn về phía Li Lạc, con mắt vàng kim nhạt trước mặt càng lúc càng lớn, hai mắt mình cũng không khỏi càng mở càng to, có cái gì đó dán lên môi mình, chỉ là trong nháy mắt, còn chưa hiểu được chuyện gì đã xảy ra, chợt nghe thấy tiếng cười khê của hần quanh quẩn bên tai: “Tốt lắm, quả nhiên không trốn.”

Muốn mở miệng nói cái gì, hần đã thừa cơ xông tới, mềm mại mịn màng, trong miệng mình trắng trợn liếm liếm tới lui, còn cuốn lấy của mình...

Trên người một trận tê dại, trong đầu tựa hồ trống rỗng lại tựa hồ tràn ngập toàn bộ cảm xúc, cảm thấy bản thân đang trĩu nặng rơi xuống, lại được tay hần đặt trên lưng mình nâng lên, thân bất do kỷ dựa sát vào người hần... Thần trí càng ngày càng mơ hồ, chỉ nhớ rõ con người vàng kim nhạt của hần sáng đến chói mắt.

“Ha ha...” Khi lấy lại tinh thần, hai tay mình đang ôm lấy cổ hần, toàn bộ thân người đều bắt trên người hần. Hồ ly liếm môi cười đến tựa như mèo vừa ăn vụng thịt.

Trên mặt “Phụt -” một cái nổ tung.

“Thật là, Nhan Tử Khanh có thể ăn người chẳng.” Li Lạc ôm Tô Phàm nói: “Người nói người không trốn là cái gì? Không thích hần thì nói thẳng với hần đi, hần có thể khóc treo cổ cho người xem sao?”

Khi ăn gà, tiểu hồ ly thừa dịp cảnh Tô Phàm ngẩn người, tiến đến bên tai đại hồ ly nhỏ giọng khen hần: “Người thật là dám chắc, người không sợ tiên sinh gặp tên Trạng Nguyên đó thì bị người ta câu đi sao?”

Li Lạc cắn một miếng gà, mê li mở con mắt toan tính, “Thì cũng phải gặp mới được. Hần về lần này, chỉ cần hôm nay không gặp, ngày sau đông gia mời tây gia gọi, làm sao rảnh rồi đến tìm tiên sinh nhà người? Tiên sinh nhà người ban ngày ở học đường, ban đêm về nhà, đâu ra khoảng hở cho Trạng Nguyên lang chui vào?”

Tiểu hồ ly vội vàng dâng một khối gà cho hần, bội phục sát đất.

Người tính không bằng trời tính, cáo tính cũng coi như vậy đi.

Chung quy, vẫn là gặp.

Ngày đó, lúc học đường tan học, bọn trẻ vừa về không lâu lắm, chỉ còn duy nhất đứa nhỏ nhà Tề Bá kia chưa học thuộc xong, Tô Phàm liền để nó ở lại cùng học với nó.

“Quan quan... Quan quan... Thư cư... tại Hà... tại Hà... chi Châu...” Khuôn mặt nhỏ nhắn trưởng đến đỏ bừng, mắt thấy lệ đứa bé này đã viên quanh hốc mắt.

“Đừng vội, người định thần từ từ học.” Tô Phàm ôn nhu trấn an nó.

“Dạ...” Nó dùng lực gạt đầu, đáng tiếc vừa mở miệng vẫn là cà lăm: “Quan quan... Quan quan... thư cưu...”
Lệ liền rơi xuống, rốt cuộc học không nổi nữa.

“Ai...” Tô Phàm thở dài cho nó về trước, sáng mai lại đến học.

“Quan quan thư cưu, tại Hà chi Châu. Yếu điều thực nữ, quân tử hảo cầu...”

Có người đứng cạnh cửa, thanh âm ôn nhuận như nước, ngơ ngơ thoảng như ngày hôm qua.

Tô Phàm quay đầu, sam tử vàng hơi đỏ tóc đen như mực, con mắt cũng đen như mực nhìn vào không thấy đáy.

“Tử Khanh...”

“Tô Phàm...”

===

(1) Quỳnh lâm ẩm yến: tiệc rượu trong rừng hoa quỳnh

(2) Phóng qua long môn: tương tự cá chép vượt vũ môn hóa rồng

(3) Quan thừa báo tin: quan đi chuyển tin

Chết cười, hồ ly tính không bằng trời tính XD

Mà, ta chợt cảm thấy hình như bạn Nhan An là fanboy của bạn Tử Khanh thì phải...?

8. Chương 8

“Người... Khỏe không?” Nhìn nhau không nói gì, rốt cuộc vẫn là Nhan Tử Khanh mở lời trước.

“Ừ.” Tô Phàm nhẹ gạt đầu, con mắt chỉ chú mục vào mặt bàn loang lỗ cũ kỹ.

Lần thứ hai không nói, ánh mắt của Tô Phàm khe khẽ đưa tới, trên cằm y vàng hơi đỏ thêu ám văn màu bạc, gợn chuyển sóng cuốn, biển cuộn mây trôi.

Trên đỉnh đầu một tiếng thở dài u uất, bàn tay chấp bút làm thơ đến cạnh người y lại buông thông, “Đã làm tiên sinh rồi, như thế nào còn không thích nói chuyện chứ?”

Không phải không thích nói, chỉ là không muốn nói, không chịu nói, cũng chẳng biết phải nói gì.

Tô Phàm ngầm giải thích trong lòng. Tay nắm quyển sách vò lại dùng sức siết chặt, ánh mắt nhìn chăm chăm không rời một mảng vôi rơi trên bàn.

“Bộ dạng người như vậy, năm đó khi không học thuộc thơ được cũng là thế này, một chút cũng không đổi.” Không ngại Tô Phàm ít lời, Nhan Tử Khanh tiếp tục nói, khí tức xa xăm, dường như đang hồi tưởng lại năm đó.

“Năm đó, nếu không học thuộc, phu tử có lẽ thật sẽ giữ người lại đến tối mịt.”

“Không đâu, phu tử trước sau đều từ ái, sẽ không như vậy.” Tô Phàm thốt lên bảo vệ, lại thấy mắt hấn tràn đầy ý cười, “Người...”

“Rốt cuộc đã chịu nói với ta rồi?” Nhan Tử Khanh cười nhìn Tô Phàm, “Đồng môn gặp lại, Tô tiên sinh đây là đối đãi như thế sao?”

Nhan Tử Khanh, cho dù là đang mưu tính người khác cũng cười đến hòa hợp êm ấm.

Tô Phàm lúc nào cũng thấy lạ, vì sao ở nơi lỗ măng khôn quần như vậy cứ nhiên lại sinh ra một nhân vật tinh tế thông dong đến thế? Lại còn có thể cười lẫn cùng đám người bọn họ đến hài hòa như vậy.

“Người... Khỏe không?” Trước mặt Nhan Tử Khanh, Tô Phàm chung quy đều cảm thấy mình vô cùng lúng túng.

“Mạnh khỏe.” Lần này, ngay cả trong lời nói cũng có thể nghe ra tiếng cười.

Tô Phàm hung hăng cắn môi, nếu để Li Lạc biết được, hẳn nhất định sẽ liếc mắt cười nhạo y: “Thật đúng là một thư ngốc tử, ngay cả câu xã giao cũng không hỏi được. Người đọc nhiều sách như vậy dùng làm cái gì?”

“Đừng cắn, coi chừng cắn đứt mất.”

Nhan Tử Khanh đưa tay vuốt môi y, Tô Phàm cả kinh, khẩn trương lùi ra sau tránh. Tay Nhan Tử Khanh dừng giữa chừng, cũng xấu hổ chuyển mắt đi, nhất thời lại đều nói không nên lời.

“Ta... Ừm... Chúc mừng người!” Tô Phàm phá vỡ tình thế căng thẳng, trên mặt nhoeo lên nụ cười thật lòng, “Đề tên bằng vàng, thật đáng mừng.”

“Cảm tạ.” Có lẽ gần đây lời này đã nghe nhiều rồi, Tử Khanh cười có hơi nhạt, “Chỉ là vận khí mà thôi.”

Sau đó nói thêm chút chuyện trên đường đi thi và khi thi. Một ít cổ sự hiếm lạ nghe được dọc đường, nghĩa khuyến tuấn chúa, bạch hạc báo ân, trung trinh nữ tử thiên lí tằm phu(1)... Khi khảo thí lại là tình cảnh như thế nào, tường gai cao ngút ngoài trường thi, một người một gian phòng riêng nho nhỏ, có người gian lận bị bắt không ngớt xin tha, có người khí huyết công tâm cứ chỉ điên cuồng... Trường thi mỗi người một vẻ giống như một thế gian chúng sinh thu nhỏ.

“Còn có ngày đó Trạng Nguyên dạo phố, muôn người đều đổ xô ra đường, trên đường chen chúc đến một cây kim cũng chen không lọt; có hôm ngắm hoa, son bột phấn nước trong kinh cung không đủ cầu, trả giá xong xuôi trở lại đã hết hàng...” Đề tài mở ra liền thả lỏng không ít, Tô Phàm không khỏi đem lời nghe được vào trong tai ra kể tiếp theo hần.

“Người...” Nhan Tử Khanh thông dong rốt cuộc trở nên lúng túng, “Nói hay ho vậy, sao lại chê cười ta rồi?”

“Điều này sao xem là chê cười? Hiện nay khắp thiên hạ đều đang truyền tụng, chẳng lẽ là khắp thiên hạ chê cười người ư?” Tô Phàm cho rằng thấy hần lúng túng có hơi mới lạ, trên mặt tăng thêm ít nét cười.

“Tại sao cuối cùng có thể làm cho người kể ra thành một chuyện khác đi?” Ánh mắt Nhan Tử Khanh nhìn Tô Phàm có hơi bất đắc dĩ, còn có chút gì khác nữa Tô Phàm không dám nhận ra. Nên tới hay tránh không thoát đây?

Thấy Tô Phàm ngừng bật cười, sắc mặt Tử Khanh trầm trọng, “Khi học thơ, ta cùng người học rất nhiều lần, một lần lại một lần, người chỉ cho rằng là học cùng người...”

“Lúc đó còn nhỏ, một đứa nhỏ mới mấy tuổi đầu...” Tô Phàm vội cắt lời hần.

“Khi dạo chơi ngoài thành, đặc biệt uống nhiều rượu như vậy... Người thực nghĩ rằng chỉ là chán cho người sao? Cuối cùng người lại kéo Nhan An tới... Khi đó chúng ta bao nhiêu tuổi? Chung quy lớn hơn nhiều rồi?”

Hần xoay người ngoảnh đi, Tô Phàm chỉ nhìn thấy áo choàng vàng sắc đỏ của hần trong ánh tà dương lóe lên một tia lại một tia sáng âm đạm, từng đường từng đường, làm cho người ta nghĩ đến nước mắt.

“Ta...” Nụ cười trên mặt hơi hé ra, khiến Tô Phàm không hiểu sao lại nhớ đến ngày đó Li Lạc nướng con gà kia trên cành tùng, bùn nhão bọc bên ngoài cũng vỡ ra như thế, lộ màu sắc thật bên trong.

“Sau đó, ở trà trang, trên đường phố thị trấn, trong tiểu tửu quán, nhiều lần như vậy... Người rõ là dễ dàng tin tưởng người khác, bảo đúng lúc gặp người, thì thật xem như đúng lúc gặp gỡ.”

“Người như thế nào lại không muốn nghĩ, nơi hẻo lánh như thế, một cái tửu quán nhỏ như thế, ai không gặp lại gặp đúng mình ta, còn đã gặp thì lại nhiều lần như vậy, người đã từng thấy có cái dạng gặp gỡ tình cờ nào như thế chưa a...”

Thanh âm lúc nào cũng chậm rãi nhu hòa vậy mà lại có thể xúc động đến thế. Theo rung động trên vai, y phục cũng vì đó đong đưa khe khẽ, ám văn ngân sắc liền sóng sánh cuộn cuộn xao động trước mắt.

“Vì sao không nói sớm?” Nụ cười hoàn toàn vỡ nát, Tô Phàm nhìn bóng dáng trước mặt, cuối cùng cảm thấy có vài phần oán hận, “Vì sao lúc này mới nói cho ta biết?”

Tử Khanh xoay người lại, khoe miệng nhếch lên, cười đến bất đắc dĩ, “Khi đó, trước khi vào kinh, ta đã muốn nói cho ngươi biết. ‘Quan quan thư cưu, tại Hà chi Châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hỏa cầu...’, ta muốn tự tay đưa quyển sách cho ngươi. Nhưng ngươi lại nhìn ngoài cửa sổ nói với ta, Tam Nhi bọn họ ở bên ngoài, cùng gọi bọn họ vào đi...”

Tô Phàm hoảng hốt nhớ tới, có một ngày như thế, một ngày gặp phải Nhan Tử Khanh trong tửu quán. Trước kia nói xong chút chuyện vặt, mắt hắn vẫn luôn luôn nhìn sang, không hiểu là đang nhìn mình, liền theo tầm mắt nhìn ra sau, ngoài cửa sổ một gốc đào hoa nở rộ rực rỡ. Nhịn không được nhìn một lát, vừa vặn thấy Tam Nhi bọn họ lướt người qua...

“Ngươi có biết trong đầu đeo chuyện là tư vị như thế nào sao? Trước khi thi hoàn hảo, thi xong rồi mọi người chỉ nói ta đứng ngồi không yên là lo lắng thành tích, công danh tính là gì? Trạng Nguyên thì sao? Rớt bảng lại như thế nào? Có thể sớm một ngày trở về là được rồi. Đả mã du nhai, danh viên tham hoa, ngự tiền ẩm yến... Làm sao có ta một Trạng Nguyên lang lòng như lửa đốt như vậy?”

Tô Phàm kinh ngạc nhìn đau khổ trong mắt hắn, động một chút cũng không động được.

“Trên đường đi ngày đêm gấp rút rồi cuộc ta đã trở về, nhưng khi ta hạ kiệu quay lại nhìn người đến quỳ bao nhiêu lần cũng không nhìn thấy ngươi, nếu không có hai bên nhắc nhở, Huyện thái gia bọn họ lúc này còn đang quỳ ở ngoài thành đó! Nhặt với ta như thế sao? Ngay cả gặp cũng không muốn gặp một lần sao? Ngày đó ngươi đi đâu?”

“Ta...” Tô Phàm nửa hé miệng, người trước mắt thít chặt lông mày khuôn mặt đau khổ, không còn là Nhan Tử Khanh y quen thuộc nữa.

Trả lời thế nào? Trả lời ra sao? Trả lời cái gì?

Bị buộc tới góc tường, thịnh nộ và oán giận của hắn ừn ừn kéo đến đánh úp lại.

Ngỡ ngàng, cảm thấy ngỡ ngàng.

“Quấy rầy.” Một đạo thanh âm chen vào, lạnh lạnh thanh thanh, nghe không ra bất cứ tâm tình nào.

Cửa chẳng biết từ khi nào đã đứng một người, tóc bạc, áo trắng, con ngươi vàng nhạt.

“Li Lạc.”

Tô Phàm cất tiếng gọi hắn. Ngay cả mình cũng không hề phát hiện thở phào thoải mái một hơi trong lời nói, lại khiến cho mắt Nhan Tử Khanh càng tối đi vài phần.

“Sao lại trẻ như vậy còn chưa về nhà?” Li Lạc tự ý bước tới kéo Tô Phàm, không mảy may để ý đến Tử Khanh trước người y.

“Ta...” Tô Phàm nhìn hai người không biết nên giải thích thế nào.

“Ta cái gì ta? Thư ngọc tử, muốn dúi chết bốn đại gia phải không?” Dứt lời đã mang Tô Phàm đi, “Chúng ta về nhà, tiểu quỷ còn ở nhà kêu đói kia.”

“Vị này chính là?” Tử Khanh cũng không để ý đến Li Lạc, chỉ nhìn Tô Phàm.

“Li Lạc.” Li Lạc không đợi Tô Phàm cất lời đã giành đáp trước.

“Y là ta...” Tô Phàm muốn giải thích, lại bị Li Lạc ngăn cản.

“Ta hiện tại ngụ ở nhà y.”

Nhan Tử Khanh ngăn ra, nghi hoặc nhìn Tô Phàm, ánh mắt lại dừng trên tay hai người đan xen. Tô Phàm nhìn ánh mắt hắn, trên mặt càng túng quẫn, giữa giữa muốn bảo Li Lạc buông ra, lại không ngờ Li Lạc càng nắm càng chặt.

“Tại hạ Nhan Tử Khanh, đồng môn với Tô Phàm.” Tử Khanh lấy lại tinh thần, chấp tay hướng Li Lạc.

Khí vũ hiên ngang, phong thần tuấn mỹ, lại là tên Trạng Nguyên lang hơn người đó.

“A, Nhan Trạng Nguyên.” Li Lạc không đáp lễ, nắm tay Tô Phàm chỉ khe gập đầu, “Lúc này trời đã tối, muốn ôn chuyện cũ không bằng hẹn lần sau được chăng?”

Dứt lời cũng không chờ hấn gập đầu, liền kéo Tô Phàm rời học đường.

“Vây đệ tử lần sau nhất định đích thân đến nhà, mong Li Lạc huynh không lấy làm phiền lòng.”

Phía sau truyền đến thanh âm của Tử Khanh. Li Lạc không đáp, khe khẽ “Hừ” một tiếng.

Thấy Tô Phàm đang chăm chú nhìn hấn, liền bảo: “Có việc gì tối nói.” Khẩu khí lại mềm đi không ít.

Bữa cơm này ăn thật là im ắng lặng lẽ, Quân Nhi cúi đầu xới cơm, mắt lại đảo tới đảo lui trên mặt hai người.

Li Lạc và Tô Phàm không hề lên tiếng, chỉ cúi đầu gấp thức ăn trước mặt mình.

Ăn được một lúc, Li Lạc bất thành linh đứng lên, Quân Nhi cả kinh, thiếu chút nữa quăng cả bát cơm. Nhưng Tô Phàm lại giống đang suy nghĩ nổi lòng, không chút nhận biết.

Li Lạc vẫn là không nói chuyện, chỉ đem canh bông trứng bưng tới trước mặt Tô Phàm, lại lấy cái bẹ trước mặt Quân Nhi kéo tới bên mình, còn một mâm màn thầu lạnh thì chuyển đến trước mặt Quân Nhi.

Tiểu hồ ly nhăn mặt nhíu mày muốn nói gì đó, đại hồ ly mắt đảo qua, vội vàng cầm một cái màn thầu lạnh lên cắn vào mồm nuốt xuống cùng lời nói.

Tô Phàm ngừng đưa một chút, nhìn Li Lạc, rốt cuộc chẳng nói gì.

Buổi tối Tô Phàm dỗ Quân Nhi ngủ trước, khi trở lại buồng trong, Li Lạc đang đứng cạnh cửa nhìn y.

Chờ y vừa đến gần, Li Lạc liền kéo Tô Phàm vào lòng, chớp mắt cột cửa liền dán vào cánh cửa chặn Tô Phàm, không nói một tiếng ghé đầu hôn qua.

Tô Phàm không nói chuyện được, vừa hé miệng, Li Lạc liền tiến vào, một cuộc khuấy đảo quán quýt, trực tiếp làm cho người ta không thở nổi.

Li Lạc một tay nắm cổ tay Tô Phàm không cho y vùng vẫy, một tay cởi y phục luồn vào trong theo thắt lưng một đường vuốt lên sờ soạng.

Tô Phàm hai tay bị bắt, trên người hề chỗ nào bị hấn lướt qua thì liền yếu đến không ra sức, trong miệng lại bị hấn cố ý cuốn lấy, lúc bắt đầu còn lắc lắc người muốn vùng thoát, nhưng càng về sau thì càng chỉ có thể từ từ nhắm hai mắt lại yếu ớt ngã vào lòng Li Lạc, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Khi tách ra, hai người đều thở dốc không nói lời nào, bèn nhìn theo ánh trăng, bên môi còn vương một vệt chỉ bạc. Quần áo Tô Phàm xóc xếch, thân người mảnh khảnh toàn bộ đều thu vào trong con người vàng nhạt của Li Lạc.

“Người... A...” Tô Phàm khó khăn thở, muốn mở lời. Li Lạc lại u ám trầm ánh mắt, cắn một điểm trước y ngậm vào trong miệng tử mĩ mút đùa, khiến Tô Phàm rốt cuộc nói cũng không nên lời.

“Ừm... A...” Li Lạc lướt qua trước Tô Phàm, từng điểm từng điểm hôn lên, lưu lại một chuỗi xanh tím, nổi bật trên nước da trắng ngần của thư sinh, càng lộ vẻ dâm mỹ. Tô Phàm không ngừng phát ra tiếng rên ngâm, vừa thoát khỏi miệng ngay cả bản thân cũng cảm thấy hổ thẹn, vội cắn môi gắt gao không muốn phát ra mấy âm thanh nào nữa...

Li Lạc chẳng biết từ lúc nào đã ngừng động tác, chỉ đứng bên trên nhìn Tô Phàm. Vừa cúi đầu, lại phục xuống liếm môi y, không vội vã tiến vào trong, chỉ qua lại tinh tế xoa môi Tô Phàm, Tô Phàm bị hấn làm ngứa ngáy, vươn ra lại bị hấn ngậm lấy, ngậm trong miệng treu đùa liếm liếm, đến khiến cho y muốn ngừng mà không được.

Hồi lâu mới buông ra, không ngờ xoay một đường quán lên trên giường. Li Lạc đưa tay kéo chăn vội đắp lên hai người, tay trong ổ chăn còn vòng qua thắt lưng Tô Phàm.

Ánh trăng mờ lung, Tô Phàm tựa vào ngực Li Lạc nhắm mắt lại, ai cũng không rõ đối phương có thật sự ngủ thiếp đi không.

Trạng Nguyên lang thật đúng là đã đến nhà thăm hỏi, trước đó cũng không báo một tiếng, cứ như vậy mà qua.

Khi đó đã dùng xong cơm chiều, Quân Nhi đang học bài trước bàn, Tô Phàm vốn ở bên cạnh chỉ bảo, Li Lạc lại kiên quyết kéo y qua nói chuyện phiếm. Đều là mấy chuyện nhà chuyện cửa nghe được trong trang.

Trò chuyện trò chuyện, Li lạc tay chân liền bò lên, Tô Phàm chỉ chốc lát sau đã bị hấn ôm vào trong ngực. Miệng cũng ghé sát qua, nấn ná bên tai, từng hơi từng hơi hít thở, khuôn mặt đã bị thổi trúng thiêu cháy, so với chung trà cầm trong tay còn nóng hơn.

Lúc mùa đông cứ nghĩ hấn sợ lạnh, để cho hấn ôm, ai ngờ rốt cuộc ôm thành thói quen đến giờ, không có việc gì cũng thích quần lấy y. Nhất là mấy ngày này, từ sau đêm đó, chung quy cứ phải hôn một cái mới bằng lòng bỏ qua cho Tô Phàm.

Tô Phàm ban đầu còn chống cự, hai đại nam nhân xem ra là cái ý tứ gì? Hấn sưng sốt một chút, lại cúi xuống hôn đến, dán môi chặn họng y hỏi: "Người nói xem là ý tứ gì?"

Tô Phàm run lên, muốn nói nhưng lại không thể.

Có ý tứ gì? Lúc nào đã là ý tứ này?

Đúng lúc sau lưng vang lên tiếng gõ cửa, "Rầm rầm rầm rầm -", nói là tiếng gõ cửa thật ra còn kém nhiều lắm.

Quân Nhi đứng dậy đi mở, Tô Phàm lắc người muốn tránh khỏi ngực Li Lạc.

"Để người khác thấy thì còn thể thống gì?"

Li Lạc cười, cố ý không buông tay.

Lúc này cửa sân mở, bên ngoài Nhan Tử Khanh đang đứng. Vẫn là toàn thân sắc vàng hơi đỏ, lảo đảo tựa vào khung cửa, ánh mắt lại nhìn thấy hai người ôm nhau trong phòng.

"Đừng làm rộn." Bị hấn nhìn thật khó chịu, Tô Phàm thấp giọng bảo hấn buông tay.

Li Lạc liền buông ra, lấy chung trà từ trong tay Tô Phàm nhàn nhã uống một hơi, cười mỉm chào: "Ồ, Nhan Trạng Nguyên. Mau vào ngồi."

Tử Khanh không hề động, vẫn đứng ngoài cửa, "Ta tìm Tô Phàm."

Tô Phàm thấy ánh mắt hấn rã rời, trên mặt đỏ đến khác thường, bước nhanh tới dìu hấn, "Sao lại uống đến mức này?"

"Xin lỗi..." Tử Khanh còn vài phần thanh tỉnh, thấy Tô Phàm đi tới, liền một tay chống khung cửa cố gắng đỡ thân mình, "Đêm nay Tri huyện mời tiệc, bắt buộc dĩ uống nhiều quá..."

"Ta sai Quân Nhi đến báo cho nhà ngươi vậy, thành thể này làm sao đi về được?" Tô Phàm cau mày nhìn hấn, biết hấn uống như thế hơn phân nửa không phải vì không khước từ được người ngoài ép rượu, áy náy trong lòng lại bắt đầu từ từ dâng lên.

"Không cần, không cần." Tử Khanh phát phát tay từ chối, một đôi mắt say đỏ gắt gao nhìn Tô Phàm, "Ngày mốt ta sẽ lên đường. Ta... đêm mai đến tiễn ta được không? Coi như... Coi như niệm phần phân lượng là đồng môn."

Nói về sau, đã là ngữ điệu cần xin. Người trước mắt này vẻ mặt thống khổ, tóc tai rối bời, chẳng còn nửa điểm bộ dáng của Trạng Nguyên lang ý khí hưng phấn như trong đồn đãi.

Nhan Tử Khanh tiêu sái thông dong, thiên chi kiêu tử(2), Tô Phàm chưa từng thấy qua bộ dạng hấn như vậy, thì làm sao từng nghe qua hấn dùng loại khẩu khí này nói chuyện? Áy náy trong lòng lại tăng lên rất nhiều, vội vã gật đầu đáp ứng hấn: "Ta nhất định sẽ đến. Người, người hảo hảo bảo trọng."

Nhan Tử Khanh lại nhìn Tô Phàm một lát mới xoay người rời đi, khi đi thân ảnh lão đảo lắc lư, Tô Phàm lo lắng, sai Quân Nhi một mạch theo sau. Còn mình vẫn luôn ngơ ngác đứng ở cửa, cho đến khi Quân Nhi trở về nói hẳn đã về đến nhà rồi, mới thở phào nhẹ nhõm.

Xoay người, Li Lạc chẳng biết từ khi nào đã đứng sau lưng y. Thấy y quay người lại, liền ấn chung trà vào tay y, lòng bàn tay dán mu tay y, “Đừng có chuyện gì cũng gánh lên vai mình, nếu hẳn ngay cả điểm ấy cũng nhìn không ra, thì thực không xứng với tên tuổi Trạng Nguyên lang này.”

Tô Phàm gật đầu, thuận thế tựa sát vào ngực hẳn, “Y là người tốt, ta, ta thật sự không biết phải đối xử với y như thế nào... Từ nhỏ đến lớn, ngoài sáng trong tối y đã giúp ta không ít, thoát tiên ta không biết, nhưng hôm nay... Bảo ta báo đáp thế nào đây?”

“Bổn đại gia còn nợ Trương gia hơn chục con cá trích, Tề gia nửa hằm rượu Quế Hoa Nhưỡng, còn có Lí gia một gánh đậu hũ, người nói bổn đại gia làm sao báo đáp? Phân mấy phần đưa nữ nhân nhà bọn họ cưới về hết ư?”

Tô Phàm không mở miệng, tiểu hồ ly phun một ngụm nước trà, “Người có nghĩ hay vậy sao! Người ở trong núi còn thường đến nhà heo rừng ăn chục cơm mà, người có đi cưới nữ nhân nhà hẳn về không nha!”

Tối hôm đó, tiểu hồ ly trong nụ cười của Li Lạc, ôm chần một bước ngoảnh đầu ba lần sang tá túc nhà Vương thẩm sát vách.

Bên cổng thành, bước dọc theo con đường hẻm nhỏ vào trong, là có thể nhìn thấy bên đường nghiêng ra một lá tử kỳ màu vàng nhỏ bé, rách rách, viền cũng xước, lộ ra sợi vải tua tủa. Tử quán nho nhỏ, mặt tiền nho nhỏ, nhỏ đến nếu không có lá tử kỳ kia, thì căn bản không ai biết nơi này có một tử quán.

Khi Tô Phàm khom lưng bước vào trong, Tử Khanh đã ngồi cạnh bàn. Vị trí đã từng ngồi, đối diện có cửa sổ cánh vuông, ngoài cửa sổ là một gốc hoa đào, trên cành đã trổ nụ hoa, màu hồng phấn, chấm điểm nhỏ tỏa trên cây, nổi bật lên nửa vầng thái dương đỏ, cũng có một phen phong vận khác.

Tô Phàm ngồi đối diện hẳn, phong cảnh ngoài cửa sổ đã bị y chặn lại.

Ánh mắt của Tử Khanh còn lưu tại nơi nào, “Khi đi, là hoa rơi, khi về, đã là một phong cảnh khác.”

Tô Phàm biết hẳn nói cái gì, cầm lấy vò rượu rót cho mình một chén, “Khi đó, là tiền người vào kinh, hôm nay cũng tiền người vào kinh. Cùng là mong người tiền đồ vô hạn, thì triển hết sở tài.”

Chung rượu chạm nhau, phát ra một tiếng “Đinh -” vang khê.

Tử Khanh nhếch nhếch khóe miệng, uống một hơi cạn sạch, cúi xuống lại rót một chén, không lên tiếng trút hết vào bụng.

Tô Phàm lẳng lẳng nhìn hẳn uống rượu, cho đến khi vò rượu trống rỗng, liền gọi thêm một vò. Rót đầy cho hẳn trước, nhưng Tử Khanh lại kinh ngạc không hề uống.

“Tại sao lại là hẳn?” Mấy ngày nay luôn luôn suy nghĩ, như thế nào cũng nghĩ không ra, “Ta và người tương giao hơn mười năm, hẳn bất quá đến đây mới nửa năm ngắn ngủi. Tại sao, lại là hẳn?”

Nhìn rượu dịch trong chung rượu, trong veo thấy đáy, vì sao lòng người lại không được như thế?

“Y... Li Lạc...” Tô Phàm đưa mắt chuyển về vò rượu trong tay, bình sứ trắng rất bình thường, cầm trên tay có hơi lạnh, ngón tay vuốt ve một lát liền ấm lên, “Y rất tùy tiện, rất lười biếng, kén ăn, lòng bông, nói chuyện cũng rất cay nghiệt, lúc nào cũng sai bảo người khác thành quen, cũng không tốt... Hình như không có gì tốt cả.”

“Vậy thì tại sao?” Tử Khanh ngẩng đầu, có chút giật mình.

Bình trong tay đã không còn lạnh như thế, bàn tay dán lên ấm ấm, rất thoải mái. “Khi về nhà nhìn thấy y ngồi trong phòng chờ ta, trong lòng không hiểu sao cảm thấy rất vui vẻ, mặc dù y mở miệng chỉ là kêu đói. Cảm giác như thế tốt lắm.”

Sống một mình, cho dù đã qua hai mươi năm vẫn sẽ có lúc cô đơn, một mình quay mắt về phía căn phòng trống rỗng, bếp lò cháy sạch lại bùng lên, nhưng trong lòng thì lạnh.

“Y nói với ta, đừng miễn cưỡng bản thân, đừng chỉ nghĩ đến người khác, phải nghĩ đến mình trước... Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có người nói thế với ta...”

Nhiều năm như vậy, lúc nào y cũng nghĩ đến người khác, lần đầu tiên phát hiện bản thân cũng có thể được người khác để trong lòng. Li Lạc là người đầu tiên, về nhà có người làm cơm, khi trời mưa bên ngoài đã có người che ô chờ, khi mệt mỏi có người bên cạnh trò chuyện giải mệt...

“Một mình qua mấy năm nay, quả thực... đúng là mệt mỏi...” Khóe miệng khẽ cong lên, từng chút từng chút, ý cười hiện trong mắt.

“... Nếu... Nếu ta cũng nguyện ý làm như vậy thì sao?” Thật sự không cam tâm, không cam tâm để cho khổ tâm nhiều năm qua của mình trở thành vô dụng.

“Người không nên vậy ở chỗ này.” Tô Phàm nhìn tử Khanh, có hơi hoài niệm Nhan Tử Khanh năm ấy đã ở đây đình đặc trò chuyện, “Người không giống ta. Tài năng của người, khát vọng của người, hùng tâm của người cũng không nên vậy trong tiểu thôn trang này. Người là đương kim Trạng Nguyên, từ Hoàng thất chúng thần, xuống đến lê dân bách tính, cũng đều chờ người mở ra một cục diện mới cho thiên hạ. Giờ phút này nếu người quý ẩn, như thế nào không làm thiên hạ vạn dân thất vọng?”

“...” Tử Khanh cúi đầu không nói.

Sắc trời đã tối mịt, trong tửu quán nhỏ chỉ còn lại hai khách nhân này.

“Ta và người rốt cuộc đúng là đã lỡ qua nhau...”

Lúc Tô Phàm gần đi, hần cúi đầu nói.

“Khi ngày Nhan đại nhân được vạn dân ca tụng, Tô mỗ nhất định ở nơi xa này chúc rượu nhạt ba chung.”

Ngoài song, gió nổi, sao dời, trăng khuyết như câu. Nụ hoa trên cành vừa nở một đoá, nửa khép nửa mở, muốn nở còn e.

Khoác cả người ánh trăng đẩy cửa trúc ly nhà mình, cánh cửa gian chính khép chặt, trong khe cửa rơi ra một tia ánh nến, ảm đạm yên tĩnh, tâm liên an bình lặng đi, hương vị của nhà.

Tô Phàm thả nhẹ cước bộ đi vào, cửa chậm rãi mở ra, hương khí thanh trong tràn ngập một phòng.

Trên bàn chỉ đặt một bình rượu nhỏ, dài gầy hơi trắng, trên bình treo vài can lục trúc, màu sắc xanh thẫm thực tôn lên tiết trời khi đó. Cạnh bình đặt song song hai chén rượu nhỏ, cùng vẽ vài chiếc lá trúc, mỗi cái một bên, giống như kiểu khi hai người đối ẩm. Có điều cạnh bàn chỉ ngồi một người, độc chúc độc ẩm, một chén khác để không, rõ ràng là đang chờ ai đó.

Li Lạc ngừng việc uống rượu, có hơi ngỡ ngàng nhìn Tô Phàm, “Người đã về.”

“Ừ, đã về.” Tô Phàm ngồi xuống bên kia, đưa tay nâng bình rượu rót cho mình một chén. Vào miệng mát lạnh, hơi ngọt mà không chất miện, phảng phất sau khi lặn lội đường xa vốc lên một vốc nước suối trong núi, ngấm vào cũng kéo dài, trong hơi thở tràn đầy hương thơm, “Đây là rượu lén vào hầm rượu nhà ai lấy?”

“Nhà ta.” Li lạc cũng theo sau uống ngay một chén, ánh vàng nhạt trong mắt chợt lóe, “Thứ bảo bối nhất trong hầm rượu của đại ca ta, tổng cộng chỉ trữ không tới mười bình nhỏ. Năm trước không phải gặp đại điển trong tộc mới chịu cho lấy ra phân vài hộp. Keo kiệt!”

Rượu có thể làm cho người ta đem chuyện cất giấu trong tim thổ lộ ra, cái máy hát vừa mở đã không ngừng thu, một mạch thao thao bất tuyệt kể. Đại khái đã say, đông xé một chút tay kéo một đoạn, khớp hay không khớp, đều là một vài con gà linh cầu xé gì đó.

Tô Phàm chỉ mỉm cười nghe, thỉnh thoảng uống một ngụm rượu. Nghe hần kể thổ chạy ung bay trong núi, chuốt giả nữ; nghe hần nói trong rừng là bốn mùa rõ ràng như thế nào, mưa xuân kéo dài, tuyết đông im ắng; nghe hần nói đại ca hần, vương hồ tộc rạp khuôn nghiêm khắc.

“Cái đầu gỗ đó, từ nhỏ đã bày ra cái bản mặt quan tài, ngay cả cười một cái cũng không chịu... Bổng đại gia bắt quá là ăn vụng một khối thịt hun khói của nhà lửa ngọc, đã liền ăn một trận gây của hắn...”

Li Thanh, đại ca hắn, cũng là kẻ một tay nuôi hắn khôn lớn, là anh là thầy cũng là cha.

“Lão tử là bị hắn từ nhỏ đánh tới lớn, tử mặt quan tài, cứ như thế nhiều hơn một lời sẽ chết ấy!”

Huynh trưởng là một người rất nội tâm, nội tâm đến ngay cả em trai của mình cũng không biết nên chăm sóc như thế nào.

“Tô Phàm, Tô Phàm, người thư ngọc tử này...” Đề tài chuyện vừa chuyển liền cuốn tới trên người Tô Phàm.

Tô Phàm uống rượu muốn nghe xem hắn sẽ nói như thế nào.

“Tô Phàm, Tô Phàm, ta... Ta cũng không biết người có thể trở về hay không...”

Ngẩn ra, trên mặt lại mỉm cười, liền để Li Lạc đuổi tay uống rượu trong chén. Ngoài miệng nói không hoảng, chung quy không có nhiều tự tin đến như vậy a... Vị ngọt trong rượu, ngọt đến trong lòng.

“Người có biết hay không, người là quý nhân của ta đấy... Đại ca ta nói, ngày đó, thiên lôi, nếu không có người, ta đây ngay cả hồn phách cũng không còn rồi...”

Cười, có hơi không nén được giận. Tô Phàm vội cúi đầu uống rượu.

“Đại ca nói, ta và người mệnh bàn tương hợp... Bởi vì người, ta mới có thể tránh được thiên lôi.”

“Cho nên người mới đến.”

“Ừ, cả đời cùng người.”

“Báo ân?”

“Ừ.”

Hơi rượu xông lên, Tô Phàm tay run đến không giữ được chén rượu, chống bàn đứng lên, kéo lê chân muốn bước vào buồng trong. Báo ân, vì báo ân. Vì báo ân mà lưu lại, lưu đến ngày hôm nay, là vì báo ân. Chuyện làm sao chịu nổi?

“Đệ tử, đệ tử chỉ có nhắc tay làm phiền. May mắn gặp nhau, thịnh tình như thế thật khó tiếp nhận. Không dám làm phiền đại tiên ủy khuất như vậy. Người... Người có lẽ, có lẽ nên về...”

Chữ “nên về” còn chưa ra khỏi miệng, đã bị hắn đỡ trở lại, dùng môi.

Giữa răng còn lưu mùi rượu, hắn lại chuyển một hơi tiến vào, buộc phải hé miệng. Chuyển mềm mịn, đánh vòng như đang tùy ý khiêu khích trong miệng. Rượu dút vào theo khoe môi chảy xuống, hắn liền dùng đầu lưỡi liếm đi, lại dấn lên, không chừa một đường thở.

Rất lâu mới buông ra, môi còn kề sát, “Người nói đi là bổng đại gia phải đi sao? Ai cho chứ? Ta muốn đi thì đã sớm đi rồi, người nói là vì ai?”

Tô Phàm kinh ngạc không nói lời nào, tay chống cự trên ngực hắn cuối cùng mềm nhũn.

Môi Li Lạc chuyển về phía gáy Tô Phàm, găm cắn nhâm nhi, chần chừ tại yết hầu không đi, “Thư ngọc tử, người ta cho người cái chày gỗ liền cho rằng là thực, người nói xem không có ta đứng bên cạnh trông, không chừng ngày nào đó bị người ta bán đi còn mơ hồ không rõ. Có đúng không? Hửm?”

Tay hắn đã sớm linh hoạt mở rộng quần áo luồn vào trong, dọc theo thắt lưng bò lên trên, ngón tay nhẹ nhàng vẽ trên da thịt, thân người dưới thân liền rung lên. Lại khẽ cười một tiếng, vuốt ve lui tới, nơi lòng bàn tay lướt qua lập tức đắm chìm.

“Ngay từ đầu gặp người đã biết người là một tên thành thật, thư ngọc tử, như thế nào lại không chịu nghĩ cho mình? Người xem người là Bồ Tát?”

Tô Phàm hé miệng muốn nói, thốt ra lại là một tiếng “A -” hoảng sợ.

“Ta... Ô... Li Lạc...”

Một điểm phía trước bị hấn cúi đầu ngậm vào, trong đầu không còn khả năng suy nghĩ nữa, cảm giác tê dại từng cơn từng cơn kéo tới, cả người đều không ra được nửa điểm sức lực.

“Ừm? Ha ha...” Li Lạc chỉ cười khẽ, từng điểm mà hôn Tô Phàm vì hưng phấn đã phiem hồng khuôn mặt, “Rượu vừa rồi gọi là ‘Xuân Phong Tiểu’. Một chén, hai chén không vấn đề gì, ba chén, bốn chén lót bụng đã có thể sẽ... Ha ha... Như thế này... Hửm? Xuân tình ngang nhiên...”

Bị hấn một mạch ôm lấy quần vào nhà trong, lưng chạm lên một mảng mềm mại, người đã ngã xuống giường, quần áo lột sạch.

Sao ả, trắng nấp, trong bể dục một đêm quay cuồng.

“Tại sao... Tại sao lại là ta?”

“Bởi vì ngươi là Tô Phàm a... Thử ngốc tử, bốn đại gia... Ta, ta chỉ vì ngươi là Tô Phàm...”

Hưng đông, gà gáy, khi tiểu hồ ly ôm chần vào nhà, quần áo đầy đất từ cửa gian chính kéo dài đến cửa buồng trong, vội vàng đỏ mặt lui ra, “Hồ ly dốt nát, dám không sợ có người nhìn thấy, không biết ngượng!”

Giữa trưa, cảnh đẹp, tiểu hồ ly ngồi trong sân viết chữ.

Trong phòng “Phịch -” một tiếng vang lên, có vật nặng rơi xuống đất.

Tiếp theo là một tiếng thét: “Ra ngoài!”

Không lâu sau, đại hồ ly liền ôm chậu ra cho gà ăn.

Tiểu hồ ly cười hì hì tiến đến sau lưng hấn quan tâm: “Bị tiên sinh đá xuống giường rồi?”

Đại hồ ly không đếm xỉa tới nó, tiểu hồ ly nhìn lướt qua vai hấn: dầu vừng trong bồn đổ hơn nửa bát, gạo kê đúng là đã cẩn thận vo qua.

“Cũng không phải chuyện gì mất mặt, phóng tâm đi...” Vỗ vỗ vai hấn, ngồi xổm xuống đối diện hấn nhìn kỹ.

Miệng của đại hồ ly từ mang tai trái kéo cao tới mang tai phải.

Chạng vạng, sau khi ăn xong, Tô tiên sinh một ngày không nói chuyện, chỉ lấy sách ngồi xem. Đại hồ ly lết đến sau lưng y hà hơi, không để ý. Lại thổi một hơi, vẫn không để ý. Tiểu hồ ly nhìn thấy che miệng cười.

“Tô Phàm, Tô Phàm...” Đại hồ ly dứt khoát từ sau lưng ôm lấy Tô Phàm, đầu gác lên vai y nỉ non.

Tiên sinh đỏ mặt, cúi đầu cất tiếng: “Có tiểu hài tử, đừng làm rộn.”

Quản Nhi thông minh, tức khắc đón lời: “Không có gì đâu! Đêm nay ta cũng sang nhà bên cạnh ngủ, các người có nháo thể nào cũng không sao!” Dứt lời còn quay lại cười lấy lòng một cái.

Tiên sinh bỗng đứng bật dậy, vẻ mặt đỏ bừng bước vào phòng. Chỉ chốc lát sau, toàn bộ chăn tơ cảm liền bị ném ra, “Quản Nhi, đêm nay ngươi vào đây ngủ.”

Tiểu hồ ly cả đêm ngủ không yên, chiêm bao thấy đại hồ ly đang nhét nó vào trong nôi.

===

(1) Nghĩa khuyến tuần chúa, bạch hạc báo ân, trung trinh nữ tử thiên lí tâm phu: Con chó trung thành chết theo chủ, hạc trắng báo ơn, nữ tử trung trinh ngàn dặm tìm chồng

(2) Thiên chi kiêu tử: con cưng của trời

9. Chương 9

Nhan Trọng Nguyên không chống cự nổi với lời mời giữ sống chết của hương lân, phải ngụ lại hai, ba ngày mới lên đường. Các viên quan lớn nhỏ trong thành liền lại mặc quan bào mới tinh một đường đưa đến trong hai mươi dặm ngoài thành.

Khi đi cùng cũng là cảnh có quan báo tin mở đường, tôi tớ, nô dịch trùng trùng điệp điệp theo hai bên.

Tô Phàm vốn không muốn đi, tuy nói rằng duyên số do trời định, nhưng áy náy trong lòng cũng không phải ngày một, ngày hai là có thể biến mất, trái lại thấy không được tự nhiên.

Li Lạc bèn cười nói: “Hắn đi chuyến này không biết khi nào mới về, các người đã là đồng môn một thời gian, đưa tiễn cũng nên làm. Không thì lại tỏ ra chúng ta hẹp hòi mất.”

Tô Phàm có hơi dao động.

Quản Nhi trộm nói thầm: “Thì người rộng lượng, nói cho cùng mà nghe, không phải là muốn bắt lấy cơ hội ở trước mặt người ta khoe khoang thêm một trận sao!”

Nhưng cũng không có can đảm nói lớn tiếng, Li Lạc ở trước mặt Tô Phàm không dám làm gì nó, Tô Phàm vừa đi vắng thì liền không có chừng mực. Nghĩ vậy một tầng, trên lưng bèn túa ra một tầng mồ hôi lạnh.

Tô Phàm nghĩ một lát, “Vậy thì đi thôi.”

Ngày đó, Tô Phàm đứng trong đám người xa xa nhìn hắn trò chuyện cùng với các tuần phủ tri huyện, nói cười cười, trong lúc giơ tay nhắc chân cùng là một bộ dáng thông dong ung dung.

Nhan Tử Khanh, cái kẻ theo mình học “Quan thư” Nhan Tử Khanh có lẽ vẫn tồn tại, chỉ là, Nhan Tử Khanh trên đường hoạn lộ gấm vóc đó mới thật sự là Nhan Tử Khanh lúc này sao?

Cả một đời người, có cái gì là không thay đổi? Thuận thế mà thay đổi cũng tốt, không phải cũng được, chung quy, gì đó nguyên lai chỉ có thể ở chỗ cũ. Sinh lão bệnh tử quá mức tàn khốc, có đôi khi, giữ vững ký ức ban đầu cũng không hẳn không phải là một loại dày vò.

“Đang nghĩ gì?” Li Lạc bên cạnh nắm lấy tay y.

“Không có gì.”

Mỗi người đều đang nhìn Trọng Nguyên lang, không ai chú ý đến hai người bọn họ trong đám đông. Mặc cho hắn nắm, trong lòng liền kiên định rất nhiều.

Trọng Nguyên phải lên kiệu, vén màn kiệu rồi lại không ngồi vào trong, ngoảnh đầu nhìn qua, ánh mắt là đúng về phía bên này.

Tô Phàm cảm thấy tay nắm mình chặt lại càng chặt, liền dùng tay kia vỗ vỗ lên lưng hắn. Li Lạc không cam lòng thả tay ra.

Nhan Tử Khanh xa xa hướng sang bên này chấp tay, Tô Phàm cười nhạt đáp lễ, tay vừa buông xuống liền đã bị Li Lạc nắm chặt.

“Phải đi thì đi mau, chậm chạp rề rà mãi, sao còn chưa đi?”

“Không phải là chấp tay sao, còn cái gì? Là ai rộng lượng lắm, bảo không cho người ta nói chúng ta hẹp hòi?” Quản Nhi một bên tốt mứt quả một bên giáo huấn hắn.

Li Lạc đưa tay búng một cái lên trán nó, Quản Nhi vội trốn ra sau lưng Tô Phàm, “Nói cũng không được nói, người có cái gì tri thư đặt lễ như người ta?”

Trong mắt hồ ly kim quang chợt lóe, tiểu hồ ly không dám nói lung tung nữa.

Cổ kiệu của Trọng Nguyên lang đi xa rồi, mọi người lại đứng nhìn một hồi liền tan. Tô Phàm đợi cho mọi người đi vắng bớt, thì Nhan An từ trong đám đông chui ra gọi Tô Phàm.

“Tô tiên sinh dừng bước, thiếu gia trước khi lên kiệu có dặn, muốn đưa thư này giao vào tay tiên sinh.”

Tô Phàm mở thư, một quyển “Quan thư” thành linh ở trước mắt.

Quan quan thư cứu, tại Hà chi Châu. Yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Tham soa hạnh thái, tả hữu lưu chi. Yếu diệu thực nữ, ngụ mị cầu chi.

Cầu chi bất đắc, ngụ mị tư phục. Du tai du tai, triểu chuyển phản trắc.

Tham soa hạnh thái, tả hữu thải chi. Yếu diệu thực nữ, cầm sắc hữu chi.

Tham soa hạnh thái, tả hữu mạo chi. Yếu diệu thực nữ, chung cổ nhạc chi.

“Đây là lại muốn thế nào?” Tô Phàm nhìn cổ khiếu đi xa thở dài một tiếng.

“Hừ! Thư ngọc tử dụng phải tường Nam cũng không biết quay đầu!” Li Lạc nghiêng răng nghiêng lợi, kéo Tô Phàm liền đi vào trong nhà.

Quản Nhi theo sau lưng hỏi: “Ta đêm nay có phải sang nhà Vương thẩm ở nữa không?”

Sau khi Nhan Trọng Nguyên đi rồi, sinh hoạt của Kháo Sơn trang lại khôi phục về quỹ đạo ban đầu.

Thường xuyên có người tới mời Li Lạc qua uống rượu ăn cơm, Li Lạc cũng không khách khí, mang cả Tô Phàm và Quản Nhi cùng đến trong từng nhà đi ăn; thường xuyên có người tới hỏi hỏi Li Lạc có cô nương hợp ý hay chưa, bà mối Lưu ở phố Đông, Trương má má ở ngõ Tây, đều sắp xem nhà Tô Phàm thành cái sân sau nhà mình rồi; thường xuyên dưới bóng đại thụ vây quanh một đám người, huyền thuyên thị phi các nhà... Đương nhiên, tiểu hồ ly ôm chân sang nhà bên cạnh tá túc cũng là chuyện thường xuyên.

Thế là trong đủ loại thường xuyên, thời gian cứ như vậy liền trôi qua. Bọn trẻ đều đã học thuộc thơ, thợ rèn độc thân Cường Tử cũng đòi cưới dâu, Tề Bá đã qua đại thọ sáu mươi, nàng dâu, cháu trai của Lí Thái nãi nãi cũng sinh ra một cháu chắt trai trắng trẻo mập mạp ...

Lí Thái nãi nãi vai vế cao, nhân duyên tốt, mọi người trong trang lần lượt đến cửa chúc mừng.

Đứa bé mới sinh khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm, mắt to đen nhánh đen nhánh, cánh tay cẳng chân nhỏ béo mập béo mập giống như ngó sen. Li Lạc nhìn thấy thích đến không muốn buông tay, ôm trong tay chọc cho nó cười “Khanh khách” không ngừng. Tô Phàm cũng thấy hứng thú, mới vừa đưa tay qua, đã bị đứa bé bắt được ngón trở ngậm vào trong miệng, khiến cho một phòng người cười ha hả.

Vui vẻ xong rồi về đến nhà, Quản Nhi còn chưa ngủ. Li Lạc kéo nó qua hung hăng véo hai cái ở trên mặt, “Rõ là, vẫn cứ con nít nhà người ta bồng bế thoải mái hơn.”

Tiểu hồ ly nghe xong tập túc nhào lên cạp, hai hồ ly quần nhau một trận. Tô Phàm chỉ ngồi cạnh cười xem.

“Người muốn vui vẻ, có bản lĩnh tự mình sinh một đứa.” Quản Nhi khiêu khích quan sát Li Lạc.

Li Lạc nghẹn giọng, chuyển con mắt cười hi hi nhìn Tô Phàm, “Này phải hỏi tiên sinh nhà người na.”

Tô Phàm không để ý đến hấn, cầm quyển sách chôn đầu xem.

Buổi tối, trong buồng trong truyền ra tiếng cầu xin của hồ ly: “Tô Phàm, Tô Phàm, ta nói giỡn với tiểu quỷ mà... Tô Phàm, Tô Phàm... Người đừng phớt lờ ta nha... Tô Phàm, Tô Phàm... Ta sai rồi, lần sau ta không dám nữa... Tô Phàm, Tô Phàm, người đừng đưa lưng về phía ta hoài nha, người nói một câu đi nha... Tô Phàm, Tô Phàm...”

Tiểu hồ ly nằm trên tấm phản ở gian chính mỉm cười mà ngủ.

Chớp mắt, cháu chắt trai nhỏ nhà họ Lí đã đầy tháng, toàn bộ mọi người trong trang được mời đến uống rượu.

Đứa bé được ôm ra so với trước kia càng béo hơn, vẫn là một bộ dáng sạch sẽ trắng trẻo, ai đùa nó cũng đều nhoẻn miệng cười, càng chọc cho người ta yêu thích.

“Giữa trán đầy đặn, đó là tướng quý nhân.”

“Tương lai nhất định lại là một vị Nhan Trạng Nguyên.”

“Nhìn con mắt này xem, trắng là trắng đen là đen, một cỗ tử linh khí.”

“...”

Mọi người cùng tranh nhau khen ngợi, liền khiến cho Lí Thái nãi nãi bày ra khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn cười thành một đóa hoa cúc.

Đồ nhắm trên chỗ ngồi cũng là đầy ăm ắp, đều dùng bát lớn, mâm lớn đựng bê ra, nắm hương đợt cải, giò heo, gà xé phay, vịt quay da giòn thịt mềm, tương tẩm đến thịt bò muối tím đỏ, còn có một bát lớn toàn canh gà... vân vân. Lí gia đối với nam tôn duy nhất này có thể nói là thương yêu đến tận xương tủy.

Giữa lúc tiệc tùng linh đình, chẳng biết nơi đâu đến một vị nam tử toàn thân mặc áo gấm. Ban đầu cũng không ai chú ý, cho đến khi hắn tới gần bàn chính rồi ôm đứa nhỏ trong tay Lí Thái nãi nãi đi, thì mọi người mới cuống cuống. Nhao nhao ngừng đưa nhìn, nhưng cũng không ai dám động.

Đây là một nam tử ra sao?

Tô Phàm chung quy cảm thấy rằng, một phàm phu tục tử nếu được như Nhan Tử Khanh vậy, thì đã đủ để đạt được tám chữ “Ngọc thụ lâm phong, phong thái phiêu phiêu” này rồi.

Li Lạc thế kia, là yêu tinh quỷ quái tu đạo, khí độ toàn thân lại không phải người thường có thể có, huống chi hắn là cáo, khuôn mặt bày ra có thể dùng “Xinh đẹp” để hình dung, nhìn lâu cũng chỉ là một bộ dáng như thế.

Nhưng nam tử trước mắt này lại không biết nên dùng từ gì để hình dung, nói là tuấn lãng rắn rỏi tựa hồ quá khô khan, nói là dung mạo tuyệt thế thì lại quá nữ tính.

Có một khuôn mặt lộ nét xinh đẹp đến hơi quá mức như vậy, rồi lại toàn thân tản ra khí phách thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn, oai nghiêm khí phách thế kia, so với vị Mặc Khiếu nhà Bát Chỉ nọ đúng là chỉ có hơn không kém.

Từ lúc nào Kháo Sơn trang vậy mà lại có một nhân vật như vậy?

Mấy thanh niên trẻ tuổi can đảm nhắc gậy gỗ, cuốc chim bao vây quanh hắn, nhưng hắn dường như hoàn toàn không phát hiện chỉ ôm đứa bé nhìn thật kỹ.

Bàn của Tô Phàm vừa vịn ngay bên cạnh bàn chính, nhất cử nhất động của nam tử đó từng việc một rơi vào trong mắt.

Một nhân vật xuất chúng như thế, chắc hẳn là nhất ngôn cửu đỉnh tôn quý vô song ở nơi nào đó, nhưng khi đang nhìn đứa bé, thì bị thương trên mặt tan đi phẳng phất chẳng còn gì. Không ai cử động cũng không ai lên tiếng, trong phòng ngay cả tiếng hít thở cũng cơ hồ không nghe thấy.

“Văn Thư...” Giữa tĩnh lặng, hai chữ gọi ra khỏi miệng, lệ cũng từng giọt từng giọt từ trong mắt tuôn rơi.

Đứa bé say ngủ tựa như đã nhận ra lệ nhỏ trên mặt, lông mi như quạt lông run lên bần bật, mở một đôi mắt trắng đen phân rõ. Nhìn lom lom một lát thì, “Oa -” một tiếng khóc lớn.

“Văn Thư! Văn Thư! Văn Thư! Là ta a... Ta là Úc Dương a! Văn Thư...” Nam tử gắt gao ôm đứa bé, hoảng loạn dùng ống tay áo lau đi nước mắt của đứa bé. “Là ta a... Văn Thư. Ta biết ngươi hận ta, nhưng ngươi lại hận đến luân hồi chuyển thế hoàn toàn quên mất ta sao?”

“Văn Thư... Là ta không nên, là ta thấy thẹn với ngươi, Văn Thư, vì sao ngươi tuyệt tình như thế, từ đầu đến cuối nhất định không cho ta nửa phần cơ hội? Ta thề rằng ngươi hận ta ngàn năm vạn năm a! Cái gì gọi là dĩ vãng mọi thứ tan thành mây khói? Ta thủy chung đều mắc nợ ngươi, ngươi bảo ta phải tan thành mây khói như thế nào? Văn Thư...”

Đứa bé vẫn khóc “Oa oa” như trước, càng không ngừng quơ cánh tay nhỏ bé, muốn giãy thoát khỏi cái ôm của nam tử.

Vừa rồi còn là kẻ khí thế bức người không giận mà uy như thế, giờ phúc này lại khóc đến không kèm chế được, lệ từng giọt từng giọt rơi xuống, khóe môi lại đột nhiên nhếch lên.

“Văn Thư, lại cho ta một cơ hội được không? Quên thì quên đi, chúng ta cùng nhau bắt đầu lại một lần nữa được không? Hừm? Ha ha...” Tiếng cười quỷ dị nói không nên lời, khiến cho trái tim người ta một trận hoảng sợ. Mọi người còn chưa kịp lấy lại tinh thần, một luồng khói bụi tỏa ra, chờ khói tan rồi, thân ảnh của nam tử kia và cả đứa bé đều biến mất.

Lí thái nữ nãi nãi mắt trợn ngược, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Cơm tự nhiên cũng ăn không nổi, mọi người ba chân bốn cẳng giúp đỡ thu dọn, lại trấn an gia chủ hết một hồi.

Chờ đến khi về nhà, đã là hơn nửa đêm.

“Ngày đến tốt cùng là chuyện gì đã xảy ra?” Tô Phàm hỏi Li Lạc.

Li Lạc chỉ nắm chặt tay Tô Phàm cúi đầu bước đi.

“Vương mắc yêu hận thôi.” Quản Nhi thay Li Lạc trả lời: “Đứa bé kia a, kiếp trước nhất định là ràng buộc quá sâu cùng nam nhân đó, người ta bạc đãi y, y liền đầu thai chuyển thế, lại không ngờ rằng người ta sẽ đuổi tới.

“Hai người này cũng không phải chủ trị bình thường, Tán tiên trong sơn dã nếu muốn mở mệnh môn đầu thai là trăm triệu không làm được, nhất định phải tu hành ngàn năm, đứng hàng Tiên ban mới được.”

Tô Phàm cái hiểu cái không nghe xong, hồi tưởng lại tình hình khốc lóc lại bật cười của nam nhân kia, trong lòng bên kéo theo bắt đầu khó chịu. Yêu cũng được, hận cũng tốt, nếu một bên quên lãng, hết thấy ngày xưa có ràng buộc như thế nào đi nữa, rốt cuộc thủy nguyệt kính hoa(1), đối với một bên khác mà nói, quả thật là dày vò khó chịu nổi.

“Tô Phàm.” Thổi tắt ánh nến, Tô Phàm vừa ngồi lên giường, Li lạc liền dán tới ôm chặt lấy y.

“Sao vậy? Khi quay về đã không nói lời nào.”

”Tô Phàm, Tô Phàm, nếu có một ngày ngươi cũng luân hồi chuyển thế, ta nhất định cũng sẽ là như thế tới tìm ngươi...”

“Không, ta không muốn ngươi luân hồi, ta không muốn ngươi quên lãng, ta không muốn... Ta không cách nào... Ta không cách nào đối mặt ngươi như thế... Tô Phàm, cả một đời với ngươi mà nói là đằng đẳng vài chục năm, với ta mà nói, lại chỉ trong nháy mắt a... Tô Phàm...”

Tối nay không trăng, bầu trời không có nửa điểm chấm sáng. Trong phòng tối đen, không thấy rõ vẻ mặt lẫn nhau.

Tô Phàm ngẩng đầu, môi dán mặt hần từng chút hôn qua, cuối cùng dừng lại bên môi hần, “Chung quy cứ nói ta ngốc nghếch, bản thân ngươi chẳng phải cũng vậy sao? Chuyện sau này, muốn nó làm thế nào? Vài chục năm, ngươi là đang nguyên rửa ta không sống quá một trăm đã mất sớm ư?...”

Lại nói không xong, lời đã biến mất trong lúc đây đưa.

“Ta dứt khoát qua ngụ nhà bên cạnh luôn cho rồi.” Tiểu hồ ly ở bên ngoài vui cả người vào trong chăn.

Nam Tử gọi Úc Dương ấy và cháu chất nhỏ Lí gia dường như có ẩn thân pháp, vô luận mọi người trong trang tìm như thế nào, cho dù là đến Tỉnh trang bên kia sông tìm trong thành vài lần, thì đều mảy may tin tức cũng không có.

Theo lý thuyết, một công tử dung mạo xuất chúng lại mặc hoa phục như thế trên tay còn bế một đứa nhỏ, trong thâm sơn cùng cốc hẳn vô cùng chói mắt mới đúng, nhưng ngoại trừ đêm hôm tiệc rượu đầy tháng đó, đúng là chưa từng có ai thấy qua một người sống lớn như vậy. Ngay cả người ta vào trong trang lúc nào cũng không ai có thể nói ra cho đúng lí.

Lí thái nãi nãi từ sau khi té xỉu đêm ấy, thì liên tục bệnh nặng liệt giường.

Tô Phàm dẫn Li Lạc cùng Quản Nhi qua thăm, ảm đạm thê lương cả phòng khiến người ta cũng theo đó dâng lên cổ áp lực.

Lí thái nãi nãi nửa nằm ở trên giường nhìn về phía Quản Nhi, miệng thì trào gọi: “Bảo Nhi, Bảo Nhi của ta...”

Tô Phàm ngồi bên cạnh an ủi một hồi: “Lão thái thái phải bảo trọng cơ thể, chớ để quá lao tâm lao lực, người lúc nào cũng có thể tìm được mà.”

Người Lí gia cảm tạ theo lễ nghĩa, lại nói chuyện phiếm vài câu, bảo rằng đã thỉnh Trương Thiên sư trong thành Tĩnh Giang đến xem, người ta là thần tiên sống thông thiên nhân.

Tô Phàm vội gật đầu, “Đó là nhất định có thể tìm được.”

Còn tán gẫu nói ra ít chuyện khác, Tô Phàm không giải đối đáp, đều là người ta thao thao nói. Chốc lát lại chuyển về, kể đến tình hình khi đứa bé sinh ra, cũng không có dị tượng gió to mưa lớn sấm chớp rền vang gì, như thế nào liền như vậy đã hồ đồ bị người ta bẻ đi mất? Lại bắt đầu khóc không thành tiếng lau nước mắt.

Li Lạc theo cạnh Tô Phàm ngồi xuống, vốn đã không thích người tới ta đi trên mặt tình cảm giữa phàm tục này, thân thân thiết thiết, bắt đầu dĩ Tô Phàm thư ngốc tử kia mới nói không thể lơ lễ nghĩa, mới theo đến đây. Bây giờ nhìn xem có hơi mất hứng, một lão thái thái thần trí mờ mịt, một đám người hờ tít là rơi nước mắt, thật là không thú vị. Liền ngằm túm tay áo Tô Phàm giục y mau đi.

Tô Phàm nhận ra, biết hồ ly này chỉ thích ăn uống không thích xã giao, hiện tại có thể theo y đến đây đi một lần, đã là tâm tình tốt chưa từng có, liền đứng dậy nói cáo từ.

Sau đó, trong trang lại phải thêm nhiều người đến các trang lân cận tìm, một đám mất công trở về.

Mọi người dưới đại thụ bảo: “Đứa bé kia e là không tìm lại được rồi.” Trong lúc nói có hơi thương tiếc, còn có chút lo âu. Gọi con nít nhà mình ra trước mặt trăm dặm nghìn dặm rằng: “Tan học rồi phải về nhà, không được la cà chỗ vắng! Nếu gặp phải kẻ quái thể kia, chắc chắn con ngay cả một ngón tay cũng không tìm lại được!”

Trương Thiên sư cũng mời tới, lập đàn trong viện Lí gia lại thỉnh thần thông khai thiên nhân, loạn đầu điên óc múa một màn, dùng kiếm gỗ đào chỉ một ngón tay về hướng Nam, nói đứa bé ở chỗ đó.

Lí gia vội vã tìm theo chỉ điểm, nhưng một con sông lớn ngăn đường cản lối. Thiên sư chậm chậm nhét bạc vào trong ngực, nói: “Đứa bé bị Hà thần bắt mất rồi.”

Lí gia tức khắc khóc vang trời dội đất một màn, vội vội vàng vàng làm tang sự, còn quỳ gối bên sông đốt ít tiền vàng.

Việc này liền chấm dứt như thế.

Bất quá, người trong trang khi tán gẫu còn có thể thường xuyên nhắc đến nam nhân áo gấm đẹp đẽ nọ: “Hà thần đó tại sao lại vừa khóc vừa cười, chẳng lẽ ngày ấy thầy tính sai rồi sao?”

“Thầy lang giang hồ nói hươu nói vượn gạt tiền mà!” Quản Nhi mách Tô Phàm.

Li Lạc đang ngồi trên ghế mềm xuất thần với chung trà trong tay. Mấy ngày nay hần cứ luôn rất kiệm lời, có lẽ đại khái là đang nghĩ đến mấy chuyện luân hồi không luân hồi đó. Tô Phàm nhìn thấy có hơi lo lắng, liền đi qua nhắc lấy chung trà trong tay hần, cả chung tràn đầy, một ngụm cũng chưa uống liền ngẩn ra cầm trong tay cầm đến lạnh lẽo.

“Còn nghĩ ngợi cái gì, đều là chút chuyện có với không có. Không biết là chuyện năm tháng nào, hiện tại nghĩ ngợi làm cái gì?”

“Ai bảo ta nghĩ là chuyện đó?” Li Lạc vươn tay ôm Tô Phàm, rướn đầu vùi vào hõm cổ y, “Còn nhớ cái kẻ gọi là Úc Dương đó không?”

“Ừm.” Một người như thế, xuất chúng đến mức chỉ cần liếc mắt qua sẽ thấy không thể quên được.

“Lai lịch của hần không nhỏ đâu.” Hai bên khoe môi hần hướng lên trên nhếch khe, cười như không cười, là một bộ dáng khinh thường chẳng nhìn lại.

“Là huynh đệ nhà ngươi? Sao bộ dạng so với ngươi còn hay hơn nữa?” Quản Nhi cũng tới góp vui, quăng bút lại chạy tới ngồi lên đùi Tô Phàm, trên trán tức khắc trúng một chiêu.

“Đi, tiểu hài tử viết chữ của ngươi đi! Không viết xong không được ngủ!”

“Thiết! Vậy nói cho cùng hình như là rất quen với người ta. Trong hồ tộc ta, lai lịch không nhỏ trừ huynh đệ ngươi ra còn có thể là ai?” Tiểu hồ ly xoa đầu, không cam lòng trở lại bàn.

“Biết Ngân Tử Long ẩn không?” Li Lạc nghiêng liếc nó một cái.

“Hần là Thiên trụ?” Quản Nhi giật nảy người, bút cầm xuống, đâm hồng trang giấy mỏng, “Ta sao lại nhìn không ra?”

“Bằng vào điểm đạo hạnh này của ngươi, trừ bỏ nhìn ra đồ ăn chén đĩa còn có thể nhìn ra mấy thứ gì?” Quả trách Quản Nhi xong, ngược lại nhỏ giọng giải thích với Tô Phàm.

“Yêu giới cũng được, Thiên giới cũng xong, nói trắng ra giữa người theo không có gì khác biệt. Bên Thiên đế kia xa xa gần gần không thể thiếu mấy vị thân thích, đều là Thần tộc từ khi khai thiên lập địa đến nay còn lại, vốn là thân thích của Thiên đế, cho nên gọi bọn họ là Thiên trụ. Kéo đến hiện tại, cũng chỉ còn có năm, sáu kẻ, bình thường đều là Lí tiên ở trong đất phong của mình tại thiên ngoại tiên cảnh ít khi xuất hiện. Một khi lộ diện, Thiên đế cũng không thụ nổi lễ nghi của bọn họ.”

“Đây mới là hậu duệ tôn quý thiên triều đích thực.” Chuyện như vậy Tô Phàm là lần đầu tiên nghe nói, ngay cả trong sách vở cũng chưa từng ghi chép qua. Lại hỏi: “Vậy ẩn đó là cái gì?”

Li Lạc định mở miệng, đã bị Quản Nhi đoạt trước: “Này ta biết. Trưởng lão nói qua, trên trán Thiên trụ đều có Ngân Tử Long ấn, đây là dấu hiệu của thần tộc thượng cổ. Còn đạo hạnh thâm sâu như thế nào thì phải nhìn mới biết được. Đạo hạnh mỏng, người ta chẳng thêm phản ứng ngươi, còn sợ ngươi chạy tới quần rít lấy!”

“Thiết! Thật gọi như cái gì ghê lắm, chưa thấy qua đánh giá cao bản thân như vậy! Muốn ta xem, gì mà gọi là Úc Dương đó bất quá cũng như thế, khóc khóc cười cười, so với tên điên Vương Nhị ở trong trang cũng không kém chi!”

“Thì ra là thế.” Tô Phàm hiểu rõ, “Nhân vật thần thông quảng đại như vậy cũng không chống lại số mệnh luân hồi, rơi vào một cục diện thê lương thế. Nếu là kẻ khác chẳng phải càng...”

Tâm niệm khẽ động, đã không nói nổi nữa.

Vừa rồi còn khuyên Li Lạc đừng nghĩ về chuyện sau này, nhưng bản thân lại còn để ý, già thì làm sao? Chết rồi thì làm sao? Sau khi sống lại làm người hần còn có thể sẽ đến tìm y không? Thời điểm đó bản thân có thể sẽ không nhớ rõ sự tình đời này chẳng? Nếu Li Lạc cũng quên mất rồi thì sao? Cái gì gọi là tiêu sái bất quá là làm ra bộ mà thôi.

Nâng mắt, chứng kiến Li Lạc đang nhìn mình, là nét mặt chưa từng thấy qua, con người sáng thâm trầm, mắt vàng nhạt có thể hút hồn người đi.

“Quên cũng không sao... Không sao, ta nhớ là được rồi. Không nhận biết cũng không ngại, bốn đại gia nhận biết ngươi. Ngươi còn thiếu bốn đại gia nhiều gà thế này mà? Tại sao có thể dễ dàng bỏ qua cho ngươi như vậy? Đừng quên, bốn đại gia dù gì cũng là tu hành đã năm trăm năm, như thế nào ngay cả điểm bản lĩnh ấy cũng không có? Hừm?”

Từng tiếng gần lọt vào trong tâm khảm, Tô Phàm càng buồn càng hoảng loạn, “Li Lạc, nếu như... nếu như ta đi... bộ dạng khác rồi, nhìn không tốt.”

“Vậy ngươi liền rõ ràng nhớ kỹ cho ta, thấy được bốn đại gia, không được giống như đứa bé đó khóc đến khó nghe như thế.”

“Ừ!”

“Còn nữa, tìm một gia đình khá giả, thế nào cũng phải là gia đình ăn được gà. Nhìn người hiện tại xem, một nghèo hai trắng, ăn con gà cũng phải chờ hơn nửa năm.”

“Được.”

“Lúc ở trong Địa phủ phải tranh đoạt với người ta nhiều hơn, đừng thành thật thế, muốn là phải giành. Người khách khí với kẻ khác, kẻ khác nào khách khí với người?”

“Ta biết.”

“...” Quản Nhi ở một bên nghe được tức khắc tối sầm, “Các người đây đang nói đến cái gì chứ? Tiên sinh cũng không phải đi bây giờ.”

Li Lạc mắng đuổi nó: “Tiểu hài tử biết cái gì? Câm miệng của người lại, hảo hảo viết chữ của người!”

Trong Kháo Sơn trang dường như vĩnh viễn cũng không thiếu đề tài trò chuyện cùng nhân vật có thể cung cấp đàm luận. Ngay khi mọi người còn đang bàn bạc về nam nhân gọi Úc Dương ấy, thì lại có khách quý mới đến cái thôn trang nho nhỏ này.

Hôm nay, Tô Phàm đang ở trong học đường dạy học, Vương thẩm đến tìm y.

”Tô Phàm, Tô Phàm na, mau! Mau cùng ta trở về! Nhà người lại tới một thân thích rồi! Ôi, lại là một công tử đáng dấp toàn diện na! Bề ngoài như vậy, trang phục như vậy! Mau cùng Vương thẩm người nói xem, hẩn kết hôn chưa? Trương thẩm người, Lí tỷ các nàng đều sốt ruột muốn biết kìa!

“Ta nói người nha, như thế nào mà bản thân còn không biết, thân thích từng người từng người cứ như Vương gia, Trạng Nguyên trong kịch nói vậy? Họ hàng bên cha? Hay là họ hàng bên mẹ? Ta thấy chắc là họ hàng bên cha nhỉ? Hẩn bao nhiêu tuổi rồi? Gia quyến thế nào? Biết ngày sinh tháng đẻ không?...”

Một đường lôi kéo Tô Phàm đi ra ngoài, Vương thẩm một đường không ngừng hỏi, Tô Phàm có muốn nói cũng không chen miệng vào lọt.

Đi tới cửa nhà, trong ngoài lại đứng một vòng người.

Là thân thích từ đâu đến? Tô Phàm nghi hoặc trong lòng. Chỉ có thể đi theo Vương thẩm bước vào trong, người vây quanh cổng liền lôi kéo y hỏi: “Tô Phàm na, thân thích nhà người hiện đang làm gì? E là làm quan đi nhỉ?”

“Tô Phàm, thân thích này của người trong nhà còn ai không? Cha mẹ còn không? Bao nhiêu huynh đệ nha?”

“Tô Phàm, người có một thân thích như vậy nha?”

“...”

Nhất loạt đều bị Vương thẩm cản, Tô Phàm mới có thể vào nhà.

Ngay giữa gian chính đứng một người, toàn thân sa y thuần trắng giống như Li Lạc.

Li Lạc đứng cạnh đó, khoanh tay, trên mặt là giận dữ. Vừa thấy Tô Phàm liền vội vàng tấp tới kéo y qua một bên, ghé sát vào thấp giọng nói: “Không phải kẻ quan trọng nào đâu, người đừng để ý hẩn. Hẩn nói cái gì người cũng đừng nghe.”

Lúc này, người nọ xoay người, chấp tay thi lễ với Tô Phàm: “Tại hạ Li Thanh.”

Tóc dài màu bạc trắng, con ngươi vàng lóe, ngũ quan anh tuấn, góc cạnh rõ ràng, khóe môi hơi mỏng, gắt gao mím một đường. Vương của Hồ tộc, tự có tác phong uy nghi khí phách.

Tô Phàm thấp thỏm, vội vàng khom người đáp lễ.

Quay đầu sang nhìn Li Lạc, hẩn chỉ nắm chặt tay mình không lên tiếng, sắc mặt nửa xanh nửa đỏ, thật ngưng trọng, còn có chút tức giận, nhưng tựa như đang cực lực kiềm nén, không dám thể hiện rõ quá.

Xưa nay ấn tượng đối với Li Thanh đều là nghe hần nói, chỉ biết là một người cực kỳ nghiêm khắc, cho dù là người thân như Li Lạc, phạm lỗi cũng tuyệt đối sẽ không tha nhẹ, lúc này tới đây, lại không biết là vì chuyện gì. Khó có thể chuyện mình và Li Lạc toàn bộ đều bị y biết hết rồi sao?

Vừa nghĩ vậy, trong lòng Tô Phàm rung lên, lòng bàn tay cũng túa mồ hôi, đan vào cùng với tay của Li Lạc, ướt át.

Mà trước cửa còn đang vây rất nhiều người thò đầu vào xem, trước đông người, nói cái gì cũng thiếu thỏa đáng. May mà Quản Nhi trở về gấp, dẫm ba câu đuổi mọi người đi. Những người đó hình như còn chưa thỏa mãn, trước khi đi không quên quay đầu bắt chuyện: “Tô Phàm, ngày mai mang thân thích này của người đến nhà Trương thăm người ăn cơm, biết chưa?”

Cho đến khi người ngoài đều đi cả rồi, trong phòng chừa lại bốn người. Quản Nhi tâm tính trẻ nhỏ, đầu tiên là tò mò ngắm Hồ vương vài cái, rồi chuyển sang cười cười nhìn Li Lạc, rất có chút thích thú vui sướng khi người gặp họa. Li Lạc quay qua trừng mắt liếc nó một cái, vẫn như cũ lạnh nghiêm mặt không nói lời nào. Tô Phàm trong lòng hoảng hốt, lại càng không biết phải làm sao.

Khi chưa kịp khó, chợt nghe Li Thanh chậm rãi nói: “Ân cứu mạng của Tô tiên sinh đối với ngu đệ, Li Thanh cảm kích vô cùng.”

“Không dám, không dám. Đệ tử may mắn gặp được, thật không dám nhận.” Tô Phàm thấy y trước kia đã nhờ Mặc Khiếu chuyển lời đến, lần này lại tự mình tới cửa cảm tạ, nhất định xem nặng việc đó như vậy.

Vốn nghĩ mình quả thật chỉ là ngẫu nhiên hành động, lại nhận được tiếp đón nồng hậu của người ta. Thẹn trong lòng, vội từ chối, “Đệ tử lỡ mạng, vô tình ra sau núi, chưa quấy rối dã tiên thanh tu của các vị đã là chuyện may mắn. Cái gọi là ân cứu mạng chẳng qua chỉ vừa khéo, đại tiên hậu đãi đến tận đây, thật sự thẹn quá đệ tử rồi.”

“Hừ! Hần muốn tạ ơn thì cho hần tạ ơn, chờ một chút nếu hần muốn dập đầu người cũng hào phóng mà nhận, không cần nhiều lời xúi bẩy với hần, bằng không hần sẽ khó chịu.” Li Lạc mở miệng nói, trong lời nói chẳng những ngoài không một chút tôn trọng đối với vị đại ca này, mà trái lại có thêm phần châm biếm.

Lại như bình thường ôm vai Tô Phàm đẩy vào trong phòng bếp, “Bổn đại gia chết đói, thư ngọc tử còn không mau đi làm cơm.”

“Tiểu súc sinh! Quý xuống!” Li Thanh hô mạnh một tiếng giận dữ, bàn uống trà gỗ tảo dưới chường tức khắc nát bấy.

Tô Phàm người còn chưa vào nhà bếp, vội vàng nhìn lại, chỉ thấy vài luồng hàn quang phóng tới, Li Lạc thân mình không kịp né, liền bị hàn quang đánh trúng, “Phịch” một tiếng hai đầu gối đã không đứng dậy được nữa.

Biến cố thành linh này, Tô Phàm bị cả kinh chết lặng. Hàn quang kia còn lưu lại trên người Li Lạc, cẩn thận nhìn lên thì giống như một sợi dây thừng chặt chẽ đang trói hần. Cằm phần trên mặt Li Lạc toàn bộ hiện rõ ra, nhưng thân thể lại trắng đờ, không thể nhúc nhích, e là bị trói đến ngay cả giấy giũa cũng không được.

“Cái này gọi là Khổn Tiên Tác(2), ngay cả thần tiên cũng không có biện pháp, đừng nói là hần, tu thêm năm trăm năm nữa cũng cởi không ra.” Quản Nhi giải thích cho Tô Phàm, trong giọng nói tăng thêm vài phần kính sợ với Li Thanh, “Trước kia thường nghe nói Vương xuống tay với đệ đệ của hần so với đối thủ còn ác liệt hơn, không ngờ là thật.”

Li Thanh cũng không thèm nhìn Li Lạc, đến trước mặt Tô Phàm vái chào thật sâu, “Liệt đệ ngu dốt, đối xử vô lễ, đã có nhiều đắc tội với tiên sinh. Mong tiên sinh bao dung.”

Tô Phàm vội xua tay, “Không! Không! Không có! Không hề! Li Lạc chưa từng bạc đãi đệ tử, tuyệt đối không có. Đại tiên hãy mau thả y ra đi.”

“Tiên sinh đừng vội dung túng hần, bụng hần ta còn có thể không biết?” Quay đầu lại lạnh lùng khiển trách Li Lạc: “Tiểu súc sinh! Cả gan làm càn! Uống người tu thành hình người, lại không biết nửa điểm lễ nghĩa liêm sỉ! Nói! Cho người xuống núi tới là để làm gì?”

Li Lạc hung hăng liếc nhìn y một cái, liền lập tức rút cổ từ trong hàm răng phun ra hai chữ: “Báo ân.”

“Báo ân thế nào? Ta đã nói với ngươi ra sao?” Li Thanh khẳng khái bắt Tô Phàm ngồi xuống, bản thân thì ngồi vào chỗ cái ghế mềm Li Lạc vừa ngồi lúc nãy. Tiểu hồ ly giỏi nhìn mặt đoán ý nhanh tay lẹ chân dâng trà nước phục vụ.

“Làm nô làm phò, đánh không trả tay, mắng không trả miếng. Đông đắp chăn mền, hè đuổi ruồi muỗi, theo làm tùy tùng, bưng trà dâng nước, giặt đồ nấu cơm, lau dọn nhà cửa. Không được tham ăn kén chọn, không được đòi năm quát sáu, không được tác oai tác quái, không được ngỗ nghịch phạm thượng.” Li Lạc thấp đầu rầu rĩ trả lời.

Li Thanh chậm rãi uống một hớp trà, xong rồi nâng chung trà trong tay, một tay nhắc nắp trà hót nhẹ theo miệng chung, rũ mắt xuống, nhướng mi, một đôi mắt vàng ngời sáng. Tô Phàm thế mới biết được cử chỉ trước giờ của hồ ly là học được từ trên người ai, chỉ là trước mắt một luồng tuyết rơi vương sương trên mặt này, so với Li Lạc càng nhiều thêm luồng khí tức thanh nhàn.

Im lặng thật lâu, Li Thanh mới đặt chung trà xuống trầm giọng nói: “Vậy ngươi là làm thế nào?”

“Ta...” Li Lạc há miệng thở dốc, nâng mắt nhìn Tô Phàm.

Tô Phàm ngay từ đầu đã ngồi không yên, lúc này thấy Li Lạc ghen giọng, lập tức đứng dậy khuyên giải: “Li Lạc đối với ta tốt lắm, chưa từng có làm trái bất cứ điều gì. Y trước kia đã bị bệnh qua một trận, đại tiên hãy mau cho y đứng lên đi.”

Li Thanh lại không tính cho qua, trong ánh mắt nhìn chằm chằm Li Lạc chứa đầy một mảng mưa gió, “Chưa từng sao? Nấu cơm chẳng phải việc của người ư? Như thế nào lại đến phiên chủ tử tội tôi nấu cơm cho người tên nô tài này? Giờ trước mắt ta đã như thế, nếu ta khuất mặt, chẳng phải là xem Tô tiên sinh như trâu ngựa mà sai bảo sao? Có người báo ân như vậy hả?”

“Súc sinh vô lễ! Ở trong núi đã làm xằng làm bậy, cậy mình là hoàng tộc một hơi làm càn, khiến ta rước lấy bao điều thị phi? Không ngờ ngươi xuống núi rồi vẫn không biết hối cải, càng thêm càn rỡ, cứ như vậy thêm nữa, chẳng phải là muốn làm một phường yêu nghiệt tai họa dân gian đi? Li Thanh ta như thế nào lại dạy ra ngươi cái thứ hỗn trướng như vậy?”

Dứt lời giờ chuông sắp chụp lên trên đầu Li Lạc, Li Lạc không thể né tránh, liền ngửa mặt cho y đánh. Tô Phàm lo lắng, đứng ra chắn trước mặt Li Lạc.

“Đại tiên bớt giận, không phải Li Lạc sai khiến đệ tử, là đệ tử không quen có người hầu hạ. Một phiên tâm ý của đại tiên đệ tử vô cùng cảm kích, chỉ là đừng ép buộc y. Thời gian này, nếu không có y bầu bạn, ta... Đệ tử chỉ e đã không thể sống đến hôm nay.”

“Thiết! Nghe thử xem, ngươi muốn tạ ơn cũng phải hỏi qua người ta có muốn hay không, cứng rắn nhét thông cũng không trông người ta có nguyện ý hay không.” Li Lạc thấy Tô Phàm chắn ở trước người, tạm thời đại ca hấn không dám đánh tới, liền bắt đầu trở tài mồm mép.

“Ngươi cũng ít nói đôi câu đi.” Tô Phàm sợ Li Thanh lại bị hấn chọc giận, nửa quỳ xuống ôn nhu vỗ về hấn.

Li Lạc bĩu môi, cũng không nói gì nữa. Qua một lát lại nhỏ giọng bảo Tô Phàm: “Tô Phàm, Tô Phàm, ta đói.”

Li Thanh không có động tác gì nữa, chỉ ngồi trên ghế nhìn. Nghe lời Li Lạc xong, trong mắt hình như có tia sáng chột lóe, nhưng vẫn lẳng lặng không biểu lộ bất cứ điều gì.

Một bữa cơm này ăn được thật gian nan. Li Thanh ở xa đến là khách, đương nhiên không thể bắt y động tay, Li Lạc còn đang quỳ, Tô Phàm muốn xuống bếp Li Thanh lại không cho, đành phải kêu Quán Nhi làm.

Không tới một khắc, cơm nước đã được dọn lên bàn. Bốn món ăn một món canh vô cùng đơn giản, cà hầm, cải xào, khoai chưng, một đĩa rau ngâm, một bát lớn canh cà chua trứng gà, còn có bốn bát cơm cộng thêm mấy cái mần thầu vừa hấp xong.

Tô Phàm nhìn Li Lạc quỳ gối ở một bên, muốn mở miệng bảo Li Thanh giải thoát cho hấn. Li Thanh nói để hấn phản tỉnh phản tỉnh thêm nữa, cương quyết lôi kéo Tô Phàm ngồi, gộp cả Quán Nhi ba người ăn

trước.

Tô Phàm thấy Li Lạc quỳ cô đơn, một đôi mắt vàng nhạt nhìn mình không rời một khắc, càng ăn càng không nuốt nổi, trong tay nâng bát không, ánh mắt lại cùng Li Lạc hai bên ngó nhau.

Li Thanh chỉ làm như không phát hiện, từ từ nhai nuốt mà ăn.

Ăn xong, an vị bên cạnh bàn cùng Tô Phàm hàn huyên chút chuyện văn chương học vấn. Không hổ là vương của tộc, nói năng bất phàm, học thức uyên bác, cộng thêm hiểu biết uyên thâm, chậm rãi nói tới, khiến cho người ta nhận thức được nhiều điều.

Nếu như là bình thường, Tô Phàm nhất định sẽ lôi kéo bạn hiền nóng lòng cùng tán gẫu một đêm. Chỉ là lúc này nhớ tới Li Lạc còn đang chịu phạt, trong lúc trò chuyện bất giác câu được câu không, tâm tư tan tác, giữa những lời ít ỏi đã mấy lần quay đầu nhìn hắn.

“Bất tri bất giác nguyên lai đã là nửa đêm.” Li Thanh cũng không trách Tô Phàm phân tâm, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ nói: “Đêm tối đi đường thật bất tiện, chẳng hay tiên sinh có thể cho tại hạ ngụ lại đây một đêm không?”

“Người còn muốn ngụ lại?” Tô Phàm chưa kịp mở miệng, Li Lạc đã oán hận kêu trước đứng lên, “Tô Phàm, Tô Phàm, mau bảo hắn đi. Hắn không phải là ở trên núi rảnh đến có thể tán gẫu, đặc biệt chạy xuống giáo huấn lão tử sao? Hiện tại lão tử quỳ cũng đã quỳ rồi, người còn muốn làm gì? Lão tử ở bên này thật sự rất an phận, là kẻ nào chứng mắt liền chạy tới trước mặt người tố cáo lão tử chứ? Người nói, là hắc dã trư hay là lão ngốc lư? Có phải Mặc Khiếu cái con lang đuôi to chỉ đáng sinh con trai một mắt không?”

“Còn bất tiện, người không cho người khác bất tiện đã là cảm tạ trời đất rồi. Cái gì mà đêm tối đi đường bất tiện, người còn xem người như hoàng hoa đại khuê nữ hử?”

Li Lạc càng nói càng có hơi không ra gì, tuy rằng đối phương là anh của hắn, nhưng Tô Phàm vẫn cảm giác được có chút ngại. Trái lại Li Thanh thì cứ như người dưng, một đôi mắt tha thiết nhìn Tô Phàm, chờ trả lời của y.

Tô Phàm cân nhắc đôi lần, nghĩ người ta dù sao cũng là huynh đệ, đến thăm một lần cũng là quan tâm. Lại cân nhắc thoáng qua, có thể cho Quản Nhi sang nhà bên cạnh tá túc, mình và Li Lạc chen chúc ngay trong gian chính. Liền kiên trì đáp ứng.

Một đêm không nói chuyện, buổi trong không nghe được mảy may tiếng động. Chỉ là trong lòng Li Lạc không thoải mái, Tô Phàm lời hay khuyên hắn hơn nửa đêm, trên mặt vẫn có phần bức bối.

“Hắn là giáo huấn ta giáo huấn quen rồi, không đánh ta không dễ chịu.” Li Lạc cảm phần nói.

===

(1) Thủy nguyệt kính hoa: Trăng dưới nước, hoa trong kính, ý nói ảo ảnh không thật

(2) Khổn Tiên Tác: từng trối tiên

10. Chương 10

Đại ca Li gia nói muốn tá túc một đêm, lần ‘mượn’(*) này bất tri bất giác ‘mượn’ luôn cả tháng. Y vô thanh vô tức như một kẻ không bận chuyện gì mà ở lại.

Tô Phàm chậm chậm chạp chạp nghĩ, người ta muốn ở thì liền cho phép y ở, làm sao còn có tâm tư cản người? Quản Nhi sang tạm trú nhà Vương thẩm, sáng sáng có người qua nhét cục đường vào trong tay nó khom lưng xuống hỏi nó: “Đại biểu ca của Tô gia đó kết hôn chưa? Trong nhà có bao nhiêu mẫu đất? Hay là mở cửa hàng?”

”Chưa na, Chưa na. Mai mới sắp san bằng bệ cửa rồi, người ta còn chưa có coi trúng ai!

”Bao nhiêu mẫu đất? Ha ha, cái gì gọi là mấy mẫu đất? Bình thường là nói như thế nào nhỉ? Cái hấn gọi là nhà đó có ruộng tốt ngàn khoảnh, ngàn khoảnh lận biết không? Người xem người ta giống như nhà người quanh năm làm ruộng à? Làm ruộng thì sao có thể phát tài?

”Nhà bọn họ đúng là mở cửa hàng, bán áo da, áo da đó biết không? Cũng không phải cái áo da dê cũ mềm người mặc trên người đâu. Người ta làm chính là cho Hoàng hậu nương nương trong cung mặc, lông chồn! Tổng cộng mới có vài món như vậy, Hoàng thượng một bộ, Hoàng hậu một bộ, còn lại là mấy cái khăn quàng cổ, những thứ này nếu không phải được sủng ái khóc đến khản giọng cũng không có sờ được đâu! Người nói hấn làm chính là cái sinh ý gì?”

Tiểu hồ ly nhét một miệng đầy đường khoác lác, khoác lác đến người ta sững sờ cả ra, vì thế ngày hôm sau lại nhồi thêm một vốc đường hỏi tiếp: “Vậy hấn thích dạng cô nương nào? Người nhìn xem phải Nghênh Hương tỷ tỷ không?”

Chỉ có Li Lạc trải qua thật là gian nan, buổi tối quần quýt lấy Tô Phàm muốn Li Thanh rời đi.

Tô Phàm khó xử nói: “Y không phải là anh của người sao?”

Li Lạc không tìm ra cớ, cúi đầu găm trên môi Tô Phàm. Còn muốn tiến thêm bước nữa, đã bị Tô Phàm đẩy ra. Tiểu thư sinh đỏ mặt ngó lên ván cửa ở buồng trong, “Đừng làm rộn, trong nhà có khách.”

Quay đầu tạt nguyên một chậu nước lạnh, làm Li Lạc xóc chân nhảy xuống giường, đưa tay đập lên trên cái ván cửa đó.

Cánh cửa lúc này chợt mở ra, Li Thanh thẳng tắp đứng ngay trước mặt, “Có việc gì?” Trong lòng bàn tay hàn quang chợt lóe, chính là Khổn Tiên Tác.

Tay Li Lạc vùng lên cứng ngắc giữa chừng liền thay đổi đường đi, lộn trở lại sờ sờ cái mũi mình, nói cũng nói thật hàm hồ: “Cái này... Tô Phàm bảo ta tới hỏi người một chút, cái này... Ngày mai muốn ăn thứ gì?”

Li Thanh nói với Tô Phàm: “Tô tiên sinh khách khí rồi, mấy ngày nay cũng rất tốt, không dám làm phiền tiên sinh lo lắng.” Ngược lại giáo huấn Li Lạc: “Đừng suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện ăn, khi xuống núi ta đã nói với người thế nào? Đều quên cả rồi?”

Ban ngày, Tô Phàm và Quân Nhi phải đến học đường. Tô Phàm chung quy không yên tâm trong nhà, sợ hai huynh đệ bọn họ lại xảy ra chuyện.

Chạng vang về nhà xem, quả nhiên, gà cũng bay hết lên đầu tường, trên tường gian chính thêm mấy vết móng vuốt, Li Thanh đang nâng chung trà ngắm mặt trời lặn, mà Li Lạc thì thường xuyên bị trói lại quỳ trên đất, hình như bị hạ phép gì đó, ngay cả há miệng cũng không được.

Buổi tối cỡi y phục xem xem, trên sống lưng lại đan xen từng đường từng đường lằn đỏ, miệng vết thương cũng không sâu lắm, đắp thuốc qua hai ngày là khỏi, ngay cả sẹo cũng không lưu, nghĩ thấy cũng là đã nương tay vài phần.

Tô Phàm lúc đầu sợ hãi, sau đó thì cũng dần quen, chỉ là vẫn đau lòng như trước: Trên đời này có huynh đệ nào chung sống với nhau như vậy?

Tiết trời cuối xuân đầu hạ rất tốt, rảnh thì an vị dưới giàn hoa tử đằng trong vườn đọc sách. Bày dưới giàn một cái bàn trà nhỏ cùng hai cái ghế, đọc sách cũng được trò chuyện cũng hay, mệt thì uống chén trà, đều thật thoải mái.

”Giàn hoa này trái lại thật tinh tế.” Li Thanh bước đến cạnh bàn ngồi xuống ghế còn lại, trong miệng khen: “Tiên sinh thật có nhả hứng.”

Tô Phàm cười ngắc đầu từ trong sách, “Đều là Li Lạc làm cho.”

Vừa nói vừa nhìn bóng người nọ đang ngồi xổm trước chuồng gà cho gà ăn, chỉ thấy cánh tay hấn khê động một chút, chắc là đang trộn mỡ bò và gạo trong chậu, không nhìn thấy bên mép có phải có nước miếng chảy ra hay không.

”Trước đó cũng không thấy y lên tiếng, từ học đường trở về vừa vào cửa liền nhìn thấy thứ này.”

Gió nhẹ thổi qua, hoa tử đằng trên giàn nở thật nhiều, đóa hoa màu tím hình dạng như chuông đồng từng cụm từng cụm xuyên thành chuỗi, khoan thai đong đưa trong gió.

Khi đó còn chưa trổ hoa, dây leo màu xanh quấn vòng trên giá trúc màu vàng, hồ ly đang tựa vào giàn vọt tới trước mặt y cười nheo con mắt vàng nhạt lại, “Thư ngọc tử, đừng có nói bốn đại gia ở suốt bên cạnh người chỉ biết ăn không ngồi rồi.”

“Thiết, đều là dùng pháp thuật, cũng không phải một mình người tự tay làm toàn bộ.” Quân Nhi nhảy ra vạch trần hân.

Li Lạc cũng không hoảng, chỉ vào cái nút dây thừng ở trên giàn lớn tiếng nói: “Đây là bốn đại gia tự mình làm cho.”

Nụ cười, từng chút từng chút hiện lộ trên khóe môi Tô Phàm, “Y... Li Lạc y quả thực đối xử với ta tốt lắm. Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên có người làm loại chuyện này cho ta.”

“...” Li Thanh nhìn Tô Phàm, sắc vàng trong mắt tựa mờ tựa rõ, “Đây là lần đầu tiên ta nghe nói tên hân đản ấy biết lo nghĩ cho người khác.”

Vị dầu vừng bên cạnh bay tới sát vách, gà nhà Vương thắm lảng giềng đều gom lại bên này tường “Cục cục”, “Chít chít” mà kêu không ngừng.

”Phụ mẫu của ta và Li Lạc sớm đã không ở lại, phụ thân nói người bị sự vụ trong tộc phiền phức đủ rồi, liền mang mẫu thân đi vân du. Phụ mẫu thật có trách nhiệm phải không?”

”Khi đó Li Lạc vẫn còn là hồ hình, ta lại chưa qua tuổi trưởng thành. Cái gì cũng không hiểu, sự vụ trong tộc, chuyện Li Lạc, cái gì cũng đều không hiểu, cái gì cũng phải dựa vào một mình ta giải quyết. Ta không có cách nào chú ý cả hai nơi, cho nên... cho nên một thời gian rất dài ta cũng không biết Li Lạc đang làm gì.

”Chúng ta là huynh đệ ruột, nhưng mỗi lần hân gặp rắc rối ta đều là người cuối cùng được biết, thường thì sau đó, tất cả mọi người đều nhìn ta, xem ta đây một vị Vương sẽ xử trí đệ đệ của hân như thế nào, có thể hay không làm việc thiên tư? Có thể hay không thiên vị? Có thể hay không bao che khuyết điểm?”

“... Trong thú tộc, cật lực hiếp yếu, kẻ nhanh sống sót là quy luật vĩnh viễn, cho dù là Vương tộc cũng vô pháp thay đổi. Ôn nhu đối với chúng ta mà nói là điều hư ảo, ngay cả mình cũng không thể chú ý, làm sao còn tâm tư đi yêu mến kẻ khác.”

“Có lẽ, những điều này y cũng biết.” Tô Phàm nhớ đến ý cười trên mặt hân đêm đó khi say.

Li Thanh vuốt cằm, ánh mắt nhìn Li Lạc ở cách đó không xa, “Trận thiên lôi lần ấy là thiên kiếp của hân, có thể khiến cho hân gặp gỡ tiên sinh thật sự là may mắn ba đời của hân. Phái hân xuống núi cũng là tâm tư ta, nhân gian mặc dù không thể bằng hân ở trong núi, nhưng khiến cho hân nhiễm chút ôn nhu cũng hay.”

Li Thanh quay đầu nhìn Tô Phàm, nụ cười có hơi khuất lấp. Tô Phàm bị con mắt sắc vàng của y nhìn chăm chú, trên mặt tức khắc nóng lên, ấp úng không biết mở lời như thế nào.

“Li Lạc hân chưa bao giờ được người ta đối xử tử tế qua như vậy, gặp dịp thì chơi, thân mật giữa mâm tiệc cuối cùng là giả dối. Mấy ngày nay ta đều nhìn vào trong mắt, tiên sinh ngài thật sự đối xử tốt với hân, có lẽ tên hân trưởng đó cũng hiểu được. Li mỗ không thay hân báo, chỉ ở nơi này trước tạ quá tiên sinh. Thế gian dù có ngàn thứ vạn thứ cầu không được, bình bình đạm đạm mà qua cả đời không hân không phải là một loại hạnh phúc. Tô tiên sinh ngài nói xem?”

Chuyện bị y nhìn thấu, trên mặt Tô Phàm nóng càng lợi hại hơn. Li Thanh thấy y lúng túng cũng không nói tiếp nữa, chỉ nhẹ nhàng cười nhìn.

Li Lạc bên kia đã cho gà ăn xong, phúi phúi bụi dưới vạt áo đi qua bên này. Li Thanh vội thu lại nụ cười, lại bày ra khuôn mặt của Vương một tộc.

Tô Phàm trông thấy, không khỏi khe khẽ thở dài.

Ban đêm đi ngủ, Li Lạc trước sau như một tập tót vợ lấy Tô Phàm, Tô Phàm ở trước ngực hần thấp giọng nói: “Đại ca người y cũng là nhớ người, sau này ở trước mặt y đừng có nói càn ngoỗ nghịch với y như vậy nữa.”

Li Lạc không lên tiếng, ôm Tô Phàm càng chặt hơn. Thật lâu sau mới nói: “Ta biết.”

Sau đó lại bồi thêm một câu: “Miễn là hần không có nói chuyện ngoỗ nghịch ta nữa.”

Tô Phàm lại là bất đắc dĩ.

Sáng sớm hôm sau khi thức dậy, cửa buồng trong mở ra, giường chiếu, chăn đệm đều chỉnh chỉnh tề tề, tìm trong phòng ngoài phòng một vòng, duy chỉ Li Thanh là không thấy. Trên mặt bàn gian chính chận một tờ giấy.

“Ngu đệ không tốt, Tô tiên sinh nên quản thúc nhiều hơn. Hỏa lưu li một viên, là vật của tiên gia, có khả năng kéo dài tuổi thọ, Tô tiên sinh đừng quá lo lắng, an tâm ăn vào là được.”

Li Lạc cầm hạt châu đỏ trên bàn đưa tới trước mặt nhìn kỹ, lửa đỏ rực rỡ, đặt trên lòng bàn tay, xa xa nhìn xem giống như một đốm lửa, bên trong lại toàn thân trong suốt, bên ngoài ẩn ẩn một tầng sáng đỏ, soi đến cả bàn tay trắng nõn cũng phiếm hồng theo.

“Thứ này chưa từng thấy qua, truyền thuyết ba ngàn năm mới luyện ra được ba viên, phàm nhân ăn vào có thể trường sinh bất lão.”

“Này... Quá quý giá...” Tô Phàm nghe xong giật nảy người, “Ta... Đệ tử làm sao mà nhận được?”

Li Lạc không nói lời nào, chuyển tờ giấy qua cho Tô Phàm xem.

“Việc này cũng không phải vì Li Lạc, là Li mỗ yêu cầu quá đáng, vạn mong tiên sinh chấp nhận.”

Tô Phàm lặng lẽ, nhớ đến hôm qua y cười cười nói rằng: “Thế gian dù có ngàn thứ vạn thứ cầu không được, bình bình đạm đạm mà qua cả đời không hần không phải là một loại hạnh phúc.” Khi đó không chú ý, lúc này ngẫm lại, nụ cười trên mặt kia, khẩu khí nói chuyện kia, rõ ràng là xúc động lộ ra.

Ngẩng đầu nhìn Li Lạc, Li Lạc ôm chầm y, “Người không muốn cùng ta thật dài thật lâu sao?”

“Ta muốn.” Nhắm mắt lại, thời gian này bề ngoài không có gì, nhưng trong lòng lại lo sợ bất an, mỗi khi chứng kiến mặt trời xuống núi thì bi ai khó nén. Ban đêm không ngủ được, có thể nghe thấy tiếng thở dài của Li Lạc, càng trở nên không ngủ được.

“Vậy người còn do dự cái gì?”

“Ta...” Tô Phàm chần chờ, “Thứ quý giá như vậy...”

Lời còn chưa nói xong, môi của Li lạc đã dán lên, giữa lúc đôi môi tương giao có cái gì đó đút vào, hần hơi đẩy tới, liền rơi thẳng xuống yết hầu.

Dưới bụng hơi nóng lên, Tô Phàm ngọ ngoạy muốn bảo Li Lạc buông ra. Li Lạc gắt gao siết đôi tay y nhất định không thả, hơi tách rời một khoảng, có thể nhìn thấy trong con mắt đen láy của Tô Phàm có bóng mắt vàng nhạt của mình.

“Bổn đại gia bất chấp hạt châu này là hần lấy đâu ra, cũng không tính toán thứ này quý giá bao nhiêu. Tô Phàm, Tô Phàm, ta chỉ là muốn luôn được cùng với người, luôn luôn cùng với người, người hiểu không? Nhớ rõ bài thơ ‘Thượng tã’ ấy không, người chẳng phải nói người tin sao? Hửm?”

Tô Phàm ngốc lăng nhìn ánh mắt Li Lạc, “Chuyện vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, không vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, không ai biết.”

Đó là lời hần, vẫn luôn nhớ đến bây giờ.

“Vậy theo ta cùng đợi cho đến khi vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, chúng ta cùng nhau xem xem có thể hay không.”

...

Tiểu hồ ly đứng lúc ôm một tay đường quả chạy vào, vội vàng ném đường, dùng hai tay che mắt lại còn hơi chừa ra một khe hở, “Nha! Trời sáng bảnh, các người không xấu hổ ta còn xấu hổ mà!”

Gà mẹ ở trong vườn đang dẫn đàn gà con tản bộ, vỗ cánh chạy tới chỗ viên đường trên mặt đất, tiếng kêu “Cục cục” hòa cùng tiếng chim hót trên đại thụ ngoài sân. Có đứa bé vừa chạy vừa nhảy lướt qua tường ngoài vườn, trong miệng đọc bài học hôm qua tiên sinh vừa dạy.

Hỡi trời, ta muốn cùng người tương tri trường mệnh chẳng phân ly.

Núi chưa mòn, sông nước chưa cạn, đông sấm rền, hè mưa tuyết.

Trời đất hợp thể mới tuyệt cùng người.

===Hoàn===

(*) Tá túc: tá = mượn; túc = chỗ ngủ.

^_^ Đã hoàn rồi, lại một truyện đã hoàn. Ta thật là mỉm cười hạnh phúc khi đọc tới dòng cuối cùng. Hạnh phúc thật viên mãn! ^_^

Hẹn gặp lại mọi người trong phiên ngoại và 100 câu hỏi XD

Tiểu Hồ Ly Nhật Ký

(Nhật Ký Của Tiểu Hồ Ly)

Năm Đinh Hợi tháng ba ngày ba, hôm nay là một ngày nắng.

Tiên sinh dạy chúng ta một bài thơ, tên rất quái gở, gọi là “Thượng tà”. Ta học lâu lắm, không thuộc được. Tiểu Tứ đọc mấy lần đã thuộc, tiên sinh liền xoa đầu nó, khen nó thật thông minh. Ta thấy Tiểu Tứ cúi thật thấp mặt đỏ ửng. Hừ, ngày mai gọi thêm Ngũ Nhi và Đậu Tử, cùng đánh nó một trận.

Tiên sinh hôm nay mua cánh gà vụn ở Phượng Hoàng Hiên cho ta. Đúng, là mua cho ta. Tiên sinh thật thương ta, thói hồ ly ức hiếp ta, người luôn giúp đỡ ta.

Cánh gà của Phượng Hoàng Hiên ăn rất ngon, ăn khắp thị trấn, vẫn là chính hiệu nhà bọn họ, lỗ trấp nêm thật vừa miệng, ngấm lại đã thấy thơm ngon. Kết quả, lúc ăn cơm, bị thói hồ ly đoạt mất hơn phân nửa.

Thối hồ ly là con hồ ly hư hỏng nhất, hần cứ dấn lấy tiên sinh mãi, không cho tiên sinh dạy ta học, không cho ta trèo lên đầu gối tiên sinh, còn hay đoạt cánh gà với ta. Hổng hết! Còn nói, đại nhân không tranh với con nít, hần mỗi lần cũng đều đoạt với ta. Hừ, chờ ta trưởng thành rồi, ta nhất định sẽ cướp về toàn bộ, bất luận là cánh gà hay là tiên sinh.

Bọn họ nói, Nhan Trang Nguyên lại trở về, thăm viếng. Hần năm trước chẳng phải đã về một lần ư? Tại sao còn về nữa? Ha ha, thói hồ ly nhất định lại muốn cào tường rồi.

Năm Đinh Hợi tháng ba ngày bốn, mặt trời vẫn thật là to, nóng.

Tiên sinh hôm nay tiếp tục dạy chúng ta bài thơ quái gở tên gọi “Thượng tà” đó. Tiểu Tứ cũng đọc thơ hết một lần, tiên sinh hỏi nó cái gì nó cũng đáp được.

Khi tan học, ta và Ngũ Nhi, Đậu Tử chặn nó trên đường nhỏ hung hăng đánh một trận. Hừ, bảo người sau này còn dám khoe mẽ nữa.

Nó luôn không hô gọi người, cũng không khóc, ta thấy nó cứ tròn tròn mắt, mở rất tròn rất tròn.

Ta thấy được thói hồ ly ở trên cây. Hần tựa vào đầu cành, gặm trái cây. Lá cây màu xanh lục, trái cây màu đỏ, hồ ly màu trắng, màu vàng đích thị là mắt hồ ly.

Ta biết hần đang nhìn tiên sinh, bởi vì khóe miệng hần đang nhướn lên. Chỉ có khi nhìn tiên sinh, hần mới có thể cười đến ghê tởm như thế. Thối hồ ly, đường tương rằng người ẩn thân sẽ không ai thấy được người, ta gần đây luyện công luyện rất là cẩn mẫn.

Bọn họ nói Nhan Trọng Nguyên ba ngày sau sẽ đến. Thối hồ ly gần đây hơi nhiều lời, hẳn vốn đã nói nhiều, lúc này càng ồn ào, chỉ có tiên sinh mới chịu được hẳn.

Khi ta viết chữ, tiên sinh đều bị hẳn ôm nghe hẳn nói chuyện. Hẳn ôm rất chặt, ta cũng nhìn ra, hẳn đang khẩn trương. Mỗi lần tới thời điểm nghe nói Nhan Trọng Nguyên sắp về hẳn đều rất khẩn trương. Cho nên, ta mỉm cười, bị hẳn nhìn thấy. Thối hồ ly cứ nhiên lấy hạch đào ném ta! Đầu đau quá, sưng lên rồi. Ô ô, tiên sinh, thối hồ ly ức hiếp ta.

Ta mơ thấy tiên sinh dẫn ta đi ăn tiệc cơ động ở Nhan gia, có một cái chân gà thật to thật lớn. Lúc này đây, thối hồ ly không có đoạt với ta. Bởi vì, trong mơ không có hẳn.

Năm Đinh Hợi tháng ba ngày sáu, thời tiết thật tuyệt, có gió.

Hoa đào nở thật hồng, cánh hoa bị gió thổi rụng, liền trôi nổi trên mặt sông xanh biếc. Nhan Trọng Nguyên mặc một thân sam tử vàng hơi đỏ, ta còn là thích hẳn mặc thân quan bào đỏ sẫm hồi năm ngoái, đứng cạnh cây liễu xanh um, tôn lên cây quạt tuyết trắng tuyết trắng trong tay.

Ta thấy được Tiểu Tứ trong đám người, khoe môi nó vẫn còn sưng, đó là do ta đánh. Nó ngậy người ngẩn ngơ nhìn chòng chọc vào Nhan Trọng Nguyên. Ngu ngốc, thật cho rằng mình đọc thêm đôi quyển sách là có thể dụ Trọng Nguyên rồi.

Thối hồ ly vẫn luôn nắm tay tiên sinh, tiên sinh đỏ mặt. Hồ ly nói hẳn sợ tiên sinh đi đâu mất.

Thiết, hẳn rõ ràng là sợ tiên sinh thấy Nhan Trọng Nguyên sẽ không thèm muốn hẳn nữa. Thối hồ ly, cái bướng.

Trưởng lão nói, kẻ nói dối bữa trên đầu sẽ sinh lở loét. Hừ, hẳn sớm muộn gì cũng sẽ có ngày lở loét toàn bộ cái miệng, rốt cuộc ăn gà không nổi nữa. Tới lúc đó rồi, ta muốn cầm một chén canh gà thật đầy, ngồi ở trước mặt hẳn từ từ, chậm rãi ăn, cho hẳn thêm chết!

Năm Đinh Hợi tháng ba ngày bảy, ta ngẩng đầu nhìn trời, một đám mây thổi qua, giống như kẹo đường.

Dưới tàng cây đại hộc ở Nhan gia trong trang mở tiệc cơ động, tiên sinh dẫn ta cùng thối hồ ly theo ăn tiệc. Nhan Trọng Nguyên vẫn là mặc thân y phục sam tử vàng hơi đỏ sáng lóng lánh kia.

Tướng mạo hẳn nhìn rất tốt, thật sự. Tuy nhiên tiểu gia sau khi lớn lên rồi nhất định so với hẳn sẽ càng tuần tú hơn. Có điều, người như vậy hẳn có thể làm cho nữ nhi bảo bối của Hoàng đế lão nhân hợp ý chứ? Sao mà còn chưa nghe nói hẳn muốn cưới vợ đây? Ta cùng thối hồ ly sốt ruột ở trong lòng thay cho hẳn.

Thối hồ ly hôm nay không mặc thân sa y trắng sáng ngời đỏ của hẳn, áo khoác hẳn là màu xanh nhạt, giống hệt như bộ kia của tiên sinh.

Bọn họ bưng tới một cái bát thật lớn, bên trong là một con gà mái rất mập đang nháy mắt với ta, hành băm xanh biếc, canh vàng óng ánh. Hai cái chân gà mập ú kia hình như là từ trong miệng của ta chạy ra, ta nhìn thấy nước miếng ta đang nhỏ giọt trên bàn, vội vàng trộm dùng tay áo lau đi.

Tiên sinh đang trò chuyện cùng Nhan Trọng Nguyên, hồ ly ở bên cạnh nghe. Ta lưu luyến từ trong bát canh ngẩng đầu lên, chiếc đĩa đáng thương, sắp bị hẳn gặm nát rồi, trên cái mặt bàn gỗ mới đóng của Nhan gia xuất hiện mấy vết cào ta không thể quen hơn được nữa. Ta dời mắt đi, thấy được Tiểu Tứ, đang lui tới giữa dòng người.

Quái nhân, nào có ai đang ăn cơm trong tay còn cầm quyển sách?

Năm Đinh Hợi tháng ba ngày mười, hoa đào ở đầu trang như nhóm lên một mảng lửa hồng, sắp bao phủ lá cây màu xanh lục. Trời hơi âm u, có lẽ chốc lát nữa sẽ có trận mưa to.

Hôm nay tan học rất sớm, thật tuyệt. Hẹn Ngũ Nhi, Đậu Tử bọn chúng cùng đi leo cây.

Ta ở trên đầu ngọn cây thấy được nhà Tiểu Tứ, tường trúc ly, nóc nhà kết cỏ tranh, nó ngồi trước bếp lò đang quạt lửa cái được cái không, mẹ nó bị bệnh, nó phải sắc thuốc cho bà.

Tiểu thư ngốc tử, mau ngừng xem sách đi, thuốc của mẹ người sắp sắc khô queo rồi.

Hôm nay trong nhà bày ra một bàn đồ ăn, có thịt có cá có rượu, còn có cánh gà lộ trấp. Thối hồ ly dùng đũa khê cái tay ta vươn tới bát cơm, đau quá! Hắc nói, phải đợi tiên sinh về cùng ăn. Đêm nay, tiên sinh đi hẹn với Nhan Trọng Nguyên.

Sau đó, bầu trời tối đen, trời mưa, thức ăn đều lạnh. Tiên sinh cũng vẫn chưa trở về, bụng ta đói đến kêu “ùng ục”. Hồ ly bĩu môi không nói lời nào, vẻ mặt rất u ám, giống như bầu trời nháng sét rền sấm ở ngoài nhà.

Hoa đào ngoài cửa sổ bị nước mưa quất ướt đầm, thối hồ ly rút cuộc chạy ra cửa, xiêm y màu trắng của hắc chỉ chột lóe lên trong mưa, đã nhìn không thấy được nữa.

Ta yếu đuối bò xuống bàn ăn, chậm chạp bắt đầu sửa chữa lại vết móng khắc đầy phòng. Ta là tiểu hồ ly đáng thương, ô ô... Bụng đói quá đi.

Năm Đinh Hợi tháng ba ngày mười một, ta tỉnh lại giữa ánh mặt trời sáng như vàng.

Trên hoa đào ngoài cửa sổ còn lưu lại nước mưa tối qua. Ta đưa tay nhẹ nhàng lay động, hạt nước lóe lên luồng sáng bảy màu liền rơi vào trong lòng bàn tay ta, lạnh quá.

Ta lại căn Tiểu Tứ ở trên đường nhỏ, trên người nó có một luồng hương thảo dược, khiến cho ta nhớ đến người mẹ đã bệnh chết kia của ta. Ta nói cho nó biết, khi sắc thuốc phải chuyên tâm, không thể xem sách; thảo dược phải ra phía sau núi phía nam hái; bã thuốc phải đổ ở trên đường lớn mới có thể mang bệnh đi. Nó mở to hai mắt nhìn ta, thật ngốc. Tâm tình cực tốt.

Ta hoàn hoàn chỉnh chỉnh mà học thuộc bài thơ quái gở tên “Thượng tà” nọ, tiên sinh xoa đầu ta, cho ta một khuôn mặt tươi cười. Ta hướng về phía đại thụ của học đường đắc ý cười, một miếng quả hồng nhỏ mạnh bạo đập vào trên trán ta. Thối hồ ly!

Tối hôm qua khi tiên sinh và thối hồ ly trở về, ta đã sớm ngủ. Ta về đến nhà, thấy một bàn thức ăn nóng hôi hổi. Ta lên lút mở hé cửa phòng bếp ra một khe, tay của thối hồ ly đang ôm thắt lưng tiên sinh. Ta không dám nhìn thêm nữa, trưởng lão nói, nhìn thứ gì không nên nhìn sẽ bị đau mắt hột, rất đau rất đau đó.

Có hương vị thơm phưng phức chui vào trong mũi ta, nước miếng bắt đầu không nghe lời từ khóe miệng trào xuống, trên bếp lò đang hầm một nồi canh gà lớn.

Này, này, các người đừng ôm nhau nữa, canh gà sắp hầm quá tay rồi! Canh gà của ta a... Ô ô...

Ta không không chế được đẩy cửa ra...

Sau bữa cơm chiều, ta kéo chân đi qua nhà Vương thẩm mập mạp sát vách, một bước quay đầu ba lần.

Thối hồ ly, rửa hồ ly, tử hồ ly! Là hắc sai, là hắc! Đều là lỗi của hắc! Ta bắt quá chỉ vì một chén canh gà... Ô ô... Chờ ta trưởng thành rồi, ta nhất định sẽ cướp về toàn bộ mọi thứ, vô luận là cánh gà hay là tiên sinh. Nhất định! Nhất định!

Năm Đinh Hợi tháng tư.

...

Năm Đinh Hợi tháng năm ngày một.

Quản Nhi hài lòng thỏa mãn khép quyển vở lại, mở ngăn tủ ra, đặt nó vào tận cùng sau hũ đường. Tiểu hồ ly kiễng ngón chân, nhìn vào chỗ sâu trong ngăn tủ, lẳng lặng mà khoái trá.

Cùng lúc đó, hồ ly đang mẫn ý ôm thư sinh ngồi trong vườn phơi nắng cho gà ăn, trong giây lát cảm thấy được một cơn ác hàn từ sau lưng dâng lên...

11. Chương 11: Phiên Ngoại Tô Li Và Một Trăm Câu Hỏi Tương Tính

Mỗ Hoan: Các vị khán giả, đại gia, ngày Quốc Tế Lao Động vui vẻ! Hoan nghênh thưởng thức chương trình “Tam giới bát quái tám tám tám” của chúng tôi, tôi là chủ xị Hoan Hỉ, cúi chào ~

Hôm nay khách quý của chúng ta là tiên sinh đến từ trường tư thực Khảo Sơn trang, Tô Phàm ~

Tiểu thư sinh (chắp tay thi lễ): Các vị mạnh khỏe!

Mỗ Hoan: Ngồi bên cạnh Tô tiên sinh chính là kẻ ở Tô gia chực ăn chực uống tác oai tác quái... Á! (trên mặt chủ xị thành linh xuất hiện năm vết móng tay đỏ thẫm), cào xước mặt ta ta cũng nói! Chính là kẻ ở Tô gia chực ăn chực uống... Á! Á! Á!...

Chủ xị bị hủy hoại nhan sắc ngẩn lệ nói: Ngồi ở bên cạnh Tô tiên sinh chính là thiếu chủ Hồ tộc, Li Lạc..... 555555.... Mặt của ta a... Không thể gặp ai nữa rồi TAT.

Mỗ hồ ly chen vào cái ghế một chỗ ngồi của tiểu thư sinh, thối móng tay, nhìn trời...

Tô Phàm (thấp giọng): Li Lạc, chào hỏi.

Li Lạc (ôm tiểu thư sinh mắt trợn trừng): Bỏ đại gia Li Lạc ~

Tô Phàm (đỏ mặt, giãy giụa): Nơi đông người...

Li Lạc: Sợ cái gì, (trùng mắt về phía chủ xị) nhìn gì đó!

Mỗ Hoan (lau mồ hôi, nhỏ giọng nói thầm): Rõ là đồ con nít không có gia giáo a...

(Trên thính phòng xoẹt! Xoẹt! Phóng tới hai tia mắt lạnh như băng, mỗ Hồ Vương cúi đầu uống trà, mỗ Thái tử cười phe phẩy quạt)

Mỗ Hoan (tiếp tục lau mồ hôi): Cái này... Chúng ta tiếp tục, tiếp tục... Ngồi bên cạnh hai vị chính là con nuôi Tô gia, Quản Nhi.

Quản Nhi: Mọi người khỏe ~ Ta là Quản Nhi ^__^

Mỗ Hoan (sờ đầu): Bé ngoan... (mỗ đang rất phấn khích sờ a sờ a sờ a...)

Quản Nhi: Dì này cười thật là khả ố quá a!

Mỗ Hoan: |||= =

Cái đó... Chúng ta bắt đầu đi. (Quay đầu) Đạo diễn, cắt đoạn mới này!

1. Xin hỏi tên của ngài?

Tô Phàm: Đệ tử Tô Phàm

Quản Nhi: Ta gọi là Quản Nhi!

Li Lạc: (Liếc mắt nhìn chủ xị) Tên của bỏn đại gia chẳng phải người đặt sao?

Mỗ Hoan: Bảo người nói một tiếng cũng không có chết đâu! (Mỗ hồ ly xòe vuốt, chủ xị ôm đầu chạy thực mạng...)

Tô Phàm: Y tên Li Lạc

Mỗ Hoan (Giữ chặt tay tiểu thư sinh): Trẻ em ngoan a... Á! (Trên mu bàn tay chủ xị bị hung hăng cào một cái)

Mỗ hồ ly cười lạnh: Đụng chạm nữa liền chặt xuống cho bốn đại gia nhắm rượu!

Mỗ Hoan: TAT

2. Bao nhiêu tuổi?

Tô Phàm: Đệ tử sống hoài hai mươi tư năm thời gian

Li Lạc: Bốn đại gia tu luyện đã năm trăm năm

Quản Nhi: Di chủ xị nói, cái này gọi là trâu già gặm cỏ non!

Chủ xị lần nữa ôm đầu chạy thực mạng...

3. Giới tính?

Tô Phàm: Nam

Li Lạc (liếc mắt): Muốn bốn đại gia cởi quần cho người xem hử?

Mỗ Hoan: Ta sai rồi...

4. Xin hỏi tính cách của ngài là thế nào?

Tô Phàm (cúi đầu tự ngẫm): Ôn hòa... đi...

Mỗ Hoan (gật đầu): Tao nhã lịch sự, tính cách của tiên sinh rất tốt... (trộm trừng qua con hồ ly kia ở phía sau Tô Phàm)

Li Lạc (cũng trừng lại chủ xị, đắc ý cười): Hoàn mỹ!

Nhóm thân hữu trên thính phòng tham gia cùng tiếng cười cực bất nhã bộc phát dưới cổ áo của Quản Nhi...

Mỗ Hoan: Con mắt của quần chúng thật sáng suốt....

5. Tính cách của đối phương?

Li Lạc: Đầu óc chân thật, thư ngốc tử, mềm yếu, bị người bán còn cho là người ta hảo tâm... Tóm lại chính là một kẻ tốt thái quá!

Mỗ Hoan: Nói tới người ta thì người thật đúng là không có khách khí... Vậy Tô tiên sinh thì sao?

(Mỗ hồ ly ôm chặt thư sinh, kéo mặt tiểu thư sinh qua, bốn mắt nhìn nhau, chớp con mắt hồ ly long lanh nước găng sức nhìn, tử tế nhìn, không chớp mắt mà nhìn...)

Tô Phàm: Cái này...

(Mỗ hồ ly tiếp tục nhìn, chăm chú nhìn, thâm tình chân thành nhìn...)

Tô Phàm (cúi đầu, nhỏ giọng): Hoàn mỹ...

Nhóm thân hữu trên thính phòng tham gia cùng tiếng thở dài cực nặng nề phát ra dưới cổ áo của Quản Nhi...

Mỗ Hoan (dưới cái nhìn hằm hằm của hồ ly đồng tình cùng tiểu thư sinh): Tử sẽ không trách người đâu...

6. Hai người gặp nhau lúc nào? Ở đâu?

Tô Phàm: Buổi tối dưới mưa to, trong rừng cây phía sau núi, đệ tử lạc đường

Li Lạc: Thời điểm bốn đại gia kinh qua thiên kiếp

Quản Nhi: Chính là lúc hần bị thiên lôi đánh ^^

Mỗ Hoan (nhỏ nhỏ tiếng): Dừng từ rất hay! (đút đường)

7. Ấn tượng đầu tiên với đối phương?

Tô Phàm (Suy nghĩ cả buổi, rất khó xử): Mưa lớn quá, đệ tử không thấy rõ...

(Trong mắt mỡ hồ ly xẹt qua một loại tình tự gọi là sầu não)

Mỡ Hoan: Vậy Li Lạc thì sao? Có phải rất cảm kích không?

Li Lạc: Thiết! Tên tốt thái quá xen vào chuyện của người khác

Mỡ Hoan: Thật không biết tốt xấu!

8. Thích điểm nào của đối phương nhất đây?

Trên thính phòng có kẻ ồn ào, tỷ như Lang Vương áo đen đưa cả nhà đến, ngay cả Hồ Vương cũng mang cả mẹ vợ theo...

Mỡ Hoan: A? Li Lạc người đỏ mặt!

Li Lạc (xòe vuốt, lớn tiếng): Bồn đại gia dựa vào cái gì phải nói cho người biết!

Mỡ Hoan: Vậy Tô tiên sinh thì sao?

Tô Phàm: Cái này... cái này...

(Mỡ hồ ly rất không tự nhiên ngẩng đầu nhìn trời)

Tô Phàm: Y.... ấy... rất tốt... //////////////=

Li Lạc: Thiết! Có cái gì phải đỏ mặt dữ vậy chứ? (Ghé vô tai tiểu thư sinh: Thật không?)

Tiểu thư sinh then thùng gật đầu... Mỡ hồ ly cười trộm...

Chủ xị cùng khán phòng huyên náo đều thành cái nền động...

9. Ghét điểm nào của đối phương nhất?

Li Lạc: Tốt thái quá! Chuyện nhà ai y cũng quan tâm, vất vả không thu được kết quả tốt!

Mỡ Hoan: Nếu y không như vậy, cũng sẽ không tới cứu người!

Mỡ hồ ly ngoan ngoãn ngậm miệng, chủ xị lần đầu tiên chiếm thượng phong.

Mỡ Hoan: Đáp án của Tô tiên sinh thì sao? Tật xấu của con hồ ly này có phải là đếm không xuể không?

(Mỡ hồ ly lần nữa kéo mặt tiểu thư sinh qua, bốn mắt nhìn nhau, gắng sức nhìn, nhìn kỹ, còn nghiêm túc nhìn, thâm tình chân thành nhìn...)

Quản Nhi (xỉa ngón tay): Kén chọn, ham ăn, tự yêu mình, cay độc, vô tích sự, chơi bởi lâu lổng...

Mỡ hồ ly tròn mắt nhìn, tiểu thư sinh hít sâu một hơi, gật đầu: Chính là như vậy...

Mỡ hồ ly kinh hoàng, nhảy tới cạnh tường bắt đầu cào tường...

Mỡ Hoan (Vui vẻ nhìn Tô tiên sinh): Nói hay lắm! Á! Tên nào cào ta!

10. Ngài cảm thấy mình hợp với đối phương sao?

Hồ ly lần nữa khôi phục lại chí cao khí ngang nhượng mảy: Người cứ nói đi?

Tiểu thư sinh đỏ mặt gật đầu: Hoàn hảo...

(Mỡ hồ ly nhếch mép)

Tô Phàm: Không tồi...

(Mỡ hồ ly ôm thư sinh cọ cọ)

Tô Phàm: Tốt...

(Mỡ hồ ly hướng về phía ống kính cười như mặt trời tỏa nắng)

Mỡ Hoan: Tiên sinh đáng thương...

11. Ngài gọi đối phương thế nào?

Tô Phàm: Li Lạc

Li Lạc: Thư ngốc tử

Mỗ Hoan: Đúng là đồ độc mồm...

12. Ngài mong muốn được đối phương gọi thế nào?

Tô Phàm: Gọi Tô Phàm là được rồi...

Li Lạc: Li ~

Mỗ Hoan (ôm Quần Nhi cùng run rẩy): Máy điều hòa hôm nay mở hơi bị lớn a

(Trên khán phòng mỗ Thái tử quay sang mỗ Hồ Vương ở bên cạnh nhe răng cười: Li ~

Chỉ chớp mắt, Thái tử điện hạ của chúng ta biến thành sao băng chân trời...)

13. Nếu dùng động vật để so sánh, thì ngài cảm thấy đối phương là?

Tô Phàm: Hồ ly

Li Lạc (cười tà): Gà

Mỗ Hoan: Ai? Tại sao? = =?

Quần Nhi (trộm nói cho chủ xị): Tiên sinh tuổi Dậu

(Mỗ hồ ly ôm thư sinh hạnh phúc cười, tiểu thư sinh vẻ mặt bất đắc dĩ)

Mỗ Hoan (nhìn trời): Ý trời a...

14. Nếu muốn tặng quà cho đối phương, ngài sẽ tặng?

Quần Nhi: Ta sẽ tặng tiên sinh sách!

Mỗ hồ ly (khinh thường): Bồn đại gia mới không tầm thường như thế!

Mỗ Hoan (tò mò): Sao người phản ứng mạnh vậy chứ?

Quần Nhi: Tại vì Nhan Trọng Nguyên trước giờ sẽ tặng sách!

Mỗ Hoan: À ~ (nhỏ giọng) Thì ra là con hồ ly lòng dạ hẹp hòi... Tô tiên sinh sẽ tặng gì đây?

Tô Phàm (ngại ngùng): Canh gà

Mỗ Hoan: A... thứ con hồ ly này thích nhất ^__^ Chúng ta tiếp tục đề tài tiếp theo...

Li Lạc (chen mồm): Bồn đại gia tặng chính mình!

Mỗ Hoan: =[]= (bĩu môi) Hồng ai thêm...

Hội trường một tràng tiếng tán thành...

15. Vậy thì bản thân ngài muốn tặng phẩm gì đây?

Quần Nhi: Ta muốn đường ^__^

Mỗ Hoan: Ngoan, không có hỏi người

Li Lạc (ôm chặt tiểu thư sinh): Y!

Tô Phàm (mặt đỏ lên): Sách đi...

(Mỗ hồ ly thổi mặt...)

16. Có chỗ nào bất mãn với đối phương không? Thường là chuyện như thế nào?

Li Lạc: Tên tốt thái quá! Cứ lo chuyện bao đồng

Mỗ Hoan (cười): Tô tiên sinh thì sao?

Hiện trường im lặng dị thường...

Tô Phàm khó khăn mở miệng: Kén chọn...

Mỗ hồ ly ủ ê lẩm bẩm: Không rượu không thịt, rau cải với lòng đỏ trứng... Nửa tháng mới ăn gà một lần, còn chỉ có chân gà không...

Mỗ Hoan: Người vừa lòng đi...

17. Tật xấu của ngài là?

Tô Phàm: Chắc là tốt thái quá...

Mỗ Hoan (sờ ~): Đây là ưu điểm! Á a a a! Li Lạc, người lại cào ta!

Li Lạc (sửa móng tay): Không được sao?!

Mỗ Hoan: |||| = =

Li Lạc (nhe ra một mồm răng trắng đến có thể làm quảng kem đánh răng): Bồn đại gia là hoàn mỹ!

Tiếng thở dài nổi lên từ phía...

18. Tật xấu của đối phương là?

Li Lạc: Câu này hỏi rồi mà!

Quản Nhi (xỉa ngón tay): Kén chọn, ham ăn, tự yêu mình, cay độc, vô tích sự, chơi bởi lêu lổng...

Tô Phàm (gật đầu): Đúng như vậy...

Mỗ hồ ly lại lần nữa nhảy vô trong chân tường cào tường...

19. Đối phương làm chuyện gì thì ngài sẽ không vui?

Li Lạc: Xen vào việc của người khác

Tô Phàm: Kén chọn

Mỗ Hoan: Nuôi con hồ ly này thật không dễ chút nào...

20. Ngài làm chuyện gì thì sẽ khiến đối phương không vui?

Tô Phàm (vẻ mặt tự kiểm điểm): Xen vào việc của người khác

Li Lạc (ngậm miệng, nhìn trời, nhắm mắt, trạng thái thống khổ...) *&.....

Mỗ Hoan: Gì?

Li Lạc: &^.....

Mỗ Hoan: Lại đi?

Li Lạc (nổi giận đùng đùng, lớn tiếng): Kén chọn!

Mỗ Hoan: PU...

21. Quan hệ của các người đạt đến trình độ nào rồi?

Li Lạc (chỉ Quản Nhi): Nó biết

Tô Phàm (đỏ mặt không nói lời nào)

Li Lạc: Đại ca ta cũng biết, (ngó cái tên bên cạnh Hồ Vương) hần cũng biết... Vương thẩm hình như cũng biết, Lí tỷ cũng biết chút chút... (nghiêm trang nhìn Tô Phàm) hai ngày trước toàn bộ trang đều nói tới chuyện của chúng ta ở dưới gốc đại hòe rồi...

(Khuôn mặt của tiểu thư sinh chín...)

22. Hai người lần đầu hẹn hò là ở đâu?

Li Lạc: Chỗ chúng ta sống ^ _ ^

Tô Phàm:

Mỗ Hoan: |||= =

23. Bầu không khí của hai người khi đó ra sao?

Li Lạc (liếc mắt): Người nói chỗ sinh hoạt là cái bầu không khí gì?

Tô Phàm:

Mỗ Hoan: |||||= =, là sai của ta...

24. Khi đó đã tiến triển đến trình độ nào rồi?

Li Lạc:

Tô Phàm: Độ tử... cái đó... ///////////= =

Mỗ Hoan: Ta hiểu...

25. Thường đi đâu hẹn hò?

Li Lạc: Trong nhà

Tô Phàm (gật đầu)

Quản Nhi: Khi đó ta phải sang nhà Vương thăm... Lần trước ta phải ở nhà bà ấy tới nửa tháng lận!

Mỗ Hoan: =|= Lần sau người có thể trèo lên cửa sổ nhìn trộm...

Quần chúng: Cảnh sát! Chỗ này có kẻ dạy hư con nít!

26. Ngài sẽ tặng gì vào sinh nhật đối phương?

Li Lạc (hỏi Tô Phàm): Sinh nhật người lúc nào?

Mỗ Hoan: |||||= =, Tô tiên sinh người không cần nhắc đối bạn sao? (Bị mỗ hồ ly nhìn hằm hằm...)

Tô Phàm: Canh gà... đi...

Li Lạc (mừng rỡ): Người biết sinh nhật ta?

(Tiểu thư sinh lắc đầu...)

Mỗ Hoan: Các người là sống thể nào vậy?

Quản Nhi (thấy quái không sợ): Bọn họ là mò đá qua sông... Mặt khác (nhìn đôi phu phu một lam một trắng nào đó trên khán phòng), tảng đá mò được cũng có vấn đề...

27. Là bên nào tỏ tình trước?

Li Lạc (há mồm)

Tô Phàm (thẹn thùng)

Quản Nhi (chỉ vào Li Lạc): Hử!

Mỗ hồ ly (trùng mắt): Ai cần người lo!

28. Ngài thích đối phương cỡ nào?

Li Lạc (há mồm)

Tô Phàm (thẹn thùng)

(Khán phòng lặng ngắt như tờ... Mỗ Thái tử: Đồng sinh cộng tử, bách niên giai lão... Mỗ Hồ Vương lặng lẽ nắm lại tay hắn... Anh trai quay phim đặc tả cận cảnh...)

Mỗ Hoan: CUT! Không được đoạt màn ảnh! Đuổi ra ngoài!

(Một đồng đôi mắt lạnh như băng... Chủ xị mồ hôi lạnh đầm đìa: Ta sai rồi TAT...)

Tô Phàm (tiếng như muỗi kêu): Rất... rất thích...

Mỗ Hoan: [=] = Lên tiếng trước cư nhiên lại là tiên sinh!

(Mỗ hồ ly đỏ mặt đỏ mặt đỏ mặt... Bạch hồ nháy mắt thành một con hỏa hồ...)

29. Vậy thì, ngài yêu đối phương không?

Li Lạc (lớn tiếng): Yêu! (Cười) Vừa rồi bổn đại gia cũng không phải thẹn!

Mỗ Hoan (ngghi ngờ nhìn)

Li Lạc (né tránh ánh mắt nghi ngờ của mọi người): Nhìn cái gì chứ! Chưa thấy qua bày tỏ à!

Vì thế tất cả mọi người chuyển tầm mắt lên trên mình Tô tiên sinh...

Tô Phàm (cúi đầu, nhỏ giọng): Ủ...

Mỗ Hoan: Bộ các người không thể cùng bày tỏ một lần được sao?

30. Đối phương nói cái gì sẽ khiến người cảm thấy bế tắc?

Quản Nhi: Li Lạc, ta đêm nay ngủ với Quản Nhi...

Li Lạc: Tử tiểu quỷ, tin bổn đại gia tối nay liền chứng người không!

Quản Nhi (thề lưởi): Đến a đến a... Ta đêm nay cho người quỳ trên bàn xát!

(Hai hồ ly một lớn một nhỏ vật lộn nhau trên hiện trường truyền hình... Mọi người chạy lên sân khấu cướp lông hồ ly...)

Tô Phàm (bất đắc dĩ): Chính là lúc này

Mỗ Hoan: ta cũng thực bất đắc dĩ

31. Nếu cảm thấy đối phương có dấu hiệu thay lòng đổi dạ, người sẽ làm thế nào?

Li Lạc (nhú mày): Cái tên Nhan Tử Khanh đó?

Mỗ Hoan: Đã nói nếu

Li Lạc: Nếu cái gì?

Mỗ Hoan: Nếu cảm thấy đối phương có dấu hiệu thay lòng đổi dạ, tức là nói...

Li Lạc: Tức là nói Nhan Tử Khanh đã trở lại?

Mỗ Hoan: |||= =, người sao cứ chung quy nói sang hấn thế?

Li Lạc: Bổn đại gia cho hấn kiếp sau đầu thai thành con gà mái nhỏ, hấn ta đã đồng ý giúp rồi = =+

(Quay đầu nhìn về phía mỗ Thái tử ở trên khán phòng, mỗ Thái tử mỉm cười gật đầu: Ta không giúp hấn thì giúp ai?)

Mỗ Hoan: ... Trạng Nguyên lang đáng thương... Cứ như vậy đã bị ghim trúng rồi...

Tô Phàm: Sẽ rời đi...

Li Lạc (ôm chặt): Người liền không có tiến bộ như vậy? (Ôm chặt nữa) Lão tử mới không cho người có cơ hội đi theo tên Nhan Tử Khanh đó!

Mỗ Hoan: Ta nhìn coi... Đau quá... Cái tay trắng nõn của ta a... Khóc rống...

32. Có thể tha thứ đối phương thay lòng đổi dạ không?

Li Lạc: Không thể, bổn đại gia tuyệt không đội mũ xanh

Tô Phàm: Không thể

33. Nếu khi hẹn hò đối phương đến trễ hơn một tiếng?

Li Lạc: Đã nói rồi, chúng ta sống chung

Tô Phàm: Có việc trì hoãn rồi...

Mỗ Hoan: Cho nên đợi tiếp?

Tô Phàm (gật đầu)

Mỗ Hoan: Nam nhân tốt a...

35. Về gợi cảm của đối phương?

Li Lạc (gian xảo lại đắc ý cười): Không nói cho người biết ^ _ ^

Quản Nhi: Tiên sinh, cái gì gọi là gợi cảm?

Tô Phàm: Cái này...

(Mỗ Thái tử áo lam trên khán phòng: Chính là loại biểu cảm khi nhìn thấy sẽ bị kích thích, tỷ như Li Thanh hơi nhú nhú mày muốn ta...)

Thái tử điện hạ của chúng ta lần thứ hai biến thành sao băng chân trời... A... Lần này còn bay xa hơn lần trước nữa a...)

Mỗ Hoan: Xin anh trai camera tiếp tục ngắm ống kính qua bên này, được, Tô tiên sinh câu trả lời của người thì sao?

Tô Phàm: Chính là...

Li Lạc (che miệng Tô Phàm): Dựa vào cái gì nói cho người biết!

Mỗ Hoan (nhỏ giọng): Ngượng thì người cứ nói thẳng đi cho rồi ~

36. Khi hai người ở cùng nhau, thời điểm khiến cho người cảm thấy tim đập dồn?

Li Lạc:

Tô Phàm: (Tiểu thư sinh của chúng ta trước sau như một cứ đỏ mặt lúng ta lúng túng...)

Mỗ Hoan (chán nản): Còn tưởng là có bao nhiêu nóng bỏng...

Li Lạc (cười gian): Y tuổi Dậu a...

Mỗ Hoan: =[]=

38. Khi làm chuyện gì thì cảm thấy hạnh phúc nhất?

Tô Phàm (mỉm cười): Khi cả nhà ở cùng nhau...

Li Lạc:

Mỗ Hoan: A, ta biết, Tô tiên sinh tuổi Dậu... (Mỗ hồ ly thừa dịp người ta không chú ý đắc ý hôn tiểu thư sinh một cái)

39. Có từng cãi nhau không?

Tô Phàm (gật đầu): Ừ.

Li Lạc (không được tự nhiên): Thì một lần

40. Là cãi nhau chuyện gì đấy?

Quản Nhi: Hắn muốn ăn gà, cho nên giả bệnh gạt người. Tiên sinh nói, gạt người là xấu nhất!

Li Lạc: Tử tiểu quý, ai cho người lắm mồm!

Quản Nhi: Tiên sinh nói về mặt người lúc này gọi là then quá hóa giận ~

Li Lạc (chìa tay túm túi hồ ly): Ta coi ngươi còn nhiều chuyện!

(Hai hồ ly một lớn một nhỏ lần nữa vật lộn...)

Tô Phàm: Hai người bọn họ thường xuyên cãi nhau

Mỗ Hoan: Chúng ta hiểu rồi...

41. Sau đó thì làm hòa thế nào?

Tô Phàm: Nhận lỗi với nhau

Li Lạc (khoe mẽ): Lão tử đền cho y một con gà

Mỗ Hoan: Rồi rồi rồi, mọi người đều biết ngươi hiểu chuyện...

42. Sau khi chuyển thế còn muốn làm người yêu nữa không?

Li Lạc: Chúng ta không chuyển thế ~

Tô Phàm: Muốn

Li Lạc (cầm đặt trên vai Tô Phàm cọ cọ): Thật không?

Tô Phàm (gật đầu): Ừ!

(Hồ ly ôm thư sinh, mặt dán mặt, ừm... nóng bỏng...)

Mỗ Hoan: Cái này... Đạo diễn, phiền chèn đoạn quảng cáo...

43. Khi nào thì cảm thấy mình được yêu?

Tô Phàm: Khi y ở cổng học đường chờ ta về nhà...

Mỗ Hoan: Hẳn là sợ ngươi bị Nhan Tử Khanh lừa đi ==+

Li Lạc: Á à, ngươi cũng biết Nhan Tử Khanh chưa chịu bỏ cuộc sao!

(Nhan Trọng Nguyên trên khán phòng cất cao giọng nói: Ta vốn là thanh mai trúc mã với Tô Phàm!)

Mỗ hồ ly (hung tợn trừng mắt, sau đó cười như hoa xuân): Khi ăn gà ^^

Mỗ Hoan: Mọi người xem, cái này gọi là thị uy

44. Cách biểu hiện tình yêu của ngài là?

Li Lạc: Sống với nhau

Tô Phàm: Sống với nhau

Mỗ Hoan: Thiệt là giản dị

45. Khi nào sẽ khiến ngài cảm thấy rằng “Đã không còn thương ta nữa”?

Li Lạc: Khi y tiếc con gà

Tô Phàm: Khi cố tình gây sự...

(Trên khán phòng bộc phát ra một tiếng “A ~” bình tĩnh, tường hội trường rốt cuộc bị mỗ hồ ly cào sục...)

Giữa bụi cát tứ tung, chương trình của chúng ta tiếp tục tiến hành...

Mỗ Hoan: Mỗ hồ ly lại để lộ thêm một khuyết điểm...

46. Ngài cảm thấy loại hoa nào xứng với đối phương?

Li Lạc: Hoa dại nhỏ ở sườn núi

Mỗ Hoan: Ngươi đây là ví von cái gì thế?

Li Lạc: Không thu hút nhưng nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra rất đẹp, cái này phải là một con mắt tinh tường như bốn đại gia mới phát hiện

Mỗ Hoan: Kéo cả buổi thì ra là đang khoe chính hắc = =+

Tô Phàm: Hoa hướng dương

Mỗ Hoan: Gì cơ?

Tô Phàm: Lúc y cào tường, giống như hoa hướng dương khi mặt trời lặn sau núi...

47. Giữa hai người có chuyện bí mật gì không?

Li Lạc: Không có!

Quản Nhi: Thật không?

Li Lạc: Người có ý kiến?

Quản Nhi: Hôm trước nhà chúng ta có con gà mái nhỏ lạc đường...

Li Lạc (giậm chân): Người cũng chia phân nữa rồi!

Mỗ Hoan: Té ra là vẫn có...

Tô Phàm (do dự nhiều lần): Thư của Tử Khanh...

Mỗ hồ ly bị đập trúng đuôi: Cái gì! Hắc còn viết thư cho người! Chuyện khi nào? Nói cái gì? Hử? Để ở đâu vậy? Địa chỉ hồi âm thì sao? Hử? Hắc chẳng phải còn chưa bỏ ý định sao? Ta biết ngay tiểu tử đó không chịu bỏ cuộc mà... Người thì sao? Ngày mai phải lên Minh phủ nói một tiếng, cho tiểu tử đó kiếp sau đầu thai thành con gà mái nhỏ!

Mỗ Hoan: Người thật độc ác!

48. Cảm giác tự ti của ngài đến từ?

Tô Phàm (bình tĩnh): Mất đi song thân

Mỗ Hoan (nước mắt cuộn cuộn): Đứa nhỏ đáng thương a ~

Li Lạc: Cảm giác tự ti là cái gì?

Mỗ Hoan: Ta biết người không có

49. Quan hệ của hai người là công khai hay bí mật?

Li Lạc: Nói rồi, hai ngày trước, toàn bộ trang đã bàn tán chuyện chúng ta dưới gốc đại hòe

Tô Phàm (đỏ mặt)

50. Ngài cảm thấy tình yêu với đối phương có thể duy trì vĩnh viễn không?

Li Lạc: Có thể!

Mỗ Hoan: Chẳng phải còn một Nhan Tử Khanh đó sao (cười trộm ~)

(Trật tự hiện trường lộn xộn, khách quý bắt đầu đuổi giết chủ xị...)

Giữa một màn hỗn loạn, tiểu thư sinh thấp giọng nói: Có...

Ừm... Sau quảng cáo tiết mục sẽ càng đặc sắc...

Quảng cáo chấm dứt, hoan nghênh trở lại với hiện trường tiết mục của chúng tôi ~ Dưới sự hòa giải của nhóm thân hữu và Tô tiên sinh ở hiện trường, mỗ hồ ly đã ngừng đuổi giết chủ xị, đôi bên tiếp tục ngồi vào chỗ thu chương trình...

Vậy thì... Nội dung tiếp theo con nít không được coi, người đó, còn không bịt mắt con nít nhà người lại! Nói người đấy, Mặc Khiếu!

51. Xin hỏi ngài là bên công, hay là bên thụ?

Tô Phàm (đỏ mặt, không nói lời nào)

Li Lạc: Lão tử là công ~ =V=

Mỗ Hoan: Tô tiên sinh không nghĩ tới chuyện phản công sao? Á!! Li Lạc, người lại cào ta...

Tô Phàm: Thì... nhường y... đi ///////////=

Mỗ Hoan (sờ ~)

52. Tại sao lại quyết định như vậy?

Li Lạc (chí cao khí ngang): Đấy là đương nhiên!

Tô Phàm: Ủm... Đệ tử cũng không biết...

Mỗ Hoan: Ta định đoạt đó =V=

Li Lạc (nhấn mạnh lần nữa): Đấy là đương nhiên! (Quay đầu trừng chủ xị), không phải chuyện bà này...

53. Ngài có hài lòng với tình hình hiện tại không?

Li Lạc (cười, biểu cảm trào nước miếng như thấy con gà nhỏ): Nếu y lại chủ động một chút...

Tô Phàm (khó xử): Hoàn... Hoàn hảo...

Mỗ Hoan: Bộ không có ý bất mãn sao?

Tô Phàm (lắc đầu, gật đầu): Chính là... Đùng có như vậy... như vậy... kén chọn...

Mỗ hồ ly lớn tiếng kêu oan: Bổng đại gia làm sao mà có?!

Dưới ánh mắt hoài nghi của khán giả ở hiện trường...

Li Lạc (bĩu môi): Sau khi trở về sẽ bàn

54. Nơi H lần đầu tiên?

Chủ xị bắt đầu cười khê ý đồ không trong sáng.

Quản Nhi: Di này cười thật là khả ố quá đi a!

Mỗ Hoan: Con cái nhà ai, sao còn trên đài vậy!

Quản Nhi (đắc ý cười): Ta tu luyện đã năm mươi năm rồi!

Li Lạc: Trong nhà, vốn là ở trong gian chính, rồi mới vào trong phòng ngủ, lại lên giường...

Tô Phàm: ///////////=

55. Cảm giác lúc đó?

Li Lạc: Cảm giác uống canh gà ~

Mỗ Hoan: |||= = Người không thể đổi hình dung được hử? Tô tiên sinh thì sao?

Tô Phàm (rũ mắt, mặt đỏ lên): Có hơi đau...

(Mỗ Thái tử trên khán phòng phe phẩy quạt: Lần tới để bổn Thái tử dạy bảo cậu em vợ ~)

56. Bộ đáng đối phương lúc đó?

Li Lạc (cười nham hiểm, thỏa mãn): Không nói cho người biết =v=

Mỗ Hoan: Ta không lạ ~ (Nhún nhuộm nhìn về phía tiểu thư sinh)

Tô Phàm (tiếp tục đỏ mặt): Đệ tử... Đệ tử... Lời khiếm nhã...

(Mỗ hồ ly ôm tiểu thư sinh kề tai nói nhỏ: Đúng, cứ nói như vậy ~ =3=)

Mỗ Hoan: Thật là một đôi e thẹn...

57. Câu nói đầu tiên của buổi sáng đêm động phòng là?

Li Lạc: Kỹ thuật của bốn đại gia thế nào? (Đắc ý dào dạt)

Tô Phàm:.....

Quản Nhi: Tiên sinh không có nói, tiên sinh đạp hồ ly dốt nát xuống giường ~ Ta nghe được!

(Hiện trường từng trận tiếng cười, mỗ Lang Vương cười đến lăn lộn ra đất)

Li Lạc (phát cú, gõ đầu tiểu hồ ly): Ai cho người nhiều chuyện! (Cầm tức nhìn khán phòng) Cười! Cười! Cười! Bốn đại gia trừng trị cả đám các người!

58. Số lần H mỗi tuần?

Tô Phàm: ///////////////=

(Hai vị khách quý lại bắt đầu kề tai nói nhỏ, mỗ hồ ly: Giao cho ta...)

Li Lạc (chỉ khán phòng): Nhà bọn họ mỗi ngày đều làm...

(Mỗ Thái tử chấp tay thi lễ hướng ống kính, mỗ Hồ Vương mắt vàng khê lóe, ống kính đầu camera của chúng ta nháy mắt nát vụn...)

Mỗ Hoan: Việc này... Anh trai quay phim, phiên đổi đầu ống kính...

Li Lạc (tiếp tục chỉ khán phòng): Lão bà hấn lại có, hấn không làm được...

(Mỗ Lang Vương đứng dậy thi lễ: Nội tử vừa có tin vui, lát nữa thỉnh các vị đến Lang Vương phủ ta uống rượu ~)

Mỗ Hoan: Hỏi nhà các người mà

Li Lạc: Nhà Kinh Uy...

Mỗ Hoan (bực bội): Không được cất đề tài, người thẹn cái gì?!

Quản Nhi (giơ tay): Ta thường xuyên phải sang nhà Vương thẩm ở!

Mỗ Hoan (đút đường): Ngoan, vậy người tối hôm qua ngủ ở đâu a?

Quản Nhi: Nhà Vương thẩm!

Mỗ Hoan: Còn hôm trước thì sao?

Quản Nhi: Cũng là nhà Vương thẩm! Ta một tháng trước đã bắt đầu ngụ ở nhà Vương thẩm ~

Mỗ Hoan: Người sắp thành con nhà Vương thẩm rồi...

59. Cảm thấy dưới tình huống nào là lý tưởng nhất, mỗi tuần mấy lần?

Li Lạc (vẽ bắt chước): Trên sách y nói làm nhiều không tốt

Tô Phàm (thở một hơi): Dâm dục thương thân

Li Lạc: Cho nên một ngày hai ba lần là đủ rồi =V=

Chủ xị và Tô Phàm: |||||==

60. Thế, H ra sao đấy?

Li Lạc (phô trương): Không nói cho người ~

Tô Phàm: //====Tử viết, lời khiếm nhã...

Mỗ Hoan: Làm cũng làm rồi còn xấu hổ cái gì?

Li Lạc (liếc mắt): Ai cần người lo! (Hí mắt, cười khê) Dễ chịu ~

Mỗ Hoan: ||||| = =, Đồ hồ ly ba phải...

61. Chỗ mẫn cảm nhất của bản thân?

Li Lạc và Tô Phàm và chủ xị: Không nói cho người!

Mỗ Hoan: Ta đã đoán trước mà...

62. Chỗ mẫn cảm nhất của đối phương?

Mỗ Hoan (giành trước): Không cho nói không biết! Thành thật trả lời! Bằng không không cho về!

Li Lạc (bĩu môi)

Tô Phàm (lấp bắp): Y lúc nào cũng kéo tay ta chạm... chạm chỗ đó của y... /////////// = =

Mỗ Hoan (sờ ~): Thật là đứa nhỏ trung thực ngoan ngoãn ~

Mỗ hồ ly bắt đầu đỏ mặt... đỏ mặt... đỏ mặt... Mỗ Thái tử trên khán phòng hỏi mỗ Hồ Vương: Hắn ban đầu là hỏa hồ, sau đó bị người tẩy trắng hả?

Mỗ Hoan (cười gian): Ngoan, thành thật trả lời, ta sẽ đi thương lượng với đạo diễn, cắt đoạn mới này...

(Mỗ hồ ly dúm đầu vào trong hòm cổ tiểu thư sinh cọ, tiểu thư sinh đỏ mặt... đỏ mặt... đỏ mặt...)

Sau đó... hai vị khách quý...

Mỗ Hoan: Đạo diễn, phiền chèn quảng cáo!

63. Dùng một câu miêu tả đối phương khi H?

Mỗ Hoan (nhắc lại lần nữa): Phải thành thật trả lời (dạng thánh mẫu)

Mỗ hồ ly (trùng mắt, trùng mắt lại trùng mắt, lời nói hàm hồ): Mỹ vị ~ (ngẩng đầu, cười với ống kính)

Tô Phàm: Cái đó... Ôn nhu...

(Mỗ hồ ly cắn lỗ tai tiểu thư sinh: Thật không?)

Tiểu thư sinh then thùng gật đầu)

Mỗ Hoan: Đạo diễn, lại chèn quảng cáo! Cái gì, đều xài hết rồi? =[] =

64. Trả lời thành thật, ngài thích H không?

Li Lạc (ôm tiểu thư sinh mỉm cười)

Tô Phàm (gật đầu)

Mỗ Hoan (chịu không nổi): Sớm thẳng thắn như vậy chẳng phải tốt rồi?

65. Nơi chốn thường H?

Li Lạc và Tô Phàm: Trong nhà

66. Ngài muốn thử nghiệm địa điểm H nào?

Li Lạc (chờ mong nhìn Tô Phàm): Trong học đường ~

Mỗ Hoan: Đó là trước mặt thánh nhân!

Li Lạc: Hắn muốn nhìn cũng không thấy!

Mỗ Hoan: ||||| = =, Tô tiên sinh thì sao?

Tô Phàm (tránh né ánh mắt của Li Lạc): Trong nhà là được rồi... /////////// = =

67. Đi tắm là trước H hay sau H?

Tô Phàm: Sau

Li Lạc: Ta tắm giúp y ~

(Mỗ Thái tử trên khán phòng: Chúng ta thường vừa tắm vừa...

Mỗ Hồ Vương: Cút ra ngoài!

Theo sự can thiệp của bảo an, trên khán phòng có một cuộc náo loạn nhỏ...)

Mỗ Hoan: E hèm, anh trai camera, ống kính ngắm bên này, cảm tạ ~

68. Khi H có giao hẹn gì không?

Mỗ Hoan: Khi nhắc tới chuyện này, sắc mặt của Tô tiên sinh có phần không tốt a...

Li Lạc: Y nói “Không nên”

Mỗ Hoan: Sau đó thì sao?

Li Lạc: Lão tử tiếp tục =v=

69. Ngài và người không phải tình nhân có phát sinh chuyện vượt quá quan hệ không?

Li Lạc và Tô Phàm: Không có

(Mọi người cùng khinh thường nhìn về phía kẻ nào đó trên khán phòng, kẻ nào đó lẳng lặng dùng quạt che mặt...)

70. Đối với loại ý nghĩ “Nếu không chiếm được tâm, ít nhất cũng phải được thân xác”, ngài là mang thái độ đồng tình, hay phản đối?

Li Lạc và Tô Phàm: Phản đối!

(Mỗ hồ ly bắt đầu hung tợn nhìn về phía mỗ Trạng Nguyên)

Mỗ Hoan: Này! Này! Trạng Nguyên lang người ta là chính nhân quân tử!

Li Lạc (vô lại): Ta bất chấp! Cho hấn sớm mất hy vọng, bằng không, hừ!

71. Nếu đối phương bị ác ôn cường bạo, ngài sẽ làm sao?

Tô Phàm: Hấn không đâu...

Mỗ Hoan: Ta cũng hiểu được

Li Lạc (lần nữa hung tợn nhìn về phía mỗ Trạng Nguyên): Cho hấn kiếp sau đầu thai làm con gà mái nhỏ...

Mỗ Hoan: |||= =

72. Ngài cảm thấy thẹn trước khi H? Hay là sau khi?

Tô Phàm: /////= =

Li Lạc (mất tự nhiên): Câu tiếp

Mỗ Hoan: Hai tên này cứ thẹn thùng mãi (thừa cơ sờ hồ ly ~) Á!

Hồ ly cũng biết cắn người đó... khóc TAT

73. Nếu người bạn tốt nói với ngài “Ta thực cô đơn, cho nên chỉ đêm nay thôi, xin...” muốn cầu H, ngài sẽ?

Tô Phàm: ... (suy nghĩ)

Li Lạc (khẩn trương): Nhan Tử Khanh đã nói qua như thế phải không?

Tô Phàm: Cự tuyệt

Li Lạc: Hử? Nhan Tử Khanh có phải đã đề cập qua như vậy không?

Tô Phàm: Không có.

Li Lạc: Rốt cuộc là có hay không?

Tô Phàm: Không có

Mỗ Hoan: Cái này... Xin trả lời câu hỏi

Li Lạc: Lão tử cần chết hẳn! (Tiếp tục truy vấn tiểu thư sinh) Có hay không? Hử?

74. Ngài cảm thấy mình rất am hiểu H không?

Tô Phàm: Đệ tử... Không am hiểu... /////////////// = =

Li Lạc (vênh mặt lên): Đương nhiên ~

Mỗ Hoan (nhỏ giọng): Kẻ bị đập xuống giường...

75. Vậy đối phương thì sao?

Li Lạc: (hí mắt) Mỹ vị ~

(Mọi người chờ mong vạn phần nhìn mỗ tiên sinh)

Mỗ tiên sinh sắc mặt thay đổi mấy lần (nhỏ nhỏ tiếng): Y... Y...

(Mỗ hồ ly kéo khuôn mặt tiểu thư sinh qua, bốn mắt nhìn nhau, nhìn kỹ, cố gắng nhìn, chăm chú nhìn, chân thật khẩn khoản cuồn xin nhìn...)

Tô Phàm: Y... rất tuyệt!

(Mỗ hồ ly sung sướng nhướn lông mày, phía dưới tiếng thở dài nổi lên bốn phía)

76. Khi H thì ngài mong đối phương sẽ nói gì?

Li Lạc (giọng nói mơ màng): Ta muốn nữa...

Tô Phàm (đỏ mặt, lấy hết dũng khí): Được rồi, ngủ đi...

Mỗ Hoan: ||||| = =

77. Ngài thích loại biểu cảm nào của đối phương khi H?

Li Lạc (nhớ lại): Toàn bộ biểu cảm

Tô Phàm: Y vẫn luôn rất ôn nhu

78. Ngài cảm thấy có thể H với người không phải người yêu không?

Tô Phàm: Không thể

Li Lạc (khiêu khích nhìn mỗ Trạng Nguyên): Đương nhiên không thể!

79. Ngài có hứng thú với SM không?

Tô Phàm (sợ hãi): Không hề

Li Lạc: Y không có, ta đây cũng không có

Mỗ Hoan: Nhìn từ điểm này, thì đúng là con hồ ly biết quan tâm

80. Nếu đối phương đột nhiên không còn muốn thân thể của ngài nữa, ngài sẽ?

Tô Phàm:.....

Li Lạc (ôm chặt thư sinh): Không thể nào!

81. Cái nhìn của ngài với cường bạo ra sao?

Tô Phàm: Hành vi tiểu nhân

Li Lạc: Lão tử cần chết hần!

(Mọi người khinh thường nhìn về phía mỗ tử y Thiên quân trên khán phòng, mỗ Thiên quan thần sắc kêu căng bất diện bất động)

82. Chuyện khổ sở trong khi H là?

Li Lạc: Y không chịu chủ động

Tô Phàm: Y không chịu dừng...

Mỗ Hoan: Các người cần hòa hợp thêm một bước nữa...

83. Từ khi H cho tới nay, nơi khiến cho ngài cảm thấy hưng phấn, lo lắng nhất là?

Tô Phàm: Lần đó ở trong sân... Cửa chưa khóa kín... Y đã...

Li Lạc: Vậy có gì phải sợ chứ?

Mỗ Hoan: Đồ hồ ly không biết xấu hổ...

Li Lạc (kề sát tiểu thư sinh): Thật sự cảm thấy khác lắm?

(Tiểu thư sinh gật đầu)

Li Lạc: Sau khi trở về chúng ta thử lại đi =v=

64. Bên thụ từng có chuyện chủ động lôi cuốn chưa?

Tô Phàm (lắc đầu)

Li Lạc: Lần tới bốn đại gia thử chuốc say y...

Mỗ Hoan: Coi chừng lại bị đánh xuống dưới = =+

85. Khi đó biểu tình của bên công là?

Tô Phàm: Chưa từng có

Li Lạc (tràn đầy tự tin): Sau này sẽ có ~

Mỗ Hoan: Người cứ mong chờ chuyện này?

86. Bên công từng có hành vi cường bạo qua không?

Li Lạc (khinh thường nhìn về phía mỗ tử y Thiên quân): Bốn đại gia không phải cái hạng đó ~

(Mỗ Thiên quân thần sắc không đổi, giống như không có nghe thấy)

Tô Phàm (nhỏ giọng): Y luôn rất tốt...

87. Phản ứng của bên thụ khi đó là?

Li Lạc (liếc mắt nhìn chủ xị): Nói với người rồi, chuyện không thể, thì có cái biểu tình gì?

Mỗ Hoan (nói thầm): Cũng không phải ta ra đề!

88. Đối với ngài mà nói, hy vọng “đối tượng H lý tưởng” là?

Tô Phàm: Hiện tại đã rất tốt...

Li Lạc (cười thỏa mãn): Mặc dù y có hơi chất phác, hơi ngốc...

Mỗ Hoan: Người thẳng thắn chút sẽ chết hử?

Li Lạc: Chính là y! Được chưa?

89. Đối phương hiện tại có phù hợp với lý tưởng của ngài không?

(Ánh mắt mỗ hồ ly sáng long lanh nhìn về phía mỗ thư sinh)

Tô Phàm (đỏ mặt gật đầu)

Li Lạc (cười): Phù hợp =v=

Mỗ Hoan:

90. Trong lúc H có dùng tiểu đạo cụ gì không?

Tô Phàm: ///////////////= =

Li Lạc: Bút lông, hạt châu, sáo trúc... Dùng thêm nữa sẽ bị thương...

Mỗ Hoan: Đã là không ít rồi...

91. Lần đầu tiên của ngài xảy ra vào lúc nào?

Tô Phàm: Lần đó đi hẹn với Tử Khanh trở về

Li Lạc: Lão tử đi trộm hết Xuân Phong Tiểu trở về

Mỗ Hoan: = = Người đã sớm rắp tâm rồi đi?

(Mỗ hồ ly thần bí khó lường cười...)

92. Đối tượng khi đó là người yêu hiện tại không?

Tô Phàm và Li Lạc: Đúng!

93. Ngài thích nhất được hôn ở đâu?

Tô Phàm: ///////////////= =

Li Lạc (không được tự nhiên): Người hỏi rồi mà...

Mỗ Hoan: A... Xin xem lại câu 62

94. Ngài thích hôn đối phương ở đâu nhất?

Li Lạc: Hồm cổ

Tô Phàm (nhỏ nhỏ tiếng): Môi...

Li Lạc: Thật không?

(Tiểu thư sinh chưa kịp mở miệng, mỗ hồ ly đã vồ tới)

Mỗ Hoan: Đạo diễn, đem quảng cáo mới này chiếu lại lần nữa đi!

95. Khi H thì chuyện có thể chiều đối phương nhất là?

Li Lạc: Không nói cho người =v= (cọ cọ hồm cổ của tiểu thư sinh)

Tô Phàm (mặt đỏ lên): Câu thứ 62...

Mỗ Hoan: A... Mọi người cùng xem lại câu 62 thêm lần nữa...

96. Khi H thì ngài nghĩ sao?

Li Lạc (hí mắt): Dễ chịu ~ =v=

Tô Phàm:

Mỗ Hoan: Không nghĩ gì cả?

Tô Phàm (thấp giọng): Không cách nào nghĩ được...

97. Số lần H một đêm là?

Li Lạc: Nói rồi, nhiều lắm không tốt, hai ba lần thôi.

Tô Phàm (nhỏ giọng): Vẫn còn nhiều lắm...

98. Khi H, y phục là tự ngài cởi, hay là đối phương cởi giúp?

Li Lạc: Ta cởi của y, của ta ta nắm tay y cởi

Tô Phàm (gật đầu)

Mỗ Hoan: Vậy...

Li Lạc (nghĩ ngợi): Người hỏi mấy cái chuyện nhỏ nhặt này làm gì?

Mỗ Hoan: ||||| = Đó là...

99. Đối với ngài thì H là?

Li Lạc (ngghiêm túc): Quan trọng hơn uống canh gà!

Tô Phàm: Lời khiếm nhã...

Mỗ Hoan: Hồ ly cần phải nỗ lực hơn a...

100. Xin nói với người yêu một câu.

Li Lạc (kéo thư sinh đứng dậy): Chúng ta về nhà!

Tô Phàm (gật đầu): Ủ!

Mỗ Hoan: Hết rồi?

Li Lạc (liếc mắt): Hết rồi. À phải, tiền lên sân khấu nhớ phải chuyển vào trong tài khoản của ta. Thật là, tuần lễ hoàng kim mỏng một tháng năm còn đến tìm chúng ta, người có phiền không vậy?

Quản Nhi (bí hiểm nói cho chủ xị): Bọn họ làm ta đây bảy ngày đều phải tới ở nhà Vương thẩm...

Li Lạc (thúc giục): Đi mau, đi mau... Còn rề rà cái gì đó?

Mọi người như chim thú tán loạn, mỗ Hoan đứng trên đại sảnh đạo diễn trống không đối mặt với ống kính: Ủm... Chính là như vậy...

Xa xa truyền đến tiếng kêu của mỗ đạo diễn: CUT! Hết giờ rồi! Chiều quảng cáo!

Tiếng quảng cáo: Xã hội của cua đồng, cuộc sống của cua đồng, dân dân của cua đồng, H của cua đồng, hôm nay bạn đã cua đồng chưa?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-tien-yeu-quy-he-liet>